Gayle Forman

Fără mine

Trezește la viață fanteziile secrete și vinovate ale multor femei.
People Magazine

GAYLE FORMAN

FĂRĂ MINE

Original: *Leave me* (2016)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRU SZOLLO
prin Lingua Tradom

virtual-project.eu

Editura: RAO
2018

Pentru Willa şi Denbele

NEW YORK

1

Maribeth Klein lucra peste program, aşteptând să aprobe ultimele pagini necorectate ale numărului pe decembrie, când făcu un atac de cord. Primele spasme din piept fuseseră mai degrabă ca o apăsare decât ca o durere, aşa că nu se dusese imediat cu gândul la inimă. Se gândise la o indigestie, provocată de porţia de mâncare chinezească uleioasă pe care o mâncase la birou. Se gândise la anxietate, provocată de lungimea listei de sarcini pentru a doua zi. Se gândise la iritare, provocată de conversaţia cu soţul său, Jason, care, când îl sunase mai devreme, era în plină petrecere dansantă cu Oscar şi cu Liv, deşi vecinul de jos, Earl Jablonski, avea să se plângă, iar faptul că îi ţinea pe gemeni treji după ora opt creştea probabilitatea ca unul dintre ei să se trezească în crucea nopţii (şi s-o trezească şi pe ea).

Dar nu se gândise la inimă. Avea patruzeci şi patru de ani. Plătea prea multe taxe şi era epuizată, dar, la urma urmei, care mamă muncitoare nu era aşa? Pe lângă asta, Maribeth Klein era genul de femeie care, atunci când auzea tunete, nu se gândea c-o să fulgere, darămite să mai vină şi furtuna. Se gândea că lăsase cineva televizorul dat prea tare.

Aşadar, când începu să aibă junghiuri la inimă, Maribeth scoase pur şi simplu o cutie de Tums[1] de sub birou şi le supse, dorindu-şi ca uşa de la biroul lui Elizabeth să se deschidă. Dar uşa rămase închisă, în timp ce Elizabeth şi Jacqueline, director de creaţie la *Frap,* se întrebau dacă să modifice sau nu coperta revistei, având în vedere apariţia pe internet a casetelor porno cu tânăra şi faimoasa actriţă prezentă în prim-plan.

O oră mai târziu, fu luată decizia, iar ultimele exemplare ce trebuiau corectate primiră aprobarea şi fură trimise spre tipar. Înainte să plece, Maribeth făcu o oprire la biroul lui Elizabeth, ca să-şi ia rămas-bun, ceea ce regretă imediat. Nu doar pentru că Elizabeth, observând cât era ora, remarcă

oboseala lui Maribeth şi o trimise spre casă într-o maşină a firmei – gest atent care o stânjeni pe Maribeth, nu destul încât să-l refuze –, ci pentru că Elizabeth şi Jacqueline erau adâncite într-o conversaţie despre planuri legate de cină, iar ele se opriseră din discuţie exact când intrase Maribeth, ca şi cum ar fi încheiat o petrecere la care ea nu fusese invitată.

Acasă, căzu într-un somn agitat, trezindu-se cu Oscar întins pe pat lângă ea şi Jason deja plecat. Şi, chiar dacă se simţea mai rău decât noaptea trecută – extenuată şi îngreţoşată din cauza somnului prost şi a mâncării chinezeşti, presupunea ea, şi o mai durea şi maxilarul, din motive pe care nu le înţelegea, deşi avea să afle că toate acestea erau semne ale unui infarct în plină desfăşurare –, se ridică anevoios din pat şi reuşi să-i îmbrace pe Liv şi pe Oscar şi să meargă cele zece cvartale până la Grădiniţa BrightStart[2], unde făcu faţă tăvălugului celorlalte mame, care o priveau cu o răceală condescendentă, bănuia ea, pentru că ea se ocupa de aducerea copiilor la grădiniţă doar în zilele de vineri. În restul dimineţilor se ocupa de asta Jason (lucru pentru care mamele de la BrightStart vedeau în el un erou absolut), pentru ca Maribeth să ajungă la birou destul de devreme încât să plece spre casă la ora patru şi jumătate.

— Avem o zi de lucru scurtă, promisese Elizabeth. Zilele de vineri sunt libere.

Asta era cu doi ani în urmă, după ce Elizabeth fusese numită redactor-şef la *Frap,* o nouă (şi bine finanţată) revistă despre *lifestyle* şi celebrităţi, şi astea fuseseră „bunătăţile” atrăgătoare de care se folosise ca s-o momească pe Maribeth înapoi la muncă. Astea şi salariul generos, de care ea şi Jason aveau nevoie ca să plătească grădiniţa gemenilor, care avea să înceapă în curând, şi al cărei cost era, cum spunea Jason în glumă, „exorbitant la pătrat”. La acel moment, Maribeth lucra de-acasă, ca liber-profesionist, dar câştigurile sale nu se comparau cu un salariu cu normă întreagă. Cât despre slujba lui

Jason la o arhivă muzicală fără profit, ei bine, taxa de şcolarizare i-ar fi mâncat jumătate din câştigul anual. Exista, într-adevăr, o moştenire din partea tatălui lui Maribeth, dar, generoasă cum era, acoperea doar cheltuielile pe un an, şi ce avea să se întâmple dacă nu reuşeau să intre la o clasă pregătitoare din sistemul public (şansele să se întâmple asta, spunea lumea, erau mai restrânse ca la Harvard)? Chiar aveau nevoie de bani.

Adevărul era că şi în cazul în care grădiniţa ar fi fost gratuită, aşa cum se părea că era cazul în Franţa, Maribeth bănuia că tot ar fi acceptat slujba, doar pentru a avea şansa de a munci, în sfârşit, cot la cot cu Elizabeth.

Ziua de lucru scurtă se dovedise a avea opt ore, chiar mult mai mult în apropierea închiderii ediţiei. Zilele libere de vineri se dovediseră a fi pentru ea cele mai aglomerate din săptămână. Cât despre lucrul cot la cot cu Elizabeth, nici ăsta nu ieşise tocmai conform aşteptărilor. Nimic nu ieşise, poate cu excepţia grădiniţei. Aceasta era la fel de scumpă pe cât se aşteptaseră.

La cerc[3], Maribeth deschise cartea pe care Liv o alesese cu atenţie pentru lectura acelei zile, *Lilly's Purple Plastic Purse*[4], şi clipi în vreme ce cuvintele dansau pe pagină. Mai devreme în dimineaţa aceea, după ce vomitase în toaletă, îi sugerase fiicei sale că ar putea amâna lectura până vinerea următoare, ceea ce-i provocase lui Liv o criză:

— Dar tu nu vii niciodată la grădi! se tânguise fetiţa. Nu poţi să-ţi încalci promisiunea!

Reuşi să-i citească toată cartea, deşi îşi dădu seama după încruntătura lui Liv că interpretarea lăsa de dorit. După cerc, îşi luă la revedere de la gemeni, se urcă în autobuz şi se îndreptă spre casă, unde, în loc să se culce, aşa cum îşi dorea cu disperare, îşi verifică e-mailul. În vârful listei era un mesaj, trimis atât pe contul personal, cât şi pe cel de la serviciu, din partea asistentei lui Elizabeth, Finoula, care întreba dacă Maribeth putea să editeze în treacăt articolul ataşat. Următoarea la rând în căsuţa

mesageriei era lista de sarcini pe care şi-o trimisese de la lucru în seara dinainte. Avea douăsprezece mesaje, treisprezece, cu tot cu cel pe care tocmai îl trimisese Finoula. Deşi de obicei nu amâna nimic – pentru că, atunci când o făcea, listele se extindeau şi mai mult –, trecu mental în revistă ziua, organizând sarcinile ce nu puteau aştepta (controlul ginecologic, întâlnirea cu contabilul, întâlnirea cu Andrea), cele care puteau aştepta (discuţia la telefon cu logopedul lui Oscar, hainele de la spălătorie, mesajul de la oficiul poştal şi inspecţia maşinii) şi cele care-i puteau fi repartizate lui Jason, pe care îl sună la serviciu.

— Bună, eu sunt, spuse ea. Crezi că te descurci tu cu cina în seara asta?

— Dacă n-ai chef să găteşti, hai să comandăm ceva.

— Nu putem. Azi e cina improvizată-n familie cu gemenii[5]. Noi suntem gazdele, îi reaminti ea; deşi era în calendar, deşi îi mai spusese despre asta, deşi cinele improvizate avuseseră loc o dată la două luni mai mult de patru ani, tot îl luau prin surprindere. Şi nici prea bine nu mă simt, adăugă ea.

— Păi, atunci, anulează-o, spuse el.

Ştia c-avea să spună asta. Lui Jason îi plăcea tare mult să scape uşor.

Dar singura dată când cineva anulase o cină improvizată fusese cu doi ani în urmă, chiar după uraganul Sandy. Şi da, ea ştia că lui Jason nu-i plăceau chestiile astea. Dar se alăturase acestui grup când gemenii aveau şase săptămâni, şi era vânătă de oboseală, şi se simţea incredibil de singură, stând doar cu ei, acasă. Şi da, poate că unii părinţi erau enervanţi (ca Adrienne, cu schimbările pretenţiilor alimentare pentru Clementine şi Mo în funcţie de te-miri-ce studiu despre nutriţie citit recent în *Times*[6] – fără lactate, fără gluten, acum trecuse pe paleo[7]). Dar erau primii ei prieteni de la cursurile pentru părinţi. Chiar dacă nu se dădea în vânt după toată lumea, îi erau camarazi de front.

— Sunt epuizată, îi spuse ea lui Jason. Şi e prea târziu să mai anulez.

— Problema e că am o zi nebună, zise Jason. Trebuie să asigurăm migraţia a mii de fişiere înainte să aducem la zi baza de date.

Maribeth îşi închipui o lume în care o zi nebună o scutea de pregătirea cinei. De fapt, o scutea de orice. I-ar fi plăcut să trăiască într-o astfel de lume.

— Nu poţi să găteşti şi tu ceva? Te rog!

„Să nu-mi spui să comand pizza”, se gândi Maribeth, cu pieptul strângându-i-se, deşi nu din cauza stresului, cum credea ea, ci din cauza sângelui care i se înghesuia prin artera coronară îngustată. „Te rog, să nu-mi spui să comand pizza.”

Jason oftă.

— Bine. O să fac pui cu măsline. Tuturor le place.

— Mulţumesc.

Era atât de recunoscătoare că era liberă, încât aproape-i dădeau lacrimile.

Îi trebuiră cincisprezece minute ca să meargă pe jos cele trei cvartale până la cafeneaua unde stabilise să se vadă cu Andrea Davis, fosta ei colegă de la revista *Rule.* Ar fi vrut să poată anula întâlnirea, dar Andrea, care era divorţată şi avea doi copii adolescenţi, rămăsese fără slujbă când revista de shopping la care lucra dăduse faliment. Ca şi atunci când *Rule* dăduse faliment. Ca şi atunci când atâtea şi atâtea reviste la care lucrase dăduseră faliment.

— Ce noroc pe tine că eşti la *Frap,* cu Elizabeth, îi spuse Andrea, la o cafea al cărei miros îi provoca greaţă lui Maribeth. E măcel pe piaţă.

Da, Maribeth ştia că era măcel. Era norocoasă.

— Suntem departe de *Rule,* spuse Andrea. Ţii minte după 11 septembrie, când am distrus tot numărul şi l-am refăcut de la zero? Nopţile alea târzii, cum lucram cot la cot, mirosul de plastic ars din aer. Uneori, cred că alea au fost cele mai bune zile din viaţa mea. Nu-i demenţial?

Maribeth voia să spună că uneori şi ea simţea acelaşi lucru, dar îşi pierduse răsuflarea atât de tare, încât abia mai vorbea.

— Eşti bine? întrebă Andrea.

— Nu mă simt în apele mele, recunoscu Maribeth. Nu o cunoştea chiar bine pe Andrea, deci îi era mai uşor să spună adevărul. Am simptome ciudate. Nişte dureri. În piept. Cred că-i de la…

Nu reuşi să termine fraza.

— De la inimă? întrebă Andrea.

Maribeth încuviinţă, în timp ce organul în cauză i se încleştă din nou.

— Merg la Urgenţe cel puţin o dată pe an, convinsă fiind că am un atac de cord. Mă doare şi braţul, tot tacâmul.

Andrea dădu din cap.

— Oricum, nu-i mare brânză. E reflux gastric. Cel puţin, aşa e la mine.

— Reflux gastric?

Andrea încuviinţă.

— Reflux gastric. E din cauza unei chestii numite stres, poate ai auzit de aşa ceva.

Desigur, stresul. Avea mai mult sens. Dar *Frap* tocmai realizase profilul unei vedete de sitcom în vârstă de 27 de ani, diagnosticată cu scleroză multiplă. „Nu poţi şti niciodată sigur”, declarase actriţa în articol. Apoi, cu două săptămâni în urmă, mama lui Maribeth o sunase şi îi spusese că fiica de treizeci şi şase de ani a prietenei ei, Ellen Berman, fusese diagnosticată cu cancer la sân în stadiul patru. Deşi Maribeth nu o cunoscuse niciodată pe Ellen Berman sau pe fiica ei, îi părea extrem de rău pentru ea şi se speriase destul de tare încât să se programeze la ginecolog (şi chiar trebuia să stabilească şi o mamografie, nu-şi mai făcuse una de când se născuseră gemenii). Pentru că actriţa avea dreptate. Niciodată nu poţi şti sigur.

De fapt, Maribeth nu ştia în acel moment, dar ţesutul inimii ei începuse să moară din lipsă de oxigen. Aşa că-şi continuă ziua. Îi promise Andreei că urma s-o întrebe pe Elizabeth dacă avea vreun post liber sau vreo informaţie, apoi luă un taxi spre biroul contabilului, să lase chitanţele de peste an, pentru ca declaraţiile de venit – deja amânate din

aprilie – să ajungă la termenul-limită de săptămâna următoare. Apoi, chemă un taxi şi se îndreptă spre partea nordică a oraşului, spre cabinetul doctoriţei Cray, pentru că, deşi era ameţită şi nu-şi dorea decât să meargă acasă şi să se trântească în pat, era deja cu şase luni în urmă cu controlul ginecologic, şi nu voia s-ajungă ca fiica lui Ellen Berman.

Şi pentru că nu ştia că epuizarea pe care-o simţea era cauzată de sângele sărac în oxigen care curgea prin ea, îi spuse asistentei doctoriţei Cray că se simţea bine. Chiar în timp ce asistenta îi verifica semnele vitale, observă că tensiunea era anormal de scăzută şi o întrebă dacă nu cumva este deshidratată. Poate că era. Poate că despre asta era vorba. Aşa că acceptă un pahar cu apă.

Nu se gândi la inimă. Şi probabil că nu s-ar fi gândit vreodată dacă doctoriţa Cray nu ar fi întrebat-o pe Maribeth dacă se simţea bine.

Întrebarea în sine era o formalitate. Dar doctoriţa Cray – care-i adusese pe lume pe Oscar şi pe Liv şi care o văzuse pe Maribeth trecând prin atâtea – pusese din întâmplare această întrebare chiar în timp ce îi examina sânii, chiar în timp ce mâna ei atingea uşor, chiar deasupra inimii, sânul stâng al lui Maribeth, care nu mai durea, dar era tare la atingere, ca o tobă, o senzaţie care amintea de burta de gravidă a lui Maribeth, care răspunse, neavând de ales:

— De fapt…

2

Două ore mai târziu, Maribeth începu să între în panică.

După ce-o asigurase că probabil nu avea de ce, doctoriţa Cray o urcase într-o maşină care mergea spre cel mai apropiat spital de urgenţă şi sunase ca să anunţe că Maribeth urma să sosească. „Doar să vă consulte, să ştiţi că sunteţi în siguranţă”, spusese ea. La sosire, lui Maribeth i se pusese o brăţară la încheietură, fusese conectată la monitoare şi direcţionată spre o unitate de monitorizare cardiacă, unde fusese ţinută sub observare, în principal de către o echipă de medici dintre care niciunul nu părea destul de în vârstă ca să poată bea, din punct de vedere legal, darămite să practice medicina.

În maşină, pe drum spre spital, îl sunase pe Jason la serviciu şi-i răspunsese căsuţa vocală. Aducându-şi aminte că avea să fie plecat din birou o parte din zi, îl sunase pe mobil şi dăduse din nou de căsuţă. Tipic pentru Jason. Ăsta făcea alergie la vorbitul la telefon. Nu se obosise să-i lase mesaj. Până la urmă, era într-o maşină de transport al pacienţilor, asemănătoare cu cea care-o dusese acasă de la serviciu seara trecută. Nu părea ilogic ca toată tărăşenia să se termine într-o oră sau două.

În schimb, îi trimisese mesaj lui Robbie, care se angajase ca bonă când gemenii aveau un an, şi Maribeth avea destul de lucru ca liber-profesionistă pentru a justifica angajarea cuiva. Pe atunci, Robbie era o studentă în ultimul an la NYU[8], creativă şi drăguţă. Acum era absolventă, o actriţă în toată regula, cu un program haotic. Aşa că pe Maribeth nu o surprinsese deloc când Robbie îi răspunsese: *Nu pot! M-au sunat înapoi!!!!* cu o serie de emoticonuri ca să-şi sublinieze entuziasmul. Pe urmă, adăugase un *Pare rău!!!* cu o serie de emojiuri cu mutre triste, pentru a-şi transmite regretul.

Se apropia ora două şi jumătate, iar gemenii aveau să iasă în curând de la grădiniţă şi n-avea cine să-i ia.

Încercă din nou la Jason. Şi dădu din nou de căsuţă. De data asta, chiar n-avea rost să-i lase mesaj. N-avea cum s-ajungă la timp la BrightStart. Iar Jason avea mesaje nedeschise pe telefon de pe vremea ultimelor alegeri prezidenţiale.

Sună la grădiniţă. Recepţionista, o tânără frumoasă ca un model, dar absolut incompetentă, care pierdea mereu formulare şi cecuri, răspunse. Maribeth întrebă dac-ar fi în regulă ca Oscar şi Liv să rămână puţin peste program în după-amiaza aceea.

— Îmi pare rău, nu oferim îngrijire peste program, răspunse recepţionista, de parcă Maribeth ar fi fost o străină oarecare, nu un părinte care-şi înscrisese copiii la acea grădiniţă de mai bine de-un an.

— Ştiu asta, dar… sunt ocupată şi nu suferă amânare.

— Politica BrightStart stipulează în mod clar că nu puteţi lua copiii mai târziu de ora trei şi jumătate, spuse ea, peste hârâitul telefonului.

Ăştia aveau un semnal incredibil de prost.

— Sunt conştientă de politică, dar asta e o…

Ezită. Urgenţă? Părea că are mai puţin de-a face cu inima şi mai mult cu o colosală pierdere de timp.

— O situaţie inevitabilă. Nu am cum s-ajung acolo până la trei şi jumătate, nici soţul meu, nici bona. Ştiu că educatoarele stau peste program. N-ar putea copiii să se joace, pur şi simplu, într-un colţ? Îmi imaginez că nu-s singurul părinte care să fi păţit aşa ceva.

Deşi, cine ştia? Poate că era chiar aşa. Cartierul Tribeca[2], unde era grădiniţa, şi unde Maribeth locuise într-o mansardă cu o chirie stabilă, devenise una dintre zonele cele mai bogate din ţară. Uneori, părea că până şi bonele aveau bone.

Recepţionista scoase un sunet neplăcut şi o puse pe Maribeth în aşteptare. Câteva minute mai târziu, reveni şi spuse că unul dintre ceilalţi părinţi se oferise să ia copiii.

— A, bun. Cine?

— Niff Spenser.

Teoretic, Niff Spenser nu era un părinte de la BrightStart. Avea doi copii care fuseseră la această grădiniţă, amândoi instalaţi acum confortabil la o şcoală pregătitoare K12[10], şi un al treilea care începea grădiniţa anul următor. Făcuse voluntariat în „anul de pauză”[11] ca să „nu-şi iasă din mână”. Maribeth n-o suporta deloc.

Dar Jason nu răspundea, iar Robbie era ocupată. Pentru o clipă, se gândi la Elizabeth, dar ideea de-a o suna i se păru neinspirată, simţind-o nu ca pe-o prietenă, ci ca pe-o şefă.

Luă numărul lui Niff de la recepţionistă şi-i transmise datele lui Jason, promiţând că el avea să ia gemenii înainte de cină. Transmise datele lui Niff către Jason şi-i spuse că intervenise ceva şi să se înţeleagă cu Niff în legătură cu copiii. *Te rog să confirmi c-ai primit mesajul*, îi scrise ea.

Primit, răspunse el.

Şi uite-aşa, era de parcă decizia se luase singură. Nu avea să-i spună lui Jason ce anume o reţinuse până când nu se încheia toată povestea. Iar dacă se dovedea a nu fi mare lucru, n-avea să-i spună deloc. Probabil că el nici n-avea să-ntrebe.

Maribeth se uită cu atenţie la aparatul legat de degetul ei. Era un pulsoximetru. Îşi aminti că tatăl ei purtase unul după ce suferise un accident vascular cerebral. Aparatele lipite de piept îi provocau mâncărimi; bănuia c-avea să fie nevoie de-o săpuneală zdravănă în acea seară ca să scape de lipici.

— Mă scuzaţi, o strigă ea pe o rezidentă de la Urgenţe, tânără şi stilată, care purta pantofi scumpi şi vorbea cu accent californian[12]. Ştiţi cumva când ies şi eu de-aici?

— Păi, cred că au zis să vi se ia din nou sânge, spuse doctoriţa.

— Din nou. De ce? Credeam că EKG-ul a ieşit normal.

— Aşa e procedura.

Mai degrabă, îşi asigurau spatele sau umflau factura. Maribeth editase la un moment dat un articol

de investigaţie despre spitalele stimulate de profit.

Că venise vorba, îşi aduse aminte de articolul pe care i-l trimisese Finoula. Dacă tot avea ocazia, putea rezolva o problemă de pe listă. Îl găsi pe telefon. În principiu, era interesant – despre celebrităţile care se foloseau de reţelele de socializare în scopuri caritabile; Maribeth îşi aduse aminte vag că-l propusese într-o şedinţă –, dar produsul final era un dezastru. De obicei, Maribeth citea un articol şi-şi dădea imediat seama de problemele legate de structură, de logică, de perspectivă, şi ştia cum să le rezolve. Dar citi articolul a doua, apoi a treia oară şi nu reuşea să vadă pădurea de copaci, nu reuşea să îndrepte lucrurile.

I se trăgea de la spital. Nu era un loc propice pentru muncă. Trebuia să ajungă acasă. Era aproape ora cinei. Probabil că Jason venise deja cu gemenii. S-ar fi putut, chiar dacă nu se îngrijora, să-şi pună întrebări. Închise articolul şi văzu câteva apeluri pierdute de pe fix. Sună, iar Jason răspunse imediat.

— Maribeth, spuse el, unde eşti?

Vocea calmă, răsunătoare, a lui Jason produse un declic în interiorul ei. Poate datorită faptului că vocea lui de la telefon se asemăna cu vocea lui de la radio, avea încă puterea de a o catapulta cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, în acele seri în care Maribeth şi prietenele ei îi ascultau emisiunea de la radio, *Demo-Gogue*[13] din dormitorul din campus, şi făceau schimb de impresii despre cine era cu adevărat (numele lui de radio era Jinx[14]), şi cum era, ca persoană.

— Pariez că-i urât cu spume, spusese Courtney, colega ei de cameră. Voce sexoasă, mutră hidoasă.

Maribeth, care lucra pentru revista facultăţii, nu avea vreo opinie despre cum arăta omul, dar era sigură că era un snob insuportabil, ca toţi cei din personalul revistei care scriau despre muzică şi film.

— Ar trebui să-i iei interviu şi să afli, o provocase Courtney.

— Unde eşti? repetă Jason.

Acum îi auzea iritarea din voce. Apoi auzi şi de ce era iritat. În fundal se auzea gălăgia făcută de adulţi şi de copii. Mulţi, mulţi copii.

Cina improvizată. Era-n seara aceea. Rahat!

— Ai spus că vrei să fac puiul, dar n-avem pui în casă, şi-au venit oamenii ăştia, spuse Jason. Iei tu mâncare?

— Nu. Îmi pare rău. Am uitat.

— Ai uitat?

Acum, Jason părea chiar scos din sărite. Ceea ce înţelegea, într-un fel, dar tot i se încleştă pieptul. Pentru că, serios vorbind: de câte ori se eschivase Jason şi-o lăsase pe ea să-i facă treaba?

— Da, am uitat, răspunse ea cu vocea răstită. Aveam altele pe cap, fiind la Urgenţe toată după-amiaza.

— Stai puţin! Ce? De ce?

— Mă durea-n piept, aşa că doctoriţa Cray m-a trimis să mă consulte cineva, explică ea.

— Ce mama mă-sii?

Acum, tonul lui Jason suna cu adevărat furios, dar nu ca înainte. Ca şi cum i-ar fi ţinut partea contra unui bătăuş.

— Probabil că nu-i mare brânză, doar stresul, zise ea, simţindu-se ca o proastă pentru că-i spusese, şi mai proastă de-atât pentru că-i spusese în ciudă. M-au ţinut ore-n şir sub observaţie.

— De ce nu m-ai sunat?

— Am încercat, dar nu răspundeai şi, oricum, m-am gândit că scap până la ora asta.

— Unde eşti acum?

— Pe Roosevelt.

— Vrei să vin după tine?

— Nu, că-s toţi acolo, acasă. Spune-le c-a trebuit să lucrez peste program şi comandă pizza. O să-mi dea imediat drumul.

Se bătu cu pumnul în piept, sperând să facă durerea ce creştea în intensitate să dispară.

— N-ar trebui să fiu lângă tine?

— Până ajungi tu aici, îmi dau drumul. A fost doar o arsură ceva mai buclucaşă la stomac. În fundal, îl

auzea pe Oscar că începe să plângă. Ce se-aude acolo?

— Se pare că Mo i l-a luat pe Urâţelul Drăguţei.

Urâţelul Drăguţei era un ursuleţ din pluş desfigurat, fără de care Oscar nu putea dormi.

— Ia-l înapoi repede, îi spuse Maribeth. Şi mi-l poţi da pe Oscar la telefon? Sau pe Liv?

În timp ce Jason se chinuia să aducă în rând copiii, telefonul ei scoase acel sunet trist, care anunţa că ajunsese la ultimele 10 procente din baterie, apoi, câteva secunde mai târziu, mai scoase un sunet jalnic şi se închise de tot.

— Ajung curând acasă, exclamă ea, dar n-o mai auziră.

Mai târziu apăru un doctor cu înfăţişare de bunic, care purta o cravată cu picăţele. Se recomandă ca fiind doctorul Sterling şi-i spuse lui Maribeth că era cardiologul de serviciu.

— S-a constatat o anormalitate la unul dintre EKG-urile dumneavoastră, aşa c-am solicitat acea a doua analiză de sânge, şi-aici arată un nivel ridicat de troponină.[15]

— Dar EKG-ul de mai devreme a ieşit normal.

— Nu e ceva ieşit din comun, răspunse el. După părerea mea, aţi suferit ceea ce noi numim un preinfarct.

— Ce? întrebă Maribeth.

— Ischemie, probabil continuă în ultimele aproximativ douăzeci şi patru de ore, ceea ce explică durerea intermitentă, iar acum analizele sugerează ocluzia completă a uneia dintre artere.

— A, spuse Maribeth, chinuindu-se să facă faţă veştii. Am înţeles.

— Aşadar, o să vă trimitem la laboratorul de cateterizare cardiacă, să vedem dacă există vreun posibil blocaj pe arterele coronare, şi, dacă găsim vreun blocaj, atunci vă punem pe loc un stent.

— Când se întâmplă treaba asta?

— Cât ai zice peşte. De îndată ce vă ducem sus.

— Acum? Se uită la ceas. Era trecut de şapte. E vineri seara.

— Aveţi de gând să ieşiţi la dans?

Doctorul Sterling se amuză de propria glumă.

— Nu. Mă întrebam dacă nu putem face treaba asta cu stentul săptămâna viitoare.

— A, nu. Trebuie să intervenim până nu se produc şi alte leziuni.

Leziuni. Nu-i plăcea cum sună asta.

— Bun. Cât durează? De fapt, când mă pot aştepta să ies de-aici?

— Măi, să fie! Aşa vă grăbiţi mereu? întrebă el. Chicoti din nou, dar de data asta adăugă o înţepătură subtilă, ca şi cum mesajul cu subînţeles din toată situaţia era: „Am înţeles cum aţi ajuns aici!”

Dar în momentul acela, doisprezece copii de patru ani îi făceau dezastru în apartament. Cineva trebuia să cureţe după ei, să găsească biscuiţii Goldfish[16] pe care Mo îi ascundea mereu în dulap sau scutecele murdare pe care Tashi le lăsa în coşul de gunoi din bucătărie (pentru că Ellery încă făcea caca doar în Pampers). Cineva trebuia să se asigure că în cămară se găseau toate ingredientele pentru clătitele cu ciocolată de sâmbătă dimineaţa.

Şi astea erau doar sarcinile pentru seara aceea. În zilele următoare, cineva trebuia să-i ducă pe copii la cursurile de balet, la antrenamentele de fotbal, la şedinţele de logopedie, la joacă, la petrecerile aniversare. Cineva trebuia să-i ducă la cumpărături după costumele de Halloween, la medicul pediatru, să le facă vaccinul antigripal, la dentist, să le cureţe dinţii. Cineva trebuia să planifice mesele, să plătească facturile, să se descurce cu banii din carnetul de cecuri. Cineva trebuia să rezolve toate astea şi să se mai ocupe şi de munca-muncă.

Maribeth oftă.

— Problema e că am o casă plină de copii de patru ani şi un weekend foarte aglomerat.

Doctorul o privi fix un moment prelungit, încruntându-se. Maribeth îi întoarse privirea, simţind că-ncepe s-o enerveze deja, şi asta înainte să-i spună:

— Dumneavoastră sunteţi conştientă c-aţi avut un atac de cord, nu?

Îl sună pe Jason de pe telefonul de la infirmerie şi dădu iar de căsuţă. Cu tot calmul posibil, îi povesti tot ce se întâmpla cu ea: analizele, internarea peste noapte, posibil şi peste weekend. Nu pronunţă cuvintele „atac de cord”. Nu o lăsă inima s-o facă. Nu spuse nici că-i era frică.

— Te rog, vino cât de repede poţi, zise ea în căsuţa lui vocală.

În timp ce aştepta, completă formularul de internare. Într-un fel, o liniştea, poate pentru că-i erau cunoscute. Mai completase astfel de formulare înainte de cezariană şi de inserţia de tub de ventilaţie auriculară a lui Oscar. Nume, adresă, numărul de la asigurări, asigurarea socială. Repetiţie. Era ceva zen în toată situaţia. Până când ajungea la istoricul familiei.

Nu ştiuse niciodată cum să completeze partea asta. Aflase că era adoptată când avea opt ani, dar, la acea vreme, fusese doar o altă informaţie de bază. Locuia pe Maple Street. Mergea pe o bicicletă Schwinn[17] albastră. Era cea mai bună la ortografie în clasa a treia. Era adoptată. Niciodată nu avusese prea mari bătăi de cap cu informaţia asta până când încercase să rămână însărcinată, iar atunci apăruseră nenumăratele întrebări fără răspuns: era cineva din familia ei evreu? Portughez? Cajun?[18] Existau antecedente de sindrom Down? De palatoschizis?[19] De boală Huntington[20]? Exista un istoric de infertilitate în familie? Ei bine, la asta putea răspunde sigur, cel puţin în legătură cu mama ei biologică, dar în rest totul era o enigmă.

Apoi, i se născuseră copiii, iar enigma nu făcuse decât să se adâncească. Oscar era copia la indigo a tatălui său, cu aceiaşi ochi căprui, aceeaşi bărbie moale, dar Liv, la un an şi patru luni, avea părul lung şi blond, ochii verzi, migdalaţi, şi o atitudine aprigă, uneori dictatorială, despre care Jason glumea c-ar fi

prevestit o viitoare Sheryl Sandberg[21], chiar Hillary Clinton. „Sigur n-ai rămas însărcinată cu ovulul care nu trebuia?” era o glumă obişnuită.

Gluma era usturătoare, pentru că Maribeth n-avea habar de unde avea Liv părul acela de prinţesă sau ochii aceia de culoarea unui măr verde, darămite privirea aceea pătrunzătoare. Privind misterul genetic ce-i era fiică, în ea se trezi, dacă nu tristeţe, atunci o mică umbră de mâhnire. Dar nu avusese timp să se gândească prea mult la asta. Pentru că avea gemeni.

Lăsă formularele necompletate.

Jason dădu buzna chiar înainte de ora zece.

— Măi, Lois[22], măi, spuse el, refolosind o poreclă pe care n-o mai rostise de ani buni, ceea ce fu primul indiciu al lui Maribeth că şi lui îi era frică.

Îşi petrecuseră jumătate din vieţile lor împreună, şi, chiar cu pauza de zece ani, tot îşi găseau imediat punctele slabe. Pe lângă asta, Maribeth ştia că Jason devenea instabil când ea era internată în spital. Aşa fusese şi înainte de cezariana ei, deşi-i recunoscuse mai târziu că avea legătură mai puţin cu operaţia în sine şi mai mult cu coşmarurile lui, în care ea murea la naştere.

— Salut, Jase, spuse ea cu vocea stinsă.

Vru să-i spună „Te iubesc” sau „Mulţumesc că ai venit”, dar crezu că, dacă-i spunea, avea să izbucnească în plâns. Aşa că întrebă unde erau copiii.

— Cu Earl.

În jocul de piatră, foarfecă şi hârtie al emoţiilor, iritarea ucise sentimentalismul.

— Jablonski? Faci mişto de mine?

— Era târziu.

— Şi i-ai lăsat cu vecinul nostru de jos, ăla antisocial şi posibil alcoolic? Le-ai legat de gât şi pancarte cu „Molestaţi-mă”?

— Hai, măi. O fi Earl ţâfnos, dar nu-i un om rău.

— Doamne, Jason. De ce nu i-ai trimis acasă cu familia Wilson?

Familia Wilson era una dintre familiile din grupul de *parenting* care stăteau în zonă.

— Nu m-am gândit, răspunse el. Erau obosiţi şi l-am rugat pe Earl să urce la noi. Pot să-ncerc acum la familia Wilson, dar probabil doarme.

— Las-o baltă.

El se aşeză pe marginea patului ei.

— Cum te simţi?

— Bine. Vreau doar să se termine odată povestea asta. Făcu o pauză. Poate-ar trebui să-i rogi pe cei din familia Wilson să îi ia mâine. Liv şi Tess au balet împreună.

— Balet. Corect.

— Şi Oscar are fotbal.

— O rezolvăm noi cumva.

— Cum? Nu putem să lucrăm în echipă. E nevoie să intervină cineva.

— Bun. Sun eu la familia Wilson.

Scoase telefonul.

— Nu acum. E târziu. Dă-le mesaj, mail sau sună-i de dimineaţă.

El încuviinţă.

— Ce zici de duminică?

Duminică aveau o aniversare. Liv trebuia să iasă cu cineva la joacă după aceea, iar Oscar avea logopedie. Nu voia să fie nevoită să se gândească la toate astea în acel moment.

— Nu ştiu, Jason.

— Am putea să-i trimitem la Lauren peste weekend.

Lauren era sora mai mică a lui Jason, care locuia în apropiere de Boston, cu soţul ei şi cei patru copii.

— Cum ajung până acolo? Şi înapoi?

— Pot s-o rog pe Lauren să-i ia. Ştie situaţia.

— I-ai spus?

— Păi, da. Am sunat-o din taxi. Era cu tata când a făcut infarct.

Tatăl lui Jason, Elliott, făcuse un infarct când avea vreo şaptezeci de ani, iar asemenea lucruri erau obişnuite.

— Deci, ce zici? Rămâne Lauren?

Ea îşi sprijini capul în mâini. Planificările weekendurilor lor o făceau de obicei să se simtă ca un controlor de trafic aerian, dar acum nu putea, pur şi simplu, să menţină avioanele în aer.

— Nu ştiu. Poţi să nu mă implici în asta? Până se termină toată tărăşenia?

El mimă un câmp de forţă în jurul ei.

— Eşti într-o bulă.

O infirmieră şi o asistentă îşi făcură apariţia cu o targă.

— Vreţi un sedativ uşor? o întrebă asistenta.

— Aş prefera unul tare, răspunse ea.

În timp ce o pregăteau pentru transfer, Jason îi strânse mâna, spunându-i să nu-şi facă griji, că totul avea să fie bine. Ceea ce spunea mereu. Maribeth nu credea asta, deşi aprecia optimismul subtil al emoţiei; îi mai echilibra din tendinţa de a aştepta, aşa cum spunea Jason, să cadă şi celălalt pantof.

În acel moment, voia să creadă. Foarte mult. Dar când Jason se aplecă şi o sărută pe frunte, îl simţi cum tremura şi fu nevoită să se întrebe dacă *el însuşi* credea.

Dar apoi, sedativul îşi făcu efectul şi totul decurse frumos şi uşor. Îl auzi pe Jason spunându-i „Te iubesc”. Îi zise că şi ea îl iubeşte. Sau crezu că-i spune. Se poate să-şi fi imaginat doar.

În laboratorul de cateterizare, atmosfera era calmă, plăcută, potrivită cu ora unsprezece a unei seri de vineri. Radiologii şi asistentele făceau schimb de glume, iar Maribeth îi observă printr-o ceaţă indusă de medicamente. Simţi presiune când îi fu introdus cateterul, dar nu şi cum îşi croia drum spre inima ei. Când se dădu drumul substanţei de contrast, avu o senzaţie ciudată de căldură, dar nu întru totul neplăcută.

— Poţi să tuşeşti, te rog, Maribeth? întrebă cineva.

Tuşi.

— Perfect.

În acel moment, simţi ceva, ceea ce era ciudat. Nu-i spuseseră că nu mai trebuia să simtă nimic?

— Ce s-a întâmplat? auzi pe cineva întrebând.
— Îi scade tensiunea! veni răspunsul.

Atmosfera se schimbă la fel de brusc precum un nor acoperă soarele într-o zi de vară. Totul se întâmplă rapid după aceea. Un cor de alarme, o mişcare bruscă. O mască pe figură. În acel ultim moment, înainte ca totul să se întunece, Maribeth se gândi, mai degrabă cu un fel de uluire decât cu teamă, cât de uşor te putea părăsi totul.

3

Deschise ochii. Nu putea respira. Doar că respira. Dar *simţea* că nu poate respira. O lumină puternică îi strălucea în faţă. Clipi, încercă să vorbească, dar nu reuşi.

Oare visa?

Nu părea că visează. Îngheţa de frig. Lăsase cineva aerul condiţionat pornit? De ce era aerul condiţionat pornit? Nu i se părea c-ar fi vară.

Se trezi din nou. Lumina strălucitoare era tot acolo. Tot nu putea vorbi.

Oare murise?

Spera că nu murise, căci se simţea groaznic.

Poate că ăsta era iadul.

Parcă nu credea în iad.

O mânca obrazul. O durea maxilarul. Deveni vag conştientă de o durere ce-i pulsa în picior. Stângul. Ba nu, dreptul. Era confuză. Îi era frig.

Avea ceva în gât. Imediat ce recunoscu corpul străin, se înecă din cauza lui. O femeie o privi pe fugă. Avea pielea cafenie şi ochii vioi. O frecă pe Maribeth pe frunte.

— Ăsta-i ventilatorul; respiră-n locul tău. Relaxează-te şi încearcă să nu te opui.

Un ventilator? Trecuse prin vreun accident? Unde erau gemenii? începu să intre în panică. Încercă să respire, dar nu reuşi. Se înecă din nou. Iar apoi, totul se întunecă.

Cineva o striga pe nume. Recunoştea vocea.

Jason.

Era Jason.

Uşurare.

Încercă să-i pronunţe numele.

Nu reuşi.

— Soră! S-a trezit!

Jason. Uşurare.

— Se îneacă! Nu puteţi să-i daţi ceva să se liniştească? întrebă el.

„Nu, nu-mi daţi nimic să mă liniştesc”, se gândi Maribeth. Şi-aşa era foarte ameţită. Trebuia să rămână acolo. Nu voia să fie lăsată în urmă.

— Doar un pic, spuse asistenta. Vrem să rămână trează ca s-o putem deconecta de la ventilator. O să se simtă mai bine după ce îi scoatem tubul de respirat. Deci, Maribeth, dacă ai răbdare, o să vină imediat chirurgul tău.

Chirurg? Ce se întâmpla? Se uită la Jason, dar acesta nu se prinse. Încercă şi cu asistenta.

— Ai trecut printr-o operaţie de bypass de urgenţă, îi spuse aceasta.

Cuvintele ajunseră la ea, dar nu şi înţelesul lor.

— Angioplastia[23] nu a funcţionat, îi explică Jason. Ţi-a fost penetrată artera, aşa c-a trebuit să te opereze de urgenţă.

— Poţi să-mi indici nivelul de durere? o întrebă asistenta, arătându-i o fişă cu numere de la unu la zece, unu fiind o faţă veselă, iar zece, una foarte tristă.

Durerea era diferită de tot ce simţise până atunci, atotcuprinzătoare, şi totuşi, cumva, detaşată. Nu avea cum s-o gradeze.

— Cinci, să zicem, spuse asistenta.

Simţi ceva cald pişcând-o de braţ. După aceea, nu mai simţi absolut nimic.

Se trezi din nou, cu un doctor necunoscut aplecat asupra ei.

— Bună dimineaţa, o să vă scoatem tubul, spuse el.

Patul îi fu ridicat şi, înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, i se spuse să expire puternic. Încercă, dar parcă uitase cum se respiră.

— La trei, spuse doctorul. Unu, doi…

Avea senzaţia că vomită cu încetinitorul. Când fu scos tubul, luă aer şi-i veni rău în acelaşi timp. Îşi făcu palmele căuş în jurul gurii, să prindă voma care nu ieşi.

— N-aveţi nimic în stomac, de la chestia asta, spuse doctorul.

Luă în mână alt tub, unul din nasul ei.

Maribeth se lăsă pe spate. Asistentele roiau în jurul ei. Una dintre ele îi dădu să bea apă cu un pai, în timp ce doctorul îi citea graficele.

— Unde. Mi-e. Doctorul? întrebă Maribeth cu o voce hârâită.

— Eu sunt doctorul dumneavoastră. Doctorul Gupta, răspunse el.

Îi explică, mai apoi, că el se ocupase de intervenţia toracică. Fusese chemat să îi facă de urgenţă operaţia de bypass după ce angioplastia îi penetrase artera.

— Este ceva foarte rar. Sunteţi doar al doilea caz pe care l-am văzut, iar cealaltă doamnă era mult mai în vârstă decât dumneavoastră. Sunteţi un caz excepţional, spuse el, ca şi cum ar fi fost ceva de bine.

— Unde-i soţul? întrebă Maribeth.

— Habar n-am.

Continuă să-i povestească despre operaţie, un dublu bypass.

— Pe lângă vasul penetrat, mai aveaţi o arteră cu leziuni grave, aşa că, dacă tot eram în acţiune, v-am făcut şi pentru ea o grefă. E o soluţie mai bună decât stentul, pe termen lung, aşa c-aţi ieşit cu bine din asta.

Ce bucurie.

Apoi, îi explică la ce să se aştepte – senzaţii incomode la piciorul de unde prelevaseră o arteră şi la stern, pe care-l tăiaseră ca să ajungă la inimă. De asemenea, nişte simptome cognitive, ameţeala de la aparatul de bypass inimă-plămâni.

— De la ce?

— De la aparatul de bypass. De la ăla prin care am restabilit circulaţia sângelui, ca să-l oxigenăm şi să-l pompăm cât timp v-a fost oprită inima.

O spuse foarte detaşat. *Cât timp v-a fost oprită inima.* Brusc, fusese smulsă din ameţeala ei.

Îşi puse mâna plină de fire pe pieptul bandajat. Simţi cum îi bătea inima, aşa cum îi bătuse de când era bebeluş, chiar făt, cuibărită în pântecul unei mame pe care n-o cunoscuse niciodată. Dar inima

încetase să-i mai bată. Nu ştia sigur de ce, dar se simţea de parcă ar fi trecut un prag, lăsând de cealaltă parte toţi oamenii şi toate lucrurile pe care le cunoscuse.

4

O săptămână mai târziu, Maribeth fu externată. Nu se simţea nici pe departe pregătită pentru asta. Aşa fusese şi ultima oară când ieşise din spital, dar, cel puţin pe-atunci, simţea că ea şi Jason sunt o echipă.

— Ne lasă singuri cu ei, glumise Jason în legătură cu gemenii. Am mai exersat cu Skylark-ul[24] lui tata.

În acel moment, era complet singură.

— Trebuie să-ţi spun ceva, rosti Jason în timp ce Maribeth stătea într-un cărucior cu rotile şi aştepta un taxi.

Era ceva în tonul lui. Dacă nu ar fi fost proaspăt externată după o operaţie pe cord deschis, Maribeth s-ar fi gândit că avea să-i recunoască o aventură.

— Ce? întrebă Maribeth cu precauţie.

— Ştii că ţi-am promis că te ţin ca într-o bulă, când erai în spital, ca să nu-ţi faci griji pentru nimic?

— Da.

— Ei, am făcut câte ceva. Cât ai stat tu în bulă.

Lui Maribeth îi luă un moment să-şi dea seama ce voia să spună. Era aproape sigură c-ar fi preferat aventura. Clătină din cap.

— Nu cred.

— N-am adus-o la spital. Nici nu ţi-am spus de ea.

— Iar ai vrut să scapi uşor.

— Să scap uşor? Am zis să cer ajutor?

— Cu ce ne-ajută maică-mea?

— Păi, e o pereche de mâini în plus. Iar gemenii o adoră.

— Perfect. Copiii au ocazia să se distreze cu buni, iar eu am ocazia să am grijă de-o a treia persoană.

Ar fi vrut să spună „a patra persoană”, dar nu zise nimic.

În timp ce taxiul se îndrepta rapid către centru, Maribeth voia să se întoarcă, să meargă înapoi la spital. În zilele bune, avea nevoie de toată forţa

mentală ca să-i reziste maică-sii, iar asta nu era una dintre zilele ei bune.

Jason o atinse uşor pe umăr.

— Eşti bine?

— Ştii că mă tot întrebi de ce aştept să pice şi celălalt pantof? întrebă ea.

El încuviinţă.

— Ei, uite, de-asta.

BUN VENIT ACASĂ, MAMI! FĂ-TE BINE REPEDE! scria pe afişul din hârtie creponată lipit de uşa de la intrare.

Era pe cale să-şi revadă copiii. Nu-i mai văzuse, de o săptămână, decât prin filmuleţele pe care Jason le făcea în fiecare zi cu telefonul, ca să-i arate că sunt în regulă. Dorul de ei o chinuia, primitiv, animalic. Dar în acel moment, stând în faţa uşii, era paralizată de groază. Poate că n-ar fi trebuit să-i ceară lui Jason să nu-i ducă în acea zi la grădiniţă.

Jason deschise uşa.

Pe masa de la intrare era o vază cu crini, lângă un morman de scrisori. Groaza i se adânci.

— Maribeth, tu eşti? o auzi strigând pe mama ei.

Groază şi mai profundă.

— Eu sunt, răspunse ea.

— Liv, Oscar, aţi auzit? Mami a venit acasă!

Mama ei îşi făcu apariţia îmbrăcată în colecţia de toamnă pentru femei de-o anumită vârstă de la Chico's[25]. O îmbrăţişă delicat pe Maribeth, apoi făcu un pas în spate ca să se uite la ea, punând mâna pe inimă.

— Biata mea fetiţă!

Chiar în acel moment, Oscar intră în fugă. Se năpusti asupra ei, ţipând:

— Mami!

Nu vru să tresară, dar pieptul o durea foarte tare, iar Oscar era zvăpăiat ca un căţeluş. Ţinându-l doar puţin la distanţă, îşi îngropă faţa în părul lui, trăgând pe nări mirosul de transpiraţie de băieţel, care nu dispărea complet nici după baie.

— Bună, mami.

În timp ce Liv se apropia, făcând paşi şovăielnici, de balerină, reţinută, ca o doamnă, Maribeth întrezări femeia care avea să devină fiica ei într-o bună zi. Acest lucru o făcu să se simtă nespus de tristă.

Maribeth se pregăti sufleteşte pentru încă o îmbrăţişare, dar Liv nu făcu decât s-o pupe pe obraz şi să se îndepărteze uşor. Cu un an în urmă, când Maribeth avusese un virus stomacal, Liv fusese rece cu ea până când îşi revenise.

— E-n regulă, puiule, spuse ea. Tot eu sunt.

Liv strâmbă din nas, ca şi cum n-ar fi crezut întru totul. Nici Maribeth nu era sigură că mai credea asta.

5

Externarea din spital, drumul până în centru, sosirea acasă, toate acestea o extenuaseră pe Maribeth, aşa că se retrase să se culce. Când se trezi, era o linişte necaracteristică mansardei, care nu avea pereţi ca să acopere zgomotele vieţii de familie.

Îl strigă pe Jason, care lucra acasă pentru o săptămână.

— Hei. El zâmbi. Mă bucur că eşti acasă, Lois.

— Şi eu mă bucur că sunt acasă. Unde-i toată lumea?

— Maică-ta şi Robbie i-au dus pe copii la locul de joacă. Vrei ceva?

Maribeth se uită la ceas.

— Cred că vine asistenta la trei. Poate ceva de mâncare, de prânz?

— Sigur. Am comandat pizza mai devreme. Pe vatră. Au mai rămas câteva felii.

— Nu pizza.

— Bun, eşti la regim. Noi am tot luat mâncare la pachet. O să organizez o livrare de cumpărături. Îmi faci o listă? Putem să luăm de la Freshdirect[26].

— Da, bun, spuse ea. Deocamdată, poate nişte supă.

— De-aia la conservă-i bună?

— Are sodiu mult, ăla trebuie evitat.

— Pot să dau o fugă până la cantină[27].

— Nu-i nevoie. Mă duc să scotocesc prin frigider.

— Ne-am descurcat destul de bine aici, cu resurse limitate. O să ne revenim.

Maribeth îşi termina prânzul alcătuit dintr-un iaurt, un măr şi unt de arahide, când sosi asistenta. Luca era drăguţă, plinuţă, şi avea un zâmbet ştrengăresc, complice.

Se uită la bandajele de pe piept şi de pe picior.

— Se vindecă frumos, rosti ea.

— Da, abia aştept să văd cicatricele, spuse Maribeth.

— Unele femei îşi văd cicatricele ca pe medalii. Am lucrat cu femei care au supravieţuit cancerului la sân, care preferă tatuajele în locul reconstrucţiei. Ai putea să-ţi faci unul pe tot piciorul, aşa.

Îşi ridică cracul de la pantalon şi-i arătă un lanţ de flori în jurul gleznei.

— Tare chestie. Soţul meu spunea că o cicatrice e ca un tatuaj, doar că are o poveste mai faină.

— Şi eu cred asta. Cât despre piept, îşi atinse uşor sânii mari, se vindecă atât de bine, că zici că ai decolteu. E foarte sexy.

— Acum ştii de ce mi-am tras operaţie de bypass, spuse Maribeth.

Luca râse.

— Cu simţul umorului ajungi departe.

— Cu ăsta şi cu nişte mâncare ca lumea, m-am aranjat.

Ca la comandă, stomacul îi chiorăi zdravăn.

Luca se uită la cutia de iaurt şi la cotorul mărului.

— Ce-ai mai mâncat azi?

— Nişte cereale, la spital.

— E aproape ora patru.

— Pe bune?

Luca se opri din luat notiţe.

— Trebuie să ai grijă de tine.

— O să mi se livreze nişte cumpărături mâine.

Asistenta se încruntă.

— Să ai grijă de tine, adică să ceri ajutor.

— Încerc.

Luca o conectă la un tensiometru portabil, apoi la un EKG portabil. Toate informaţiile intrau direct în tableta ei.

— Arată bine, spuse ea. Odihneşte-te. Mănâncă. În curând, o să te simţi mult mai bine.

Chiar în acel moment se deschise uşa din faţă şi copiii intrară în grabă, alături de mama ei.

— Mami-i aici? strigă Liv.

— E în camera ei, răspunse Jason.

— Mami? ţipă Oscar. Vreau la mami!

Şi aşa, apartamentul liniştit se umplu dintr-odată de zgomot. În câteva secunde, Oscar ţopăia deja pe

pat, periculos de aproape de piciorul operat al lui Maribeth.

Luca ridică din sprânceană, în timp ce-şi strângea restul lucrurilor.

— Ne citeşti tu povestea în seara asta? întrebă Oscar. Buni nu-i bună la voci, iar tati nu ştie să alunge visele urâte ale lui Liv.

— Şi cică ar trebui s-o iau uşor, spuse Maribeth, căutând-o din priviri pe Luca, să-i confirme, dar aceasta plecase discret.

— Nu ne-ai mai citit de o grămadă de timp, spuse Liv. Şi buni ne-a promis c-o să ne citeşti.

— Am zis că s-ar putea să vă citească, spuse mama ei.

— Dacă eu vă învelesc şi tati vă citeşte?

Se uită la Jason, aşteptându-i susţinerea, dar el stătea acolo şi zâmbea, pur şi simplu. Când aflase că urma să aibă gemeni, ceea ce nu era o mare surpriză pentru cei care optau pentru fertilizarea în vitro, crezuse că se vor descurca fără probleme. *Ei sunt doi, noi suntem doi.* Dar, aparent, calculul nu funcţionase niciodată atât de simplu. Era ca şi împărţirea de clasa a cincea; mereu rămânea un rest.

Încercă din nou, privindu-l pe Jason cu ochii măriţi, într-un strigăt mut de ajutor.

— Nu poţi să le-o iei în nume de rău. Le-a fost dor de tine, spuse Jason. Tuturor ne-a fost.

Tot ce-şi dorea era s-o învelească şi pe ea cineva, să-i citească o poveste cu final fericit. Dar toţi stăteau şi se uitau la ea: mama ei, Jason, Oscar, Liv. Le spuse gemenilor c-avea să le citească ea povestea în seara asta.

6

Vizitatorii începuseră să sosească imediat. Persoane pe care nu simţea nevoia să le vadă, ca Niff Spenser, Adrienne şi familia Wilson, aducând mâncare pe care n-o putea mânca (nişte caserole copioase) sau nu voia s-o mănânce (oare ce vedea toată lumea la aranjamentele alea comestibile?) Mama ei trata fiecare vizitator ca pe un demnitar, servindu-l tacticos cu o ceaşcă de cafea sau de ceai şi lăsând mizerie în chiuvetă. Pe Maribeth, vizitele o oboseau, provocându-i dureri. De fiecare dată când venea careva, se simţea obligată să-i facă pe plac, când ea simţea nevoia să stea în pat. Dar când îi sugeră lui Jason să nu mai invite lumea în vizită, el îi spuse că trebuia să înveţe să accepte să fie ajutată.

Apoi, veni Elizabeth. În fiecare seară din prima ei săptămână petrecută acasă, cu câte-un buchet de bun-gust, dar, evident, scump, pe care Maribeth îl recunoscu drept venind de la florăria de unde cumpărau flori pentru celebrităţile care veneau în vizită la redacţie.

— Elizabeth! exclamă mama lui Maribeth. Cât de frumos din partea ta c-ai venit! Ăia sunt bujori? În octombrie? Trebuie să fi costat o avere!

— Bună ziua, doamnă Klein.

— Evelyn, o corectă mama lui Maribeth, aşa cum făcea de mai bine de douăzeci de ani. Arăţi splendid! Superbă haină! Maribeth, a venit Elizabeth!

— Văd, spuse Maribeth.

Elizabeth se descotorosi de cizme, alt obicei vechi de zeci de ani. Înainte să se plângă de zgomotul făcut de copiii lui Maribeth, Earl Jablonski se plânsese de zgomotul cizmelor ei şi ale lui Elizabeth pe podeaua din lemn.

— Ce face Earl? întrebă ea.

— E frustrat, ca de obicei.

— Tu ce faci?

Era obosită. Gemenii erau nervoşi că nu se vindeca destul de repede, că nu le citea poveşti la

culcare destul de des, că nu îi ducea la grădiniţă. Simţea şi nerăbdarea lui Jason, din toate punctele de vedere. O strânsese tare în braţe dimineaţa, ca să-i simtă erecţia apăsând-o chiar în zona lombară. Îşi aducea aminte de perioada de după cezariană, când era atât de plin de dorinţă reţinută, încât era aproape ameninţător.

Jason era plecat cu gemenii la cumpărături, le căuta costume de Halloween, o sarcină de care se simţea copleşit. Liv, între timp, făcuse o criză de nervi când Maribeth îi spusese că nu vine.

— Ai promis! strigase ea.

Nu promisese nimic sau, dacă o făcuse, fusese înainte de toate acestea. Maribeth fusese tentată să-şi sfâşie pijamaua în partea de sus şi să arate cu degetul spre cicatricea de pe piept. Să le spună lui Liv şi lui Jason că inima ei încetase să bată. Oare înţelegeau ce însemna asta?

Dar nu făcuse asta. Nu era nebună. Pe lângă asta, se străduise din răsputeri să-i ferească pe copii de faptul că era bolnavă, nu să le arunce asta în faţă.

— Aveţi canapele noi? întrebă Elizabeth, arătând spre canapelele din piele pe care le cumpăraseră după ce Oscar le mâzgălise din cap până-n picioare cu markerul pe cele tapiţate.

— Nu-s aşa de noi. Le-am cumpărat acum vreo doi ani.

Atât trecuse de la ultima vizită a lui Elizabeth?

— De la IKEA, îţi vine să crezi aşa ceva? interveni mama ei. Ghici cât au costat? Mai puţin de-o mie de dolari bucata!

De ce trebuia mama ei să facă anunţul ăsta? Faţă de Elizabeth, care avea o canapea Barcelona[28], din piele, de cinci mii de dolari, în biroul de la serviciu. Nu se punea problema că pe Maribeth o interesa mobila de designer, dar diferenţa aceea nu făcea decât să-i amintească de felul în care ele două se îndepărtaseră din motive pe care Maribeth nu le înţelegea complet.

Apoi, ca să scoată şi mai mult în evidenţă situaţia, Elizabeth întrebă:

— Ţii minte când am mers la IKEA? Şi s-a stricat autobuzul?

Se întâmplase la scurt timp după ce se mutaseră la mansarda pe care Elizabeth o găsise pentru că avea un anume fler pentru asemenea lucruri: vânzări de mostre ţinute secrete, restaurante mici, care urmau să-şi primească primele stele Michelin, apartamente de 167 de metri pătraţi, cu chirie fixă, la mansardă, în Tribeca.

Spaţiul era destul de golaş pe-atunci, fără pereţi, cu o bucătărie aproape inexistentă. Chiar după ce semnaseră contractul de închiriere, luaseră autobuzul până la magazinul IKEA din New Jersey, să mai cumpere dulapuri pentru bucătărie. Semănau puţin cu o pereche proaspăt căsătorită, alergând pe culoare, ţopăind pe paturile expuse, prefăcându-se că servesc câte-o cafea în bucătării, în timp ce-şi închipuiau viaţa la care se înhămau împreună. În acelaşi fel, se întâlneau uneori după serviciu, în perioada de happy-hour la un Cosmo[29] şi un burger şi-şi imaginau o viaţă în care conduceau reviste aflate într-o competiţie amicală, *Newsweek* şi *Time, Vogue* şi *Harper's Bazaar*. (Asta se întâmpla înainte ca revistele să dea faliment pe capete, luând cu ele orice umbră de competiţie sănătoasă). Poate că vieţile pe care şi le închipuiau erau nişte fantezii, dar bucuria pe care-o resimţeau datorită acestor vise cu ochii deschişi pe care le împărtăşeau era reală. Încântător, palpabil de reală.

Pe drumul înapoi spre oraş, autobuzul se oprise pe şoseaua cu taxă din New Jersey. Călătorii protestau, răstindu-se la şoferul iritat. Dar ea şi Elizabeth rămăseseră în bula lor, savurându-şi chiflele cu scorţişoară şi zugrăvindu-şi viitorul în culori vii.

Dintr-odată, Maribeth se simţea ruşinată de canapelele de la IKEA. Elizabeth era redactor-şef. Stătea într-o casă din piatră roşiatică, în Upper East Side[30], cu soţul ei, Tom Bishop, manager de fonduri de investiţii, şi copiii lor adolescenţi, când aceştia veneau de la internat. Maribeth încă mai închiria apartamentul de la mansardă, în care locuise cu

Elizabeth în urmă cu douăzeci de ani. Voia să se mute, să cumpere o casă undeva în Brooklyn, dar afacerile imobiliare din New York erau un tren de mult pierdut pentru ea. Îşi dorea să fi privit mai în perspectivă lucrurile, ca şi Elizabeth, care, atunci când Maribeth se hotărâse să se mute cu Jason, se oferise să-şi caute o altă locuinţă, şi-şi cumpărase un apartament foarte ieftin în Meatpacking District, a cărui valoare crescuse de patru ori până când îl vânduse ca să se mute cu Tom.

— Mami! Stai să vezi ce costum mi-am luat!

Liv şi Oscar dădură buzna în mansardă, urmaţi de un Jason care avea un aer de învins. Când o văzură pe Elizabeth, se opriră, recunoscând-o mai mult din pozele de pe calculator decât din orice altceva.

— Tu în ce o să te costumezi? o întrebă Elizabeth pe Liv.

— Într-o vrăjitoare drăguţă, răspunse Liv.

— Cum vine asta, o vrăjitoare drăguţă?

— Stai, să-ţi arăt.

Liv o luă la goană spre camera ei.

— Şi eu, spuse Oscar, urmându-şi sora.

Elizabeth se ridică.

— Jason, spuse ea, întâmpinându-l cu un sărut pe obraz.

— Elizabeth, cât mă bucur să te văd, răspunse el.

Jason se duse să-şi verifice e-mailul. Liv reveni în costum, care era mai degrabă de vrăjitoare obraznică decât de vrăjitoare drăguţă. Mai era şi cu vreo cinci numere mai mare decât trebuia, deci avea nevoie de ajustări. Bravo ţie, Jason!

— Arată ca o fetiţă de-aia de la concursurile alea nasoale de frumuseţe pentru copii, şopti Maribeth în timp ce Liv se admira-n oglindă.

— Mă gândeam mai degrabă la o prostituată pitică, spuse Elizabeth.

— Doamne, ai dreptate.

Râseră, relaxate, pentru o clipă, ca în vremurile bune.

— Mami s-a operat. A zis c-o doare dacă râde, spuse Oscar.

Era costumat în poliţist, ceea ce făcea ca atitudinea lui protectoare să fie cu atât mai drăguţă.

— E-n regulă, Oskie. Ea e Elizabeth. O mai ţii minte?

— E prietena cea mai bună a lui mami, iar acum conduce revista la care lucrează mami, explică Evelyn, revenind cu vinul.

Se întoarse spre Elizabeth.

— Foarte generos din partea ta să-i dai slujba aia.

— A trebuit s-o cooptez repede, până n-o făcea altcineva. E cea mai bună din domeniu.

Maribeth o admira, aşa cum o făcuse întotdeauna, pe Elizabeth, pentru cum îi făcea faţă mamei ei. Ca şi în acel moment, când mama lui Maribeth punea un pahar de vin în faţa lui Elizabeth, iar aceasta-i acoperea marginile cu mâna, până când mama ei fu gata să-i toarne vin peste mână, şi apoi acceptă vinul de parcă îl ceruse de la bun început.

— Mamă, crezi că ne poţi aduce nişte apă minerală? întrebă Maribeth.

— Desigur! ciripi mama ei.

— Apropo de lucru, cred că pot începe din nou de săptămâna viitoare, spuse Maribeth, deşi părea o perspectivă optimistă; încă era un efort supraomenesc să facă un duş. Să lucrez de-acasă dacă-i posibil.

— Nu-ţi bate capul.

— Ştiu că vă descurcaţi greu. Dar cred c-o să ies, încet-încet, din încurcătură.

— Nici nu te mai gândi la asta. Oferă-ţi exact cât timp ai nevoie.

Elizabeth flutură din mână, gest care exprima perfect ideea de *noblesse oblige*[31].

Când Elizabeth spunea lucruri de genul acela, Maribeth simţea, nu pentru prima oară, că nu o mai cunoaşte deloc. Prietena ei fusese cândva la fel de falită şi de disperată ca Maribeth, dar, la acel moment, părea a nu privi slujba ca pe o necesitate, ci ca pe ceva ce era făcut pentru împlinire, ca un hobby. Deşi poate că nu era o comparaţie corectă.

Probabil că Elizabeth îşi lua hobby-ul mai în serios decât îşi lua Maribeth slujba.

— Săptămâna viitoare, repetă Maribeth. Am deja idei legate de persoanele cărora o să le repartizez sarcinile. Şi cred că pot să editez şi structura generală a articolelor[32].

— Totul e rezolvat.

Tonul lui Elizabeth nu era tocmai tăios, dar era clar încărcat de autoritate, ca de şefă, iar Maribeth se simţi pusă cu botul pe labe. Elizabeth făcu o grimasă.

— Nu spun altceva decât că e cel mai important ca tu să te faci bine, zise ea pe un ton mai blând.

— Apreciez intenţia, dar trebuie să-mi plătesc facturile, Elizabeth.

Se enervă pe sine însăşi pentru că spusese aşa ceva. Vorbise ca o femeie meschină şi invidioasă pe viaţa, banii şi slujba lui Elizabeth. Când, de fapt, dacă era geloasă pe cineva, era geloasă pe ea însăşi, aşa cum fusese înainte, cea care putea s-o numească pe bună dreptate pe Elizabeth cea mai bună prietenă a ei. Cea care încă era ambiţioasă şi concentrată pe muncă şi nu era mereu atât de iritată. Cea care avea o inimă care funcţiona cum trebuie.

Elizabeth avea o expresie atât de şocată, încât Maribeth se temu pentru o clipă că avea să facă un lucru cumplit, cum ar fi să încerce să-i dea bani împrumut. Dar nu făcu decât să-i şoptească:

— Te rog, nu-ţi face griji!

Liv reapăru, schimbată în hainele ei obişnuite, cu un set din păpuşi de hârtie în mână.

— Vrei să ne jucăm? o întrebă ea pe Elizabeth.

La început, Elizabeth fusese, dacă nu o prezenţă constantă, una obişnuită în viaţa gemenilor. În ultimii ani însă, pe măsură ce Oscar şi Liv începuseră să crească, transformându-se încet în oameni obişnuiţi, Elizabeth se retrăsese. Aşa că Maribeth nu fu deloc surprinsă în momentul în care Elizabeth se ridică şi-i spuse lui Liv că i-ar plăcea foarte mult, dar trebuie să ajungă la serviciu.

După ce plecă Elizabeth, Maribeth se oferi să se joace ea cu păpuşile din hârtie. Liv se uită la ea ca şi cum ar fi fost premiul de consolare, impresie pe care Maribeth o avea despre fiecare prietenă pe care şi-o făcuse de la Elizabeth încolo. Dar Liv spuse că era în regulă.

7

La o săptămână după ce ajunsese acasă, Maribeth era programată la control, la doctorul Sterling. Mama ei se oferi să o ducă, dar gândul unui asalt pe două fronturi din partea ei şi a Doctorului Bunic era mai mult decât putea să suporte. Totuşi, ştia că nu trebuia să meargă singură. Nu putea să meargă singură, de fapt. Dacă nu găsea niciun taxi spre casă? Dacă se defectau lifturile? O ţineau trează noaptea lucruri care până atunci nu-i trecuseră prin minte.

— Crezi c-ai putea să mă duci tu? îl întrebă ea pe Jason cu o seară înainte de control.

Lucrase de-acasă – cu un program încărcat şi haotic –, încă mai monitoriza migraţia a mii de fişiere audio, în avans, pregătindu-se pentru acea actualizare a bazei de date.

Îşi auzi tonul, care implora. Se enervă, deşi nu era sigură pe cine.

— Poţi să iei laptopul cu tine.

— Desigur, spuse Jason.

Atunci, le simţi – recunoştinţa, remuşcările, sentimente în aparenţă contradictorii, care se înlănţuiau în acele zile ca şirurile de ADN.

Se bucura că-i sugerase să-şi ia laptopul, pentru că aşteptară aproape două ore să intre la doctorul Sterling. În tot acel timp, Maribeth fierbea de nervi. Şi se îngrijora în legătură cu impactul nervilor asupra inimii, ceea ce o făcea să se enerveze şi mai tare. Un cardiolog nu ar fi trebuit să ştie lucrurile astea?

Doctorul Sterling îi fusese antipatic din momentul în care îl întâlnise prima oară, la Urgenţe. Comportamentul său faţă de pacienţi nu se schimbase în bine în săptămâna în care stătuse ea în spital, când o tratase cu o condescendenţă servilă, vorbind mereu despre cum „mami” trebuia să ajungă înapoi acasă, la copilaşii ei. Jason spunea că se teme ca Maribeth să nu-l dea în judecată, dar nu doctorul Sterling făcuse angiograma, şi dăduse vina pe

arterele lui Maribeth pentru ruptură – erau întortocheate, spunea el – şi oricum, în rest, totul era în regulă, şi nu avea să-l dea în judecată. Dar trebuia să-şi găsească un doctor nou, unul pe care să-l aleagă ea, nu căruia să-i fie pur şi simplu repartizată.

Când asistenta o chemă, în sfârşit, se uită la Jason, care tasta de zor pe laptop.

— Vrei să vin cu tine? întrebă el.

Mereu intrase cu ea când era programată la ginecolog. Uneori, după ecografii, desena în gel conturul literelor oricărui nume care le venea în minte în acea zi.

— E-n regulă, spuse ea. Vezi-ţi de treabă.

Douăzeci de minute mai târziu, erau într-un taxi spre casă. Doctorul Sterling îi spusese că „se vindeca foarte frumos” şi o trimisese acasă cu un teanc de broşuri. Deşi adusese o listă de întrebări, până la urmă, nu le mai pusese, pentru că îi simţea graba (cine se grăbea acum?) şi pentru că, în spital, de fiecare dată când încerca să-i spună cum se simţea de fapt – detaşată, ca şi cum inima nu i-ar mai fi făcut parte din corp –, doctorul o avertiza să nu „o-ntoarcă pe toate părţile”.

Lui Jason îi sună telefonul. Maribeth îşi dădu seama că era ceva important, pentru că Jason răspunse imediat şi vorbi câteva minute bune cu un coleg în limbajul ăla de specialitate, indescifrabil, de la serviciu. După ce încheie convorbirea, se întoarse spre ea:

— Şi zici c-a spus doctorul că o să fie totul bine?

Îi făcuse deja un rezumat al controlului în lift.

— Dap. Totul e bine.

Jason făcu o pauză.

— Deci, crezi c-ar fi în regulă să mă întorc la birou mâine? Sunt foarte stresaţi în perioada asta.

— Îmi pare rău c-am făcut infarct într-un moment atât de nepotrivit.

— N-a spus nimeni nimic despre asta.

Taxiul se opri brusc, în timp ce un pieton care traversa neregulamentar, cu ochii lipiţi de ecranul

telefonului, îşi făcu loc în trafic. Presiunea centurii trimise un val de durere prin corpul lui Maribeth.

— Îmi cer scuze. Ai dreptate, spuse ea.

— Deci, e-n regulă dacă mă-ntorc la lucru?

Nu. Nu era în regulă. Avea dureri în tot corpul. Nu era pregătită să rămână singură cu mama ei, cu gemenii. Îi era frică.

— Bineînţeles, spuse ea.

— Bun.

Când zâmbea, făcea riduri la ochi şi părea cu adevărat fericit, ceea ce înrăutăţea lucrurile, într-un fel.

— Dar eu cred c-ar trebui s-o aducem pe maică-ta să mai stea o săptămână, până când te refaci de tot.

Se înmuie şi mai tare.

— Încă o săptămână?

— Ajută. În felul ei. E o pereche de mâini în plus. Şi e… disponibilă, ştii ce zic?

Se uită pe geam. Se îndreptau spre casă. Se simţea bine. Doctorul tocmai spusese asta. Atunci, de ce îi venea să plângă? De ce voia să-şi îngroape faţa în gâtul lui Jason şi să-i spună să nu plece?

Jason o sărută pe tâmplă.

— Ţi-am spus eu că o să fie bine. Încă o săptămână-două şi ne revenim.

8

Mama lui Maribeth fu încântată să mai rămână.

— Mă simt minunat cu voi toţi.

Maribeth se forţă să zâmbească. Îi mulţumi.

— Şi, dacă pot să v-ajut să nu vă cheltuiţi banii munciţi din greu pe bone, e cu atât mai bine. Chiar şi cu asigurările, îmi aduc aminte cum se adunau facturile când trăia taică-tău. Şi, cum nu lucrezi…

— Încă lucrez, mamă, spuse ea. Sunt în concediu medical.

Adevărul era că nu ştia unde se încadra. Concediu medical? Pensie de dizabilitate? Probabil trebuia să sune la Resurse Umane.

— Păi, nu lucrezi cu normă întreagă, spuse mama, iar salariul lui Jason…

Acesta lucra ca arhivist-şef la o arhivă muzicală. Era jobul visurilor lui – se mutase din San Francisco pentru el –, dar era plătit foarte prost, cel puţin după standardele din Manhattan. La un moment dat, Maribeth i se plânsese mamei că nu înţelegea de ce o companie s-ar fi deranjat să-i asigure cuiva o locuinţă în altă parte doar ca să-i plătească un salariu din care abia reuşea să trăiască. De atunci, mama ei se purta de parcă Maribeth şi Jason erau la un pas de ajutorul social.

— Ştii, îi dădea înainte mama ei, de-asta m-am asigurat că taică-tău avea să-ţi lase nişte bani în testament. Cu trei luni înainte de accident, parc-am simţit.

Maribeth zâmbea în continuare. Era ca şi cum ar fi avut faţa într-un ghips.

— Speram să-ţi cumperi o casă frumoasă cu banii ăia, încheie mama ei. Poate ceva în suburbie, ca fiica lui Ellen Berman.

— Aia care are cancer la sân?

— Nu poţi să dai vina pe suburbie pentru asta.

— Nu vrem să stăm în suburbie, mamă.

— Poate, cumva, ai reuşi să lucrezi mai puţin. Sigur ar găsi Elizabeth o cale. Mereu a fost foarte

generoasă cu tine.

— Mersi că mă faci să par o pomanagioaică, mamă.

— A, nu de-asta am spus. Vreau doar s-o iei uşor. Făcu o pauză, încruntându-se. Cred că speram să iei toate astea ca pe un semnal de alarmă.

— Semnal de alarmă?

— Herb Zucker a făcut infarct, a slăbit treisprezece kilograme şi jumătate şi s-a apucat de meditaţie.

— Să slăbesc şi eu treisprezece kilograme şi jumătate şi să mă apuc să meditez?

— Nu, şi-aşa ai fost mereu prea slabă. Dar ar trebui să te uiţi puţin la viaţa ta. La priorităţile tale.

Maribeth înţelese că maică-sa îi plângea de milă: viaţa ei era ca rotiţa unui hamster. Dar auzind-o, nu se simţi sprijinită, ci doar acuzată.

— Priorităţile mele sunt clare, spuse ea.

— N-aş vrea să treci din nou prin asta, adăugă mama ei.

— Nici eu, răspunse Maribeth.

Mama ei se aplecă spre ea, ca şi cum ar fi vrut să-i spună un secret picant:

— Jason mi-a zis că problema ta s-ar putea să fie genetică. Deci, nu poţi să dai vina pe mine.

Ce mai replică! Maribeth îşi aduse aminte de momentul în care ea şi Jason începuseră tratamentele pentru fertilitate, iar mama ei, în mod ciudat, aproape că sărise într-un picior de bucurie.

— E ca şi cum ţi-aş fi transmis totuşi ceva, spusese ea.

Mama ei nu se gândise nicio clipă că această atitudine era şi nepotrivită, şi nepoliticoasă – doctorii nu credeau că Maribeth avea vreo problemă medicală legată de infertilitate –, cu excepţia „vârstei înaintate pentru sarcină”.

— De ce aş da vina pe tine? întrebă Maribeth.

Mama ei se uită în altă direcţie. Apoi, bătu din palme, ca şi cum ar fi încheiat discuţia.

— Ce ai vrea să mănânci la cină? M-am gândit să luăm costiţă de-aia de vită de la cantina evreiască.

— Costiţa aia-i cam grasă, spuse Maribeth.

Mama ei îşi puse mâinile în şolduri.

— La vârsta mea, eu nu mai număr caloriile.

— Mă refeream la mine. Trebuie să mănânc carne slabă.

— Păi, putem să-ţi luăm o supă bună de orz. Sau un sandvici din carne de curcan. Ai un meniu?

— Nu, comandăm on-line.

— Nu mă pricep eu la calculatoare.

— Ce-ar fi să-mi spui exact ce vrei şi mă ocup eu?

— Perfect.

Jason lucra peste program, aşa că Maribeth culcă ambii copii în seara aceea. Oscar adormise deja, iar Maribeth termina ultima carte a lui Liv, când, deodată, fiica ei o întrebă:

— Dacă tu mori, buni o să fie mami a noastră?

Maribeth era şocată. Credea că reuşiseră să mascheze gravitatea situaţiei. Mami era bolnavă, dar doctorii aveau s-o facă bine. Ceva de genul acela. Era prima oară când intervenea cuvântul cu „m”.

— Eu o să trăiesc mult şi bine de-acum încolo, puiule, spuse Maribeth.

— Dacă mori, Robbie poate să fie mami a noastră?

— Nu aşa merge treaba asta. Şi nu o să mor.

Oscar se foi.

— Nu vreau să mori, imploră el cu o voce somnoroasă.

— Nu o să mor, răspunse ea. „Încă”, se gândi. „Te rog, Doamne, nu mă lăsa să mor încă.” Fă nani, iubitule.

Un minut mai târziu, auzi sforăiturile lui Oscar. Liv era trează, clipind din ochii mari, răsucind o cusătură a cămăşii de noapte.

— Dacă mori, spune-i lui tati să se însoare cu o tanti drăguţă. Nu vreau o mami vitregă rea, precum Cenuşăreasa.

Pieptul îi fu cuprins de o strânsoare, dar Maribeth ştia din conversaţiile cu Elizabeth că nu era vorba de inimă, ci de abilitatea incredibilă a fiicei sale de a-i

atinge punctele slabe. Pentru că se gândise la asta încă de când suferise operaţia de bypass. Ce avea să se aleagă de gemeni dacă se întâmpla ceva cu ea?

Stinse repede lumina.

— La culcare cu voi.

9

Acum că Jason se întorsese la birou, lucra peste program mai mult ca oricând. Dădea vina pe actualizarea bazei de date, dar Maribeth bănuia că îşi găsea scuze ca să nu stea acasă. Dacă ar fi putut, ar fi făcut şi ea la fel.

Apartamentul era un dezastru. Mama ei nu era vreo gospodină, iar Robbie nu se dăduse niciodată în vânt după curăţenie, aşa că mormanele de rufe creşteau de pe o zi pe alta, dar vasele murdare din chiuvetă, care aveau potenţialul de-a atrage toţi gândacii de pe o rază de cinci cvartale, o îngrijorau, de fapt, pe Maribeth.

Aşa că începu să spele vase. Şi rufe. Şi, pentru că nu mai suporta mâncarea la pachet, începu să gătească feluri simple. Aceste mici sarcini o lăsau fără umbra de energie pe care şi-o recăpăta. Când ajungea acasă de la serviciu, Jason o certa pentru că făcea prea multe, şi totuşi, încă lucra peste program.

Într-o dimineaţă din cea de-a doua săptămână petrecută acasă, Maribeth se duse la bucătărie să-şi facă o ceaşcă de cafea şi găsi câteva dintre vasele de la cina din seara trecută şi toată mizeria de la micul dejun al acelei zile.

„Eu îmi bag picioarele”, se gândi ea. Îi era mai uşor să se întoarcă la birou decât să facă asta. Ţinând minte promisiunea pe care i-o făcuse lui Elizabeth cu o săptămână în urmă – promisiune de care aproape uitase, aşa cum o rugase Elizabeth –, porni laptopul. În timp ce aştepta să i se deschidă e-mailul de la serviciu, simţi un nod în stomac, de groază.

Recunoscu asta ca fiind anxietate, din cauza reintrării forţate în ritm. Cu două veri în urmă, chiar înainte ca Maribeth să se întoarcă să lucreze la *Frap,* Elizabeth o invitase cu familia acasă la Tom, în Berkshires[33] (acum era casa ei şi a lui Tom), pentru un weekend prelungit. Elizabeth spusese în ultimul moment că ea şi Tom nu mai aveau cum să ajungă, dar o implorase pe Maribeth să meargă cu Jason şi

cu gemenii. Se aşteptaseră la ceva rustic, dar găsiseră, în schimb, un conac colonial enorm, cu un heleşteu privat. Singurul aspect rustic era faptul că era izolat şi lipsit intenţionat de orice conexiune. Nu exista televiziune prin cablu. Nici internet. Doar o linie fixă. Trebuia să mergi cu maşina până în Lenox ca să prinzi semnal pe mobil. Dar fusese frumos. Maribeth îşi închisese telefonul şi petrecuse ore întregi, fără griji, culegând trifoi cu patru foi şi uitându-se după mormoloci, alături de copii. Totuşi, pe drumul spre casă, telefonul începu să piuie, anunţând-o c-avea e-mailuri şi mesaje, făcând-o să simtă că pierduse ceva esenţial şi că avea să plătească pentru asta. Şi exact aşa se simţea acum.

Dar nu, nu era nimic esenţial. De fapt, nici nu prea erau e-mailuri. Ceea ce era ciudat. În orice zi, între anunţurile generale legate de producţie şi şedinţe şi schimburile de mesaje cu diverşii editori şi redactori, avea, de obicei, cel puţin o sută de mesaje. Se uită în căsuţa de intrări şi văzu că mesajele se opreau brusc, în urmă cu doar câteva săptămâni, chiar în perioada operaţiei ei. Cele câteva mesaje care veniseră înainte de întrerupere fuseseră citite. Dar nu de ea.

Trecu pe versiunea webmail, în caz că-i făcea calculatorul figuri, dar era în regulă. Ciudat. O sună pe asistenta lui Elizabeth, Finoula.

— Bună, Finoula, Maribeth Klein sunt.

— Bună, Maribeth! Cum te simţi?

— Foarte bine. Ei, nu foarte bine, dar mai bine, având în vedere situaţia.

— Bun, bun. Complicată treabă cu inima asta, spuse Finoula. Bunica mea a avut operaţie de bypass. Acum cară iarăşi cu roaba prin grădină.

— Ah, păi ăsta-i un semn bun. Că tot vorbim de asta, încerc să-mi reintru în ritm, să ajung la zi cu mailurile, dar nu-i nimic acolo.

— Aşa.

— Aşa?

— Directiva lui Elizabeth.

— Elizabeth?

— A vorbit cu băieţii de la IT să te scoată din sistem.
— Da?
— Da.
— A, bun. Dar mi-a citit cineva mailurile.
— Probabil că Andrea Davis. Am adus-o în echipă.
— Când?
— Nu mai ştiu exact, cred că în perioada când erai tu în spital, răspunse Finoula. Pot să mă uit dacă vrei.
— E-n regulă.
— E foarte tare Andrea. A început în forţă.
— Da, e o adevărată profesionistă, spuse Maribeth.
Pauză pe linie.
— Intrăm imediat într-o şedinţă de planificare. Vrei să văd dacă dau de Elizabeth?
— Ah, nu, mersi.
— Ai grijă de tine, Maribeth.
— Şi tu, Finoula.
Maribeth închise telefonul şi opri laptopul. Pentru prima oară, de ani buni, n-avea o sarcină care să-i sufle în ceafă, n-avea un termen-limită presant. Ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar ea se simţea trădată.
„Nu te gândi la asta.” Aşa îi spusese Elizabeth. Şi, între timp, o angajase pe Andrea. *Deja* o angajase când venise în vizită. Nici nu aşteptase să i se răcească scaunul lui Maribeth.
„Nu-ţi face griji.”
Asta se întâmpla când nu-şi făcea griji.
Împinse laptopul cu piciorul până la marginea patului, iar acesta căzu cu o bufnitură pe podea. Nu fusese concediată. Ştia că Elizabeth nu ar fi făcut aşa ceva. Şi probabil că nici măcar nu era legal. Cât despre înlocuire, Elizabeth făcea deja asta. Situaţia asta nu reuşea decât să ducă treaba la bun sfârşit.
Jason nu ajunse acasă în acea seară până la ora nouă. Gemenii erau încă treji, pentru că Maribeth nu avusese energia necesară să-i pună la culcare, iar mama ei adormise devreme.

— Cum de-s treji copiii? întrebă Jason.
— Ei, spiriduşul cu somnul n-a dat pe-aici în seara asta.
Jason îşi lăsă geanta jos.
— Toate bune?
Maribeth nici nu reuşi să răspundă.
El se uită din nou la ceas, apoi aruncă o privire spre camera gemenilor.
— Să nu îndrăzneşti să te iei de mine.
— N-am zis nimic, spuse el căutând să se scuze. Baza de date…
— Da, baza de date, îl întrerupse ea. Ştie toată Tribeca despre cât de ocupat eşti tu cu actualizarea bazei de date.
— Tu ce ai?
— Ce am? Stau toată ziua aici cu maică-mea şi cu gemenii şi tot am o stare de căcat! Făcu o pauză, aşteptând ca Jason să-i răspundă, dar acesta nu spuse nimic. Nu eşti aici niciodată când e nevoie de tine. Nu ştiu dacă încerci să eviţi să fii acasă sau crezi că o săptămână de stat în spital şi una de recuperare reprezintă un huzur pentru mine.
— Ce tot vorbeşti?
— Mi-ai promis o bulă, spuse ea cu vocea tremurândă.
— Mă străduiesc, Maribeth, dar nu e lucru uşor să-ţi păstrez ţie bula, să ţin casa asta pe picioare şi să mă descurc cu munca.
— Bun venit în fiecare zi din viaţa mea, băga-mi-aş!
Lui Jason îi tresări maxilarul.
— Uite care-i treaba, spuse el pe un ton calm. Ştiu c-ai trecut printr-un mare chin şi că ai dureri, dar poţi să încerci să nu te descarci pe oamenii care trec prin asta împreună cu tine?
— Păi, dacă dau de oamenii ăia, o să ţin cont de ce spui.
— Ştii ce? Tu eşti chiar…
„Copilăroasă.” Asta credea ea c-avea să-i spună.
— Egoistă.

„Egoistă?” Tot ea era cea egoistă? Nu făcea decât să aibă grijă de toţi ceilalţi. Pentru prima oară în viaţa ei, avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea, şi avea parte de aşa ceva? Simţi lacrimi de furie scăldându-i ochii şi ruşine, pentru că, dacă ea avea să izbucnească în plâns, el n-avea decât să se ducă dracului.

„Egoistă?”

Jason. Elizabeth. Maică-sa. N-aveau decât să se ducă dracului.

10

În dimineaţa următoare, Maribeth se trezi simţindu-se greoaie, obosită şi îndurerată, de parcă peste noapte o lovise camionul. Nu se mai simţise atât de rău de când fusese internată în spital. Ar fi trebuit să meargă pe jos, dar afară ploua.

Din acel motiv, mama ei nu dusese copiii la grădiniţă, nevrând să-i prindă vreo răceală, aşa că Jason fusese nevoit să-i ducă, întârziind la o şedinţă în afara biroului şi îmbufnându-se din cauza asta.

Sună la cabinetul doctorului Sterling. Asistenta o întrebă de simptome, iar Maribeth îi spuse că avea dureri în piept. Şi în tot corpul.

— Pe durata activităţii fizice? întrebă asistenta.

— Nu, când mă odihnesc, răspunse Maribeth.

— O să-l rog pe domnul doctor să vă sune.

Cinci minute mai târziu, sună telefonul, dar nu era doctorul Sterling. Era cineva de la biroul de contabilitate, care-i spuse că primise şi îndosariase declaraţia lor de venit.

— N-am primit confirmarea dumneavoastră, spuse recepţionista.

— Ce declaraţie? întrebă Maribeth.

— V-am trimis urgent declaraţiile de venit, spuse recepţionista. FedEx[34] confirmă primirea pe data de 13.

Pe atunci, era în spital. Îi spuse recepţionistei că avea să o sune imediat şi se duse la masa din hol. Mereu se ocupa de scrisori, sorta reclamele, plătea facturile şi, cum le ignorase, păreau a se fi adunat grămadă.

Găsi repede cataloagele şi ofertele de cărţi de credit şi le aruncă la reciclat. Puse deoparte toate felicitările cu mesaje de însănătoşire grabnică, extrasele de cont şi facturile într-o altă grămadă. Nu văzu nimic de la biroul de contabilitate.

Apoi observă un plic voluminos de la FedEx, înghesuit între căsuţa poştală şi perete. Pe plic scria *URGENT!* Îl deschise. Înăuntru erau declaraţia lor de

venit şi o scrisoare oficială prin care ea şi Jason erau rugaţi s-o semneze şi s-o trimită până pe data de 15.

Verifică de două ori data de pe plic. 12 octombrie. Pachetul stătuse acolo mai mult de două săptămâni, într-un plic de la FedEx, adresat amândurora, cu menţiunea *URGENT!,* iar lui Jason nu-i dăduse prin cap să-l deschidă.

Sună din nou la contabilitate să întrebe ce era de făcut, dar contabilul era într-o şedinţă. Îl sună pe Jason la serviciu. Îşi aduse aminte că era plecat de la birou şi-i lăsă un e-mail şi un mesaj, s-o sune cât de repede putea. *Urgent!* scrisese ea.

Îi sună telefonul. Vocea de Gomer Pyle[35] a doctorului Sterling se auzea de la celălalt capăt al liniei.

— Ce problemă aveţi? întrebă el.

— A, bună ziua. Azi m-am trezit cu o stare foarte proastă.

— Cum aşa?

— Sunt epuizată, am dureri. Mă doare-n piept.

— Când sunteţi activă sau când vă odihniţi?

— Când mă odihnesc.

— Vă simţiţi ca înainte? Ca atunci când aţi avut atacul de cord?

— Nu. Mai mult pulsează.

— Vi se taie respiraţia?

— Nu prea.

— Ameţiţi?

— Nu ameţesc, dar mă simt… instabilă. Şi obosită. Mi-e mai rău decât mi-a fost când a început toată situaţia asta.

— Nu mi-aş face griji dacă aş fi în locul dumneavoastră. Mi se pare că-n piept vă doare din cauza muşchilor.

— Şi restul durerilor? Şi oboseala? Ah, şi capul mă doare.

— Asta pare-a fi de natură virală.

— Nu-i periculos? Adică, nu mă expun la riscuri? Locuiesc alături de copii de patru ani.

— Deşi o infecţie a căilor respiratorii superioare nu e o situaţie ideală în momentul ăsta, nu o să

muriţi din atâta lucru.

— Ce încurajator!

— Dacă şi copiii dumneavoastră sunt cum erau ai mei, mai mereu au ceva.

— Sunt focare de boli.

— Dacă vă îngrijorează foarte tare, duceţi-i altundeva câteva zile. Dar cred că v-a prins pur şi simplu o răceală comună, iar durerile din piept fac parte din procesul normal de vindecare.

— Nu mă simt în apele mele, insistă Maribeth. Sigur n-ar trebui să vin la cabinet?

— Dacă simţiţi că e necesar, mergeţi la Urgenţe. În caz de altceva, vă transfer la recepţie. Puteţi să veniţi mâine.

— O să sun dacă nu mă simt mai bine.

— Ăsta da plan, Maryann.

Medicul se amuză de rima pe care-o făcuse.

— Maribeth, îl corectă ea, dar el închisese deja.

Mama ei băgă capul pe uşa de la dormitor.

— Te-am auzit la telefon, vorbeai cu doctorul?

— Da, nu mă simt grozav.

— Ce-a zis doctorul?

— Nu m-a ajutat prea mult.

Maică-sa făcu gura pungă şi clătină din cap.

— Nimic nu ştiu doctorii ăştia. Îl sun pe Herb Zucker. A trecut prin aceeaşi operaţie.

— Te rog, nu.

Maribeth nu vedea cum ar fi putut Herb Zucker, un pensionar de şaptezeci şi opt de ani, să aibă ceva relevant de spus în legătură cu viaţa ei.

— Nu te prosti. Sunt aici ca să te-ajut.

După ce mama ei se retrase ca să vorbească la telefon, Maribeth se gândi cu cine ar fi vrut ea să vorbească de fapt: cu Elizabeth. Prietena ei cea de pe vremuri, care atunci când Maribeth se îmbolnăvise de varicelă, la douăzeci şi patru de ani, îi închiriase toate filmele lui Cary Grant şi-i cumpărase o pereche de mănuşi cu un deget, din caşmir, ca să nu rămână cu urme când se scărpina. Acea Elizabeth care-o

vizitase cu o săptămână în urmă era la fel de importantă pentru ea ca şi Herb Zucker.

Apoi, se gândi la asistenta Luca. Asigurările îi acopereau vizitele din partea asistentei pentru o săptămână, dar putea să plătească o vizită din banii ei.

Se duse la mormanul de scrisori şi scoase extrasul de cont.

Erau 52.000 de dolari în contul de economii pe care-l deschisese după ce primise moştenirea după tatăl ei. Poate că nu erau destui bani încât să asigure avansul şi costurile de încheiere a tranzacţiei pentru o casă (sau, sincer, pentru un apartament), oriunde altundeva în afară de cele mai izolate colţuri din Brooklyn, dar cu siguranţă erau destui pentru două-trei şedinţe cu asistenta Luca.

Sună la infirmerie. Îi spuseră c-aveau să-i dea pe cineva a doua zi dimineaţă, la prima oră, şi-i notară cererea pentru Luca.

Afară turna cu găleata. Ceea ce însemna că avea să curgă apa de pe geamul din bucătărie. Scotoci în cămară după găleată şi o aşeză sub crăpătura de la geam. Mama ei stătea la masă cu o ceaşcă de ceai, sporovăind la telefon cu Herb Zucker, bănuia ea. Nu păreau să discute despre probleme cardiace. La un moment dat, ridică privirea.

— Piuie telefonul.

— Poate că trebuie încărcat.

Apoi, îi sună telefonul. Era Jason.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu ne-am plătit taxele, răspunse Maribeth.

— Poftim?

— Taxele. Declaraţiile de venit, cupoanele de plată, stau pe masa din hol, cu toate celelalte scrisori pe care nu te-ai sinchisit să le deschizi.

— Ei, rahat, Maribeth, mă speriaseşi! Credeam că s-a întâmplat ceva grav!

— Păi, chiar s-a întâmplat ceva grav! N-am plătit taxele!

— Mă gândeam la ceva grav şi ireparabil! Nu te mai consuma pentru lucruri mărunte.

— Moartea şi taxele. Nu sunt legate întâmplător, spuse Maribeth.

— Ce tot vorbeşti? întrebă Jason

— Astea nu-s lucruri mărunte! exclamă Maribeth.

— Încearcă să vezi lucrurile în perspectivă.

„Ce zici de perspectiva asta: pumnul meu care-ţi sparge ţie faţa?”

— Nu ne-aruncă nimeni în închisoare, spuse el. Plătim ceva penalităţi şi gata. Totul o să se rezolve.

— *Totul o să se rezolve?* Tu te-ai uitat în jur în ultima vreme?

— Da.

— Şi ţi se pare că lucrurile merg cum trebuie?

— Da, chiar mi se pare.

— Băga-mi-aş! În caz că n-ai observat, am suferit o operaţie de bypass.

Jason făcu o pauză.

— Am observat. Şi te simţi mai bine.

— Nu, nu mă simt mai bine! Ţipa în telefon. Mă simt mai rău!

— Doctorul a zis că eşti în regulă. Tu îţi impui starea asta.

Îşi impunea o stare? Se simţea de parcă ar fi dansat pe-o placă de surf, jonglând cu nişte cuţite, în timp ce ei îşi vedeau de ale lor, ca de obicei. Doar că situaţia nu era ca de obicei. Suferise o operaţie pe cord deschis. Şi în ciuda a ceea ce credeau Jason şi doctorul Sterling, ea nu-şi revenea. Şi, dacă nu-şi revenea… cum aveau să se descurce, când Jason nu plătea nici măcar nenorocitele alea de laxe la timp?

— Nu te mai suport! ţipă ea.

Apoi, închise telefonul şi-l aruncă de-a curmezişul camerei, îngropându-şi faţa-n pernă şi plângând până când adormi.

11

Visa apă. O auzea. Mişcarea lină a valurilor.

Pic. O şi simţea. Ploua, în visul ei. *Pic.* Şi în camera ei.

Apoi, se zgudui patul, iar Liv zbieră:

— Trezeşte-te! Avem păduchi! Trezeşte-te acum!

Se strădui din răsputeri să deschidă ochii. Liv stătea deasupra ei, alături de Oscar şi de Niff Spenser. Toţi trei erau uzi leoarcă.

— I-au controlat la grădiniţă, explică Niff. Am încercat să sunăm, dar tot intra mesageria vocală, aşa că m-am oferit să-i aduc eu acasă.

Telefonul piui. Era apelul în aşteptare.

— Unde-i buni?

— Doarme, răspunse Oscar.

— Era deschisă uşa de la intrare, aşa c-am intrat.

Maribeth clipi şi se uită la ceas. 12.13.

— Păduchi?

— Din păcate, şi Oscar, şi Liv au. Niff coborî vocea. Doctorii au spus că-i destul de nasol.

— Păi, şi ce să fac? Să le dau cu şampon din ăla?

— A, nu. Chimicalele alea sunt, la propriu, otravă.

Oscar nu înţelegea hiperbolele. Scoase în faţă buza de jos, semn că era gata să plângă.

— Nu otrăveşte nimeni pe nimeni, spuse Maribeth, întinzându-se să-l mângâie pe cap, apoi întorcându-se şi atingându-l, în schimb, pe umăr.

— Poţi să angajezi pe cineva să le scoată ouăle, dar eu am învăţat s-o fac singură, spuse Niff. Sunt filmuleţe pe net. O să-i controleze înainte să-i primească înapoi în clasă şi nu au voie sub nicio formă să poarte aceleaşi pălării sau peruci la petrecerea de Halloween de mâine.

Rahat! Halloweenul era abia vineri, dar, dintr-un motiv necunoscut, petrecerea se ţinea a doua zi.

— Nu putem să pierdem petrecerea de Halloween, spuse Oscar, cu bărbia tremurându-i ca varga.

— Strici tot! ţipă Liv la Maribeth.

— Liv! Cum te comporţi?

Niff părea şocată. Se întoarse spre Maribeth.

— Te-ajut eu dacă vrei.

— Mersi, spuse Maribeth. Ne ocupăm noi de-aici încolo.

După ce plecă Niff, Maribeth căută pe internet câteva persoane care să se ocupe cu scosul ouălor de păduchi. Nimeni nu putea veni în ziua aceea şi, în plus, costa patru sute de dolari să se ocupe de gemeni, şi ceva în plus ca să verifice adulţii din casă.

Mama ei, care se trezise, intră cu pas legănat în dormitor.

— Gemenii se-auzeau?

— I-au trimis acasă de la grădiniţă pentru că au păduchi, spuse ea. Trebuie să scăpăm de ei.

— Cred că se foloseşte kerosen.

— Nu folosim kerosen. Folosim Pantene şi un pieptăn special, cum e ăsta. Arătă spre ecran. Te-ai putea duce până la farmacie?

Privirea mamei ei se îndreptă spre fereastră. Ploua torenţial, o ploaie urâtă, gri, de toamnă.

— Pe vremea asta? Nu cred c-ar trebui să mă duc.

— Cineva trebuie s-o facă.

— Întreabă-l pe Jason.

— Lucrează în afara biroului azi. Ajunge târziu acasă.

— Nu livrează toate farmaciile de-aici?

— Rite Aid[36] nu livrează.

— Pe calculator nu poţi să comanzi?

Mama ei gesticulă spre ecran.

— Aş putea, dar n-ar ajunge la timp. Trebuie să-i pieptăn mâine, înainte să meargă la grădiniţă. Nu-i primesc înapoi până nu-s curaţi.

— N-ar putea Jason să ia pieptănul ăla şi să te ocupi tu mâine?

— Mâine e petrecerea de Halloween! exclamă Liv din hol.

— Nu putem să ratăm petrecerea! urlă Oscar.

Maribeth oftă.

— Mă duc după pieptăn.

— Nu cred c-ar trebui să ieşi pe vremea asta, spuse mama ei. Doar n-o fi sfârşitul lumii dacă nu merg la o petrecere.

Auzind-o, copiii începură să plângă. Maribeth îşi luă pardesiul. În timp ce-şi târşâia picioarele prin ploaie, Maribeth se întrebă dacă nu cumva chiar visa. Când află că farmacia Rite Aid din zona ei nu avea pieptănul care îi trebuia, aproape că începu să plângă. Farmacistei i se făcu milă de ea şi sună la o farmacie concurentă, de peste drum, care avea pieptănul.

Ajunse cu tot calabalâcul acasă. Sarcina, care într-o zi obişnuită i-ar fi luat cincisprezece minute, acum îi luase aproape o oră. Era udă, îi îngheţaseră oasele şi se simţea sfârşită, lipsită parcă de ceva esenţial.

Când Maribeth ajunse acasă, se înţelese cu copiii în privinţa unui film – *Magie în New York*[37] – şi se aşezară toţi trei pe canapea. Se ocupă întâi de Oscar, bănuind, pe bună dreptate, că avea să fie mai cooperant. Oscar dădea din cap pe ritmul melodiei *Happy Working Song*[38], în timp ce Maribeth scăpa de scârboasele gângănii, una câte una. O jumătate de oră mai târziu, încă mai scotea ouă.

— Când vine rândul meu? întrebă Liv.

— M-am plictisit, spuse Oscar.

— Ce-ar fi să faceţi schimb o vreme? propuse mama ei, care li c alăturase şi se uita şi ea la film, ca şi cum ar fi fost seară de film în familie.

Maribeth se duse să clătească pieptănul şi să golească găleata de sub geamul cu crăpătura de unde curgea apă. Îşi notă în minte să-l sune pe administrator şi să-i spună să mai pună un strat de izolaţie, care nu funcţiona niciodată cum trebuia.

Îi umezi părul lui Liv şi începu să i-l descâlcească.

— Auuu! ţipă fata, zbătându-se atât de tare, încât aproape că o lovi pe Maribeth cu capul. Mă doare!

Încercă din nou, cât de blând putea. Liv se întoarse spre ea, smucindu-se.

— Ţi-am zis că mă doare!

— Hai să încercăm să dăm cu balsam, spuse Maribeth pe un ton obosit, apoi strânse de sticlă,

lăsând balsamul să curgă în capul lui Liv.

— E rece!

— Se încălzeşte el.

Îi trecu pieptănul prin păr.

— Auu! zbieră Liv.

— Potoleşte-te, se răţoi Maribeth.

— Potoleşte-te tu! îi răspunse Liv, fără sens.

Maribeth se lăsă pe canapea. Îşi aduse aminte de reclamele la spuma de baie din tinereţea ei.

„Calgon, scoate-mă de-aici!”[39], îşi spuse ea în gând. „E cineva?”

— De ce te-ai oprit? urlă Liv.

Maribeth o frecă pe Liv cu balsam prin tot părul. Apoi, prinse un smoc mic de păr şi-l pieptănă. Ieşiră la iveală patru gângănii grase. Trecu pieptănul prin acelaşi smoc de păr. Ieşiră mai multe gângănii. Încă o dată. Şi mai multe gângănii.

Liv colcăia de păduchi. Ea era „pacientul zero”. Probabil toţi luaseră păduchi de la ea.

Chiar şi pe Maribeth începu s-o mănânce pielea capului.

Trecu iarăşi pieptănul prin smoc. Şi mai multe gângănii, cu tot cu lindinile caracteristice, semănând cu nişte ouă. Din nou şi din nou. Şi tot mai cădeau spurcăciunile alea. Parcă nu se mai terminau.

— Mă doare! ţipa Liv de fiecare dată când Maribeth îi trecea pieptănul prin păr.

— Nu aud la film! se plângea Oscar de fiecare dată când Liv ţipa.

— Ţine-ţi gura! ţipa Liv de fiecare dată când Oscar se plângea.

— Mamă, spuse Maribeth după câteva reprize de felul acela, ai putea să stai între ei?

— Ah, ce idee bună! Faceţi-i loc lui buni.

Părul lui Liv era în continuare încurcat. Când dinţii pieptănului se prinseră într-un nod mai complicat, Liv zbieră şi se întoarse brusc.

— Te urăsc! ţipă ea; apoi, îi dădu un brânci lui Maribeth, lovind-o chiar în piept.

O duru. Rămase fără aer. Dar, mai presus de orice, era şocată. Însă ceea ce o şocă şi mai mult fu propria

ei reacţie. O lovi şi ea pe Liv. Nu destul de tare încât să o doară, dar destul încât să se simtă trădată. Gura lui Liv se deschise larg de uluire în timp ce procesa ceea ce tocmai i se întâmplase. Abia după ce Maribeth îşi ceru scuze, Liv începu să urle. Era momentul din film în care personajul lui Susan Sarandon făcea tranziţia de la animaţie la personaj în carne şi oase. Mama lui Maribeth crezu că Liv plângea de frică.

— E-n regulă, puiule, spuse ea. Moare vrăjitoarea la sfârşit; de parcă moartea ar fi fost o idee liniştitoare pentru un copil de patru ani.

Liv continuă să plângă, apoi, începu şi Oscar. Mama lui Maribeth sugeră să pună alt film.

Maribeth se scuză şi se retrase în camera ei, unde începu şi ea să plângă.

12

A doua zi, de dimineaţă, Joanne, bona familiei Wilson, sosi la ora şapte, să-i pieptene pe gemeni. Le indicase să doarmă cu nişte ulei şi bonetele de duş pe cap, ceea ce părea prea uşor, dar era tipic pentru Jason. După criza de plâns din ziua trecută, Maribeth îl sunase şi-i dăduse vestea că gemenii aveau păduchi.

— Ocupă-te tu dracului de asta! strigase furioasă în căsuţa vocală, iar el sunase la familia Wilson. Şoc şi groază.

Joanne se oferise să-i ducă pe copii la grădiniţă, împreună cu mama lui Maribeth.

— Mergeţi s-o pupaţi pe mami de rămas-bun.

Liv se bosumflă în timp ce-şi ţuguia buzele, făcând o mutră acră, şi se întoarse spre Maribeth. O parte din Maribeth voia să refuze s-o pupe. Înţelegea că ea era mama şi că trebuia să se comporte ca un adult, dar, măcar o dată, putea s-o scutească şi pe ea cineva?

Se părea că nu. Jason dormise noaptea trecută pe o saltea gonflabilă în camera gemenilor. Se străduia din răsputeri să-i transmită cât de tare o dispreţuia. Între timp, Maribeth nu dormise deloc.

Poliţistul Oscar îşi târşâi şi el picioarele spre mama lui, ca să primească un pupic. Apoi, gemenii plecară, cu Joanne şi cu mama lui Maribeth. Jason, care trebuia să fi plecat cu o oră în urmă la serviciu, se opri în dreptul bibliotecii.

— Crezi că o să te dai azi jos din pat? întrebă el.

— Dacă o să am chef, răspunse Maribeth pe un ton acid.

— Chiar crezi că-ţi face bine dacă te stresezi atât? întrebă Jason, de parcă el ar fi fost cel nedreptăţit în acea situaţie.

— Nu, răspunse sec Maribeth.

— Atunci nu o mai face.

La ora unsprezece, sună soneria. Când Maribeth deschise uşa de la intrare şi o văzu pe Luca stând în prag, izbucni într-un plâns puternic, cu lacrimi mari.

— O, nu. Asta nu-i de bine! spuse femeia, făcându-i semn lui Maribeth să meargă în camera de zi.

Se aşeză pe canapea.

— Ce-i cu tine?

Maribeth îi povesti tot ce se întâmplase de când venise acasă. Îi vorbi despre sentimentul de déjà-vu. Despre faptul că familia ei se agăţa cu încăpăţânare de ea. Luca o ascultă răbdătoare.

— Mi-aş dori să pot să-ţi spun că eşti prima femeie care se plânge de aşa ceva, zise ea.

— Nu sunt? întrebă Maribeth, simţindu-se în acelaşi timp încurajată, pentru că nu era singură, şi descurajată, pentru că nu-i venea să creadă că era adevărat.

Luca zâmbi uşor ironic.

— Ai fi surprinsă dacă ai afla că una dintre cele mai întâlnite fantezii ale femeilor este o perioadă prelungită de spitalizare?

— E absurd.

— Dacă te gândeşti mai bine, nu e. Gândeşte-te la femeile epuizate, care fac mai multe lucruri deodată. Când ajung la spital, se simt ca-n vacanţa supremă. Au ocazia să fie îngrijite, în loc să ofere îngrijiri. Şi mai scapă şi de sentimentul de vină.

— Dar am fost în spital. Şi nu s-a schimbat nimic.

Nu era adevărat, pe de-a-ntregul. Se schimbase totul, dar nu aşa cum avea ea nevoie.

— Păi, de-asta funcţionează doar ca fantezie.

— Nu ştiu ce-ar trebui să fac. Nu ştiu cum o să mă vindec aşa. Am senzaţia că mă vindec invers şi că rezultatul final va fi…

Nu reuşi s-o spună. Nici nu trebui s-o spună. Luca îi arătă că înţelesese, încuviinţând. Apoi, începu să-şi desfacă echipamentul.

— Hai să te vedem un pic.

Luca o examină.

— EKG-ul arată foarte bine, inima şi plămânii par în regulă. Pulsul ţi-e cam slab şi nu m-aş mira să ai anemie, deci, când îţi faci analizele de sânge, zi-le să se uite la nivelul de fier. Dar altfel, eşti sănătoasă. (dar, eşti epuizată, dar nu te afli în vreun pericol iminent.

— Păi, cred că asta-i bine, spuse Maribeth, apoi începu iar să plângă.

— Chiar e bine, Maribeth. Luca îi strânse mâna. Poţi să te bucuri în legătură cu asta.

Dar cum se putea bucura dacă în fiecare zi în care se presupunea că devenea mai puternică – se însănătoşea –, ea era tot mai speriată? Spectrul morţii îi păruse abstract, chiar şi după atacul de cord, chiar şi când se uita la imaginea inimii ei în laboratorul de cateterizare. Dar acum, era real. Era o prezenţă la fel de concretă şi-i solicita la fel de mult atenţia ca gemenii. Poate de-asta ar fi vrut să-i contopească pe Oscar şi pe Liv cu trupul ei şi să-i arunce departe de ea, în acelaşi timp.

— Mai e ceva? întrebă Luca.

Stătuse deja mai mult de dublul perioadei alocate.

— Nu. Adică, probabil sunt doar obosită, aşa cum ai spus.

Luca îşi împachetă lucrurile. Înainte să plece, o îmbrăţişă pe Maribeth. Apoi, o ţinu la distanţă, ca şi cum ar fi luat o hotărâre.

— Cred că inima ta e sănătoasă. Doctorii şi-au făcut treaba. Dar, dacă vrei să te faci bine, chiar bine, tu trebuie să faci asta pentru tine.

PITTSBURGH

13

Fusese surprinzător de uşor.

Maribeth coborâse treptele şi chemase un taxi, ducând cu ea doar un rucsac umplut la repezeală cu nişte haine de schimb şi medicamentele ei. Îşi lăsase telefonul, computerul – cam tot restul lucrurilor – acasă. Simţea că nu-i mai trebuie nimic din toate acele lucruri. Îi scrisese lui Jason un e-mail. Explicaţie? Scuză? Nu era sigură. Când ajunse în taxi, detaliile din mesaj începuseră deja să devină neclare.

— Penn Station[40], îi spuse şoferului; până să-i iasă cuvintele din gură, nu ştia că aceea avea să-i fie destinaţia.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunse la gară. Vizavi era o sucursală a băncii unde-şi depozita ea banii. Maribeth dădu să scoată bani din bancomat, dar se răzgândi, se plimbă puţin pe coridor şi întrebă o casieră câţi putea retrage.

Douăzeci şi cinci de mii de dolari se dovediră a fi surprinzător de uşori. Încăpeau cu uşurinţă în rucsacul ei.

Floare la ureche.

Când intră în caverna mucegăită a gării, tot n-avea habar unde urma să meargă. Se gândise la un orăşel ciudat, de pe coastă, din New England. Apoi, văzu panoul de plecări.

Cumpără un bilet pentru trenul Pennsylvanian şi intră într-unul dintre micile magazine de telefoane mobile din gară ca să-şi ia un telefon de unică folosinţă[41] (testând astfel un element de vocabular dobândit pe vremea când se uitase la un singur sezon din *Cartelul crimelor*[42]). Funcţionarul îi puse în mână un telefon cu clapetă, cu o cartelă preplătită şi număr cu prefixul 646[43]. Plăti pentru o sută de minute de convorbire. Intră într-o farmacie Duane Reade[44] şi cumpără o sticlă de apă, un pachet de gumă de mestecat şi, preventiv, un şampon pentru păduchi. Apoi urcă în tren.

Floare la ureche.

Când trenul intră în zonele mlăştinoase din New Jersey, lăsând în urmă Manhattanul care sclipea în soare, lui Maribeth i se păru că peisajul era ca rupt dintr-un film. Exact aşa se simţea. Ca şi cum aceste lucruri i s-ar fi întâmplat unei actriţe, pe un ecran. Ea nu era Maribeth Klein, o mamă care-şi părăsea cei doi copii mici. Era o femeie dintr-un film, care mergea într-un loc obişnuit, poate într-o călătorie de afaceri.

În tren, o copleşi oboseala, însă o oboseală diferită de letargia amorţită care o chinuise acasă. Era o moleşeală plăcută, pe care o simte cineva care a lenevit toată ziua la soare. Se culcă, folosind rucsacul drept pernă.

Floare la ureche.

Când se trezi şi se duse la vagonul-restaurant să-şi ia ceva de mâncare, găsi un exemplar al ziarului local lăsat la voia întâmplării pe o masă. În ziar era o rubrică de anunţuri imobiliare, care nu avea prea multe anunţuri, dar găsi un apartament cu un dormitor într-un cartier numit Bloomfield. Sună din tren şi vorbi cu proprietarul, un bărbat cu voce de bătrân şi un accent puternic (italian? est-european?), care îi spuse că apartamentul nu era doar disponibil, ci şi mobilat. Chiria era opt sute de dolari pe lună. Pentru încă cincizeci de dolari, se putea muta în apartament cu doar câteva zile înainte de începutul lunii. Îl crezu pe cuvânt.

Floare la ureche.

Petrecu prima noapte în Pittsburgh într-un motel de proastă calitate, din apropierea gării. A doua zi, de dimineaţă, luă un taxi spre noul apartament şi-i plăti proprietarului, domnul Giulio, chiria pentru prima lună, garanţia pentru o lună şi semnă un acord de plată lunară a chiriei. Nu trebuiau făcute verificări la nivelul FBI-ului pentru un acord de închiriere din New York. Nu era nevoie de o taxă de broker de 15 la sută din chiria anuală. Doar o mie şase sute de dolari.

Când Maribeth plăti cu bani gheaţă, domnul Giulio nici măcar nu clipi.

Floare la ureche.

Cât despre plecare, despre faptul că-i părăsise pe Jason şi pe copii, îi răsunau în minte cuvintele asistentei Luca: „Tu trebuie să faci asta pentru tine”.

O sarcină pe care ea o repartizase mult timp altora îi cădea acum pe umeri. Într-un fel, o liniştea.

Deci, nu îi fu chiar uşor să-i părăsească. Dar era ceva ce ştia deja să facă.

14

Ultimul lucru pe care îl voia erau alţi doctori. Totuşi, Maribeth avea nevoie de un cardiolog. Sau de un chirurg. Nu avea să ajungă la control la doctorul Gupta, conform programării, aşa că, înainte să plece de la motel, găsise un exemplar din *Pagini Aurii* în dulap, chiar lângă Biblie, şi rupsese câteva pagini. Se simţise vinovată pentru că distrusese cartea, dar, serios, cine nu avea smartphone în ziua de azi? Bine, cine în afară de ea?

Petrecuse dimineaţa de Halloween în noul ei apartament, sunând la cabinete de cardiologie. Existau câteva; Pittsburgh era un oraş plin de medici. Noul ei cartier era prins între două spitale mari, ceea ce i se păru liniştitor şi alarmant în aceeaşi măsură. Cei mai mulţi dintre doctori aveau cabinetele pline, dar, după vreo douăsprezece apeluri, găsi un cabinet unde cineva îşi anulase în ultimul moment programarea pentru luni.

În timp ce aştepta taxiul s-o ducă la doctor, se gândi c-ar fi trebuit să fure toată cartea de *Pagini Aurii.* Petrecuse cea mai mare parte din weekend izolată, dormind şi uitându-se la televizor, hrănindu-se cu supă *minestrone* şi iaurt de la alimentara cu specific italian de la colţ Acum, că se simţea mai în largul ei, trebuia să stabilească nişte lucruri. Unde găsea o alimentară ca lumea? O farmacie? De unde putea să-şi ia un set de cearşafuri mai bune decât alea pătate de la apartament? Fără Google la discreţie, nu ştia cum avea să se descurce.

O pisică tărcată, slăbănoagă, se fofilă pe lângă ea, îşi pierdu interesul şi adulmecă un dovleac scobit cu migală, care începuse să putrezească. Maribeth bănuia că era opera vecinilor ei de sus, un cuplu tânăr, singurii chiriaşi din clădirea micuţă. Ştia că ultimul etaj era liber. Domnul Giulio se oferise să-i arate garsoniera de acolo, dar îl refuzase, spunând că îi e accesibilă chiria pentru apartamentul cu un

dormitor. (Ce nu-i era accesibil erau cele două serii de trepte care duceau la mansardă).

Uşa se deschise şi un tânăr cu părul platinat, vâlvoi, îşi făcu apariţia. Se aplecă să mângâie pisica, însă aceasta se îndepărtă rapid.

— E a ta? întrebă Maribeth.

— Nu avem voie cu animale în bloc, răspunse el.

— Ah. N-am ştiut. Doar ce m-am mutat în apartamentul de la parter. Arătă spre apartament. Dar, din fericire, n-am animale de companie.

Îşi dădu seama că vorbeşte aiurea şi se opri.

— Bine ai venit în frumosul nostru cartier, spuse vesel tânărul, gesticulând spre cvartalul mohorât, fără pomi.

— Mersi. Măi, fii atent, nu ai cumva o carte de *Pagini Aurii?*

— Se mai tipăreşte aşa ceva?

Brusc, Maribeth se simţi foarte bătrână pe lângă acel tânăr, în timp ce aştepta să vină un taxi s-o ducă la doctor.

— Sunny! strigă el peste umăr. Avem *Pagini Aurii?*

O tânără de origine sud-asiatică, probabil Sunny, îşi făcu apariţia. Avea gropiţe adânci, părul prins în coadă de cal şi purta dres şi un tricou sport prea mare pentru ea.

— N-am folosit-o ca proptea de uşă vara trecută?

În acel moment, Maribeth se simţi ca şi cum ar fi avut 482 de ani. Din fericire, taxiul opri în faţa ei.

— Poate cu altă ocazie, spuse ea.

Ajunse la doctor cu zece minute mai devreme, aşa cum i se ceruse, ca să completeze acte. Îşi scrise în grabă istoricul medical şi lăsă formularele de asigurare necompletate. Până la acel moment, reuşise să se descurce doar cu bani gheaţă. Nu plănuise asta, dar, după atâţia ani la dispoziţia tuturor, voia ca lucrurile să rămână aşa.

— Doamnă, mă scuzaţi, spuse recepţionera după ce Maribeth îi dăduse actele. Avem nevoie de cardul dumneavoastră de asigurare.

— E în regulă, spuse Maribeth. Plătesc cu bani gheaţă.

— Plătiţi cash?

Se uită la Maribeth de parcă tocmai ar fi anunţat-o că plăteşte cu cartonaşe Pokémon[45].

— Da.

— Nu aveţi asigurare?

— Plătesc cash.

— Dacă nu vă permiteţi o asigurare, răspunse recepţionista, vă putem ajuta să faceţi o cerere. E chiar rezonabilă dacă vă încadraţi în programul Medicaid[46]. Şi oferim şi reduceri pentru persoanele defavorizate.

„Persoane defavorizate?” Tocmai făcuse duş, fiind programată la medic în dimineaţa aceea, şi se spălase pe cap chiar cu şampon de păduchi, care-i uscase părul ca pe paie. Uitase, într-adevăr, să se dea cu balsam, deci probabil că arăta un pic ca şi cum ar fi băgat degetele în priză. Dar, cu toate astea, se străduise ceva să se aranjeze.

— Plătesc cash, spuse Maribeth pentru a treia oară.

Recepţionista se uitase peste acte.

— Veniţi la noi pentru tratament postoperatoriu şi plătiţi cash?

— Aşa e.

— Operaţia cum aţi plătit-o? Cash?

Pe Maribeth începeau s-o apuce ameţelile. Apoi, îşi aduse aminte însă de sfatul lui Elizabeth pentru situaţii de genul acela. „Fii sigură pe tine.” Respiră adânc.

— Nu are nicio importanţă deosebită cum am plătit operaţia. Am nevoie să mă vadă un doctor şi vreau să plătesc cash. Cu banii jos. Nu trebuie să facturaţi pe nimeni, spuse Maribeth cu un ton arogant, complet necaracteristic ei.

Părea că funcţionează. Recepţionista se duse după şefa de birou.

Maribeth se aşeză şi aşteptă, simţindu-se ca şi cum ar fi fost pe cale să fie prinsă pe picior greşit. Ca şi

cum nu şeful de birou avea să-şi facă apariţia, ci directorul liceului ei. Sau Jason.

— Doamnă Goldman?

Lui Maribeth îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi da seama că ea era doamna Goldman cea strigată pe nume. Pe formular, trecuse numele M.B. Goldman. O poreclă veche, numele de fată al mamei ei.

— Da, eu sunt.

Şefa de birou, o femeie supraponderală, atrăgătoare, îmbrăcată într-un costum roşu, elegant, zâmbi.

— Am înţeles că doriţi să plătiţi cash pentru vizitele medicale.

— Da, spuse Maribeth.

— Problema e că aşa ceva nu e în conformitate cu politica de funcţionare a cabinetului nostru.

— Nu văd care e marea problemă.

Maribeth ştia de hăţişul de hârţoage al companiilor de asigurări de pe vremea cezarienei ei şi a operaţiei de inserţie de tub auricular a lui Oscar. N-ar fi trebuit să-i zică mersi că-i scutea de deranj?

— S-ar putea ca doctorii să vă ceară analize. Şi, cum e în vigoare Acordul pentru îngrijire Medicală Accesibilă[47], toată lumea ar trebui să aibă asigurare. Mai ales un pacient cardiac.

— Asta n-ar trebui să mă privească pe mine?

— Nu fac decât să încerc să vă explic politica noastră. Făcu o pauză. Poate ar trebui să mergeţi la Urgenţe.

— Nu e nevoie să merg la Urgenţe. Am bani. Pot să fac o depunere.

Şefa de birou avea o expresie de regret sincer, dar tot clătină din cap.

— Puteţi măcar să-mi recomandaţi un medic care ar putea să mă vadă?

Nu mai avea tonul cuiva care părea stăpân pe lumea întreagă. Avea tonul cuiva care cerea cu împrumut o bucăţică din ea.

— Ce ziceţi de doctorul Grant? întrebă recepţionista.

Şefa de birou se încruntă.

— Doctorul Grant este chirurg toracic? întrebă Maribeth.

— Cardiolog. Este unul dintre fondatorii acestui cabinet, răspunse recepţionera, în timp ce şefa de birou spunea:

— Nu, nu doctorul Grant.

— De ce nu? Acceptă cash? întrebă Maribeth.

— În mod sigur, începu să spună recepţionista.

— Nu cred că preia pacienţi noi, întrerupse şefa; îi aruncă o privire tăioasă recepţionistei.

— Deci, nu-mi puteţi recomanda pe nimeni? întrebă Maribeth.

— Pe nimeni care să nu vă ceară să aveţi asigurare, răspunse şefa.

Maribeth se uită la recepţionistă, care privea spre podea.

Se terminase cu rezolvările uşoare. Presupunea că fusese frumos, cât ţinuse.

Capitulând, îşi strânse lucrurile şi dădu să plece. Aproape că ieşise pe uşă, când recepţionista o bătu uşor pe umăr.

— Stephen Grant, şopti ea. Sunaţi-l.

15

Când ajunse acasă, scoase filele pe care le furase din *Pagini Aurii.* Mulţi doctori şi cabinete îşi retrăseseră reclamele. Stephen Grant n-o făcuse. Avea un anunţ de un rând. În timp ce telefonul suna, îşi aduse aminte de privirea ciudată a şefei de birou, aproape o privire de avertizare. Răspunse o recepţionistă. Îi spuse că aveau un loc liber a doua zi. Maribeth ezită. Era o singură programare. Cât de rău putea fi?

Cabinetul doctorului Stephen Grant era într-un cartier numit Friendship[48], nu foarte departe de noul apartament al lui Maribeth. În vechea ei viaţă, ar fi putut merge până acolo pe jos. În noua ei viaţă, putea merge pe jos trei cvartale.

În timp ce mergea cu autobuzul, privi fix pe fereastră la casele elegante din cărămidă pe care oraşul Pittsburgh părea să le aibă din belşug, ca un pom prea copt din care fructele cădeau la pământ. Cu doar câteva zile în urmă, în taxi, plecând de la gară, Maribeth fusese aproape la fel de uimită de frumuseţea locului – presupusese că Pittsburgh avea să fie o… groapă[49]. Dar nu era aşa. Toţi copacii se unduiau cu graţie, pictaţi de natură în culorile toamnei, toate casele construite minuţios din cărămidă aveau ferestre cu vitralii şi grădini îngrijite. Când taxiul opri în faţa clădirii de la destinaţie, ştearsă şi cu pereţii laterali din vinil, fu dezamăgită, dar mai ales uşurată. Era destul de rău că fugea de-acasă, dar faptul că ajunsese undeva unde ar fi putut să-i placă să locuiască era de-a dreptul obscen.

Deşi biroul doctorului Grant se afla chiar lângă unul dintre spitalele mari, cabinetul său nu era într-una dintre clădirile moderne adiacente, cum fusese primul cabinet la care încercase Maribeth să meargă, ci era ataşat de una dintre acele case mari din cărămidă pe care le admirase. Trecu de două ori pe lângă el – era uşor de ratat, doar o plăcuţă de pe uşa

de la intrare anunţa că acolo se afla un cabinet medical –, iar când deschise uşa, se simţi ca şi cum ar fi fost pe cale să dea buzna în camera de zi a cuiva.

În schimb, se trezi într-o sală micuţă de aşteptare, cu două scaune şi un birou la care stătea o femeie de culoare, mai în vârstă, cu un coc împletit complicat, înalt ca un turn. Îi dădu lui Maribeth să completeze acelaşi teanc de hârtii ca şi cel de la celălalt cabinet, iar Maribeth i le dădu înapoi, lăsând şi istoricul sanitar al familiei, şi formularul de asigurare necompletate.

Când recepţionista îi ceru cardul de asigurare, Maribeth răspunse: „Plătesc cash”, pregătindu-se sufleteşte pentru o ceartă care nu avu loc.

— Plata se face după furnizarea serviciilor, spuse recepţionista. O sută cincizeci de dolari.

O sută cincizeci de dolari? Maribeth se aşteptase la cel puţin trei sute, poate chiar mai mult, cu tot cu analize. Ca să fie sigură, luase cinci sute de dolari din rezerva ei (sau rezervele ei; ascunsese bancnote prin tot apartamentul, sperând ca, în cazul în care cineva avea să intre prin efracţie, să nu le găsească şi s-o „cureţe” de tot).

— S-ar putea să am nevoie de analize, spuse ea.

— O sută cincizeci de dolari, repetă recepţionista.

Maribeth numără banii şi i-i dădu. Recepţionista scoase la imprimantă o chitanţă şi i-o dădu lui Maribeth.

— E-n regulă, spuse femeia. Nu am nevoie de ea.

Recepţionista ridică o sprânceană.

— Mă duc s-o las la dosar.

— Mulţumesc.

Maribeth dădu să se aşeze, dar recepţionista se ridică şi-i făcu semn s-o urmeze.

— Haideţi prin spate.

Într-o sală mică de consultaţie, recepţionista, care, aparent, era şi asistentă, îi verifică semnele vitale. Apoi, îi dădu un halat de spital albastru.

— Imediat vine doctorul Grant.

În timp ce stătea tremurând cu halatul pe ea, Maribeth începu să-şi pună la îndoială decizia de a merge la doctorul Grant ăla, care avea locuri libere în ultimul moment, care nu-şi permitea o recepţionistă şi o asistentă şi despre care bănuia în acel moment că făcuse ceva care-l scosese din funcţia de la cabinetul mare. Îşi imagină un personaj negativ lipsit de scrupule, abject, dintr-un serial prost cu avocaţi.

Dar când intră doctorul Grant, răsfoindu-i graficul, nu-i păru nici pe departe un ticălos; era chiar destul de arătos, în felul acela caracteristic bărbaţilor trecuţi bine de vârsta mijlocie.

— Doamnă Goldman, spuse el întinzând mâna ca s-o strângă pe a ei. Eu sunt Stephen Grant.

— Bună. Eu sunt M.B. M.B. Goldman, rosti Maribeth numele cu stângăcie.

Îi suna fals, deşi era vorba chiar de ea. Aşa scria în fişă.

— Văd că faceţi tratament postoperatoriu pentru un bypass coronarian de vreo trei săptămâni.

Ea încuviinţă şi aşteptă ca el să facă un comentariu în legătură cu vârsta ei, cu anormalitatea situaţiei în care cineva atât de tânăr suferea o asemenea intervenţie, cu „norocul" pe care-l avea că fusese doar un dublu bypass.

— Aşadar, ce v-aduce pe la noi?

— Păi, cum spuneaţi, sunt în plin tratament postoperatoriu şi…

Se opri. Voia să-i spună că nu mergea la control, la chirurgul ei, dar ar fi complicat situaţia. În acel moment nu-şi dorea decât să-i spună cineva că e-n regulă şi să termine cu toată povestea.

— M-am gândit să-mi găsesc un cardiolog cât sunt în oraş. Privirea lui se îndreptă rapid dinspre fişă spre ea.

— Nu sunteţi din oraş?

— Nu tocmai.

— Unde v-aţi operat? La UPMC[50]?

— Nu m-am operat în Pittsburgh.

— Unde v-aţi operat?

— Prefer să nu spun.

El o privi din nou, fix. Ochii lui aveau o culoare ciudată, aproape ca de chihlimbar. Poate că din cauza asta avea o privire atât de ameţitoare.

— Cine v-a operat?

— Din nou, prefer să nu spun.

El îşi scărpină un perciune.

— Dar nu era din Pittsburgh?

— Nu.

— V-aţi mutat la trei săptămâni după operaţie?

În vocea lui era o urmă de surprindere, iar ea simţi cum i se ridică părul de pe ceafă. Discutaseră deja despre ordinea cronologică a evenimentelor. Nu puteau să treacă la consultaţie?

— Asta pare că se-nchide. A căzut bandajul, spuse ea.

Doctorul Grant se apropie s-o examineze. Avea degete lungi, mai potrivite, credea Maribeth, pentru cântatul la pian decât pentru palparea unui piept.

— Se vindecă frumos, spuse el.

— Piciorul mi-e încă umflat.

Începu să-şi scoată ciorapul medicinal, dar el se întorsese deja la dosarul ei, răsfoindu-l şi citindu-l cu atenţie. În halatul acela subţire, se simţea expusă. Ca şi cum doctorul nu i-ar fi citit doar fişele, ci ar fi citit-o pe ea însăşi.

O hârtie din dosar îşi luă zborul şi ajunse pe podea. Era chitanţa. Doctorul o ridică şi o citi, iar ea îl vedea procesând informaţiile – plată cash, fără asigurare. Avea s-o refuze dintr-o clipă în alta.

El o privi, iar ea se simţi judecată. „Aşa vă grăbiţi mereu?” îl auzi întrebând pe doctorul Sterling. Brusc, simţi un val de dispreţ pentru acel doctor Grant. Înţelese că nu făcea decât să-i transmită acestuia furia pe care-o simţea faţă de doctorul Sterling, care era şi ea retransmisă într-un fel. Totuşi, se săturase să-i vadă pe toţi crezându-se Dumnezeu. Nu le cerea să-i examineze viaţa, alegerile şi priorităţile. Le cerea doar să-i facă un consult la inimă.

— Ştiţi că e alegerea mea, nu a dumneavoastră, spuse Maribeth.

Doctorul Grant o privi complet zăpăcit.

— Poftiţi?

— De mine depinde să aleg dacă vreau să-mi fiţi doctor. Nu invers.

Vorbise ca o adolescentă arogantă, care-şi justifica o prostie, şuviţele mov din păr sau o trupă nasoală care-i plăcea.

Doctorul Grant părea uluit. Dădu înapoi, se aşeză pe scaun şi-i puse dosarul pe ghişeu.

— Am presupus că m-aţi ales din momentul în care aţi venit la mine.

— Nu. Am mers la fostul dumneavoastră loc de muncă şi nu m-au acceptat, pentru că nu aveam asigurare. Cineva de-acolo mi-a spus că s-ar putea să mă acceptaţi.

Doctorul se posomorî la faţă. Deci, ceva nu mersese bine la fosta lui clinică. Se ridică de pe scaun, iar Maribeth se ridică la rândul ei, aşteptând să fie dată afară. În schimb, doctorul îşi luă stetoscopul de la gât şi se apropie de ea.

— Vreţi să vă fac un consult la inimă, sau nu? întrebă el.

— Da, sigur. Verificaţi dac-o mai am.

După consultaţie, după EKG, după ce totul se dovedi a fi în regulă – destul încât să-i recomande să nu facă analize de sânge; trebuia oricum să-şi facă analizele la şase săptămâni după consult, după ce i se stabiliza nivelul de colesterol şi putea să-şi verifice şi nivelul de fier tot atunci dacă era îngrijorată –, doctorul îi spuse să se înţeleagă cu Louise.

Ştiuse ea bine că nu aveau să-i ajungă o sută cincizeci de dolari.

— Cât vă mai dau? o întrebă pe Louise, care acum era din nou recepţionistă, deşi nu mai erau pacienţi pe care să-i aştepte.

— Aţi plătit când aţi venit.

— Da, dar mi-a făcut câteva analize, EKG-ul.

— Consultaţia vă costă o sută cincizeci de dolari.

— Dar a spus să mă înţeleg cu dumneavoastră.

— Da. Doctorul Grant vrea să vă vadă din nou săptămâna viitoare. E la cabinet lunea, marţea şi vinerea.

Săptămâna viitoare? Doctorul Sterling nu voise s-o vadă până nu trecuseră şase săptămâni. Ăsta o mulgea de bani? Doctorii aveau obiceiul de-a umfla facturile cu tratamente inutile. Doar că doctorul Grant nu-i ceruse bani în plus pentru analizele pe care i le făcuse. Îi recomandase să nu facă analize de sânge, din cauza costului. Nu încerca s-o mulgă de bani. Dar ceva era puţin ciudat la el; îşi dădea seama – probabil fusese acuzat de malpraxis –, dar, în mod ciudat, acest lucru o liniştea. Nu mai putea avea acea aură de zeu. Nu şi dacă avea şi el slăbiciuni.

Luă decizia pe loc. El avea să fie doctorul ei. Şi nu pentru că era singurul care acceptase s-o consulte, ci pentru că-l alegea ea.

Se programă pentru lunea următoare.

16

Maribeth începu să se organizeze. Îl întrebă pe domnul Giulio unde era cea mai apropiată bibliotecă (în Lawrenceville[51]) şi căută autobuzul care să o ducă acolo. Biblioteca avea calculatoare, care aveau Google, ceea ce avea să o ajute să se descurce cu tot restul lucrurilor.

Se gândi să le scrie şi un e-mail gemenilor, de la bibliotecă. Habar n-avea ce să le spună. Cum se explica o faptă ca a ei? Cum nu se explica?

Biblioteca era la vreun kilometru şi jumătate de apartamentul ei. Trebuia să coboare un deal abrupt şi să urce unul mai mic. Asta fusese încă o surpriză în legătură cu Pittsburgh, cât de multe dealuri, cât de mulţi munţi avea. Era o adevărată provocare pentru o persoană cardiacă, în plin proces de recuperare. În timp ce mergea cu autobuzul, Maribeth se gândi că în momentul în care avea să poată parcurge toată distanţa pe jos, dus-întors, acela avea să fie un semn că era mai bine. Poate că atunci avea să se poată întoarce acasă. Poate că asta avea să le spună lui Oscar şi lui Liv. Copiilor le plăcea ca adulţii să se exprime foarte concret. Poţi mânca trei biscuiţi. Poţi să te uiţi la un episod din *Phineas şi Ferb*[52].

Dar când ajunse la bibliotecă, nu putu nici măcar să se apropie de şirul de calculatoare, deşi erau câteva terminale libere. Deja încălcase cea mai importantă promisiune pe care-o putea face o mamă – aceea de a nu pleca. Nu putea să mai încalce şi altele. Nu le putea spune când avea să vină acasă, pentru că habar nu avea.

În schimb, se îndreptă spre raftul cu reviste, având de gând să citească un ziar sau ceva instructiv, ca să-şi ocupe timpul cu folos. Biblioteca avea numere din *Pittsburgh Post-Gazette* şi *New York Times,* pe o masă din lemn, şi câteva reviste, printre care şi un număr vechi din *Frap.*

Era din august, cu un an în urmă. În revistă era un articol despre celebrităţi care protestau vehement

faţă de vaccinuri, articol pe tema căruia ea şi Elizabeth se certaseră în sala de conferinţe, de faţă cu tot personalul din conducerea revistei.

Maribeth fusese de părere că articolul, cel puţin în forma în care se afla la acel moment, era prea măgulitor. Dacă voiau să facă un articol despre celebrităţi care protestau faţă de vaccinuri, trebuia să aibă un ton critic, insistase Maribeth.

— E o problemă de sănătate publică, îi spusese ea lui Elizabeth.

— Aşa o fi, dar trebuie să păstrăm un ton respectuos, răspunsese Elizabeth.

— Ce mai înseamnă şi asta? întrebase Maribeth.

Nu pentru prima oară de când venise la *Frap,* simţise că nu o cunoaşte cu adevărat pe Elizabeth, deşi erau cele mai bune prietene şi confidente, aproape din momentul în care se cunoscuseră, cu mai bine de două decenii în urmă, chiar în acea clădire, de fapt, într-o baie aflată la două etaje sub sala de conferinţe în care se certau în acel moment.

Maribeth tocmai îşi începuse cariera şi nu avea parte de un start tocmai promiţător. În ziua în care o întâlnise pe Elizabeth, Maribeth stătea ascunsă într-o cabină de toaletă şi plângea. Tocmai vorbise la telefon cu fosta ei colegă de cămin din facultate, Courtney, care-i spusese că Jason avea o nouă iubită. Maribeth şi Jason se despărţiseră – de comun acord – după mai bine de doi ani de relaţie. Dar asta se întâmplase cu doar trei săptămâni în urmă. Viteza cu care fusese înlocuită o şocase pe Maribeth.

Plânsese în acea cabină de toaletă cât de încet putuse, aparent, nu suficient de încet, pentru că auzise pe cineva întrebând:

— Poţi să-mi spui că nu e treaba mea, dar eşti bine?

Maribeth deschisese uşa. O văzuse pe Elizabeth spălându-se pe dinţi la una dintre chiuvete.

— Sunt bine, spusese Maribeth, care nu era deloc bine. Elizabeth udase două prosoape din hârtie şi i le întinsese. Ca un căţel speriat care venea să primească de mâncare, Maribeth se apropiase de chiuvetă.

— Ştii, tocmai am scos un articol despre o tipă care şi-a asasinat bărbatul afemeiat, spusese Elizabeth, scuipând discret pastă de dinţi în chiuvetă.

Se adresa reflecţiei lui Maribeth, probabil din considerentul că nu se cunoşteau. Maribeth lucra ca editor de probă la revista la care Elizabeth avea un post în conducere.

— O să stea zece ani la San Quentin[53], continuase Elizabeth, deci, nu ştiu dacă merită, până la urmă, dar ideea e că se poate aranja.

Maribeth trecuse imediat de la plâns la râs.

— Nu-i afemeiat, e doar un dobitoc.

Şi pe Elizabeth o pufnise râsul.

— Aşa te vreau.

— Pe bune, eu i-am dat papucii. Nu mergea, era o relaţie de distanţă.

Elizabeth zâmbise, ca şi cum ceea ce spusese Maribeth o încânta.

— Atunci, în loc să plângi, îţi sugerez să ieşim împreună la un cocktail. Ştiu un barman care împarte cu generozitate cocktailuri Cosmopolitan gratuite. Apropo, eu sunt Elizabeth.

— Eu sunt Maribeth.

— Suntem două Beth.

— A, da. Aşa se pare.

Ieşiseră la un cocktail în seara aceea. Şi-n multe seri de după aceea. Până să se împace Maribeth şi Jason, zece ani mai târziu – şi poate şi după aceea Elizabeth fusese omul de încredere al lui Maribeth. Şi invers. Totuşi, în acea sală de conferinţe, Elizabeth păruse doar un redactor-şef linguşitor, cineva pe care Maribeth nu o cunoştea, cineva pe care Maribeth nu-şi dorea să o cunoască, o persoană care-i ordona lui Maribeth să scrie un articol „respectuos” despre vedetele antivaccinuri.

— Tu-ţi baţi joc de mine? fumegase Maribeth. Ăştia-s nişte idioţi!

— Nu sunt idioţi, răspunsese Elizabeth. Şi nu îmi bat joc de tine.

— Dac-ai avea copii, n-ai gândi aşa.

Imediat ce rostise cuvintele, Maribeth le regretase, şi nu doar din cauza faptului că temperatura din sala de conferinţe părea a fi scăzut cu vreo zece grade. Uneori se întreba dacă nu cumva copiii fuseseră cei care le separaseră, deşi Elizabeth nu-şi dorise niciodată copii, şi, în primii aproximativ doi ani, păruse a-i plăcea destul de mult pe gemenii lui Maribeth.

Elizabeth dăduse ochii peste cap, gest pe care Maribeth îl mai observase la ea, însă niciodată la adresa ei.

— Iar dacă tu ai fi redactorul-şef al acestei reviste, n-ai gândi aşa.

Maribeth puse revista la loc fără s-o deschidă. *Frap* nu reprezentase niciodată ceva important pentru ea, dar, în acel moment, ca şi legătura ei cu Elizabeth, părea asemănătoare oraşului Pompeii – o umbră a trecutului, îngropată-n cenuşă.

17

Când coborî din autobuz, în apropierea apartamentului ei, Maribeth îşi dădu seama că nu reuşise să se ocupe de singurul lucru care trebuia rezolvat urgent la bibliotecă: să găsească varianta din Pittsburgh a FreshDirect: un magazin alimentar care să facă livrări la domiciliu.

Sună la numărul de informaţii de pe telefonul ei, dar nu cunoştea suficient de bine străzile încât să ştie care erau aproape de ea şi care nu. Urcă la etaj şi bătu la uşă. Îi deschise tipul cu părul platinat.

— A, voiai o carte de telefon. Am uitat.

— E-n regulă. Încercam să găsesc un magazin alimentar care să facă livrări la domiciliu. Sunt nouă în zonă şi nu prea ştiu care pe unde sunt.

El îşi înclină capul spre lateral, făcând ochii mari, atât de şocat, de parcă-l întrebase de vreun magazin care să vândă carne de cal.

— Sunny! strigă el spre apartament. FreshDirect livrează la domiciliu?

— FreshDirect? veni replica ei. Ce, ai câştigat la loto?

— Nu pentru mine te întreb, noua noastră vecină vrea să ştie.

Se uită la Maribeth.

— Cum te cheamă?

— M.B.

— Care vine de la…

— De la M.B.

El aproape zâmbi. Apoi, strigă iarăşi spre apartament:

— M.B., noua şi misterioasa noastră vecină e interesată de un magazin alimentar care face livrări la domiciliu!

— Nu-l întreba de-astea pe Todd.

Tânăra apăru în prag.

— E foarte pretenţios în legătură cu chestiile astea. Eu sunt Sunita, apropo. Vezi că este un

ShurSave[54] chiar pe strada Liberty. Se poate merge pe jos până acolo.

Poate cineva căruia nu-i era interzis să care mai mult de două kilograme şi jumătate putea merge pe jos până acolo.

— Dar livrează la domiciliu? întrebă Maribeth.

— Nici dacă l-ar pune pe Channing Tatum să livreze cumpărături la bustul gol, călare pe un unicorn, eu de la ShurSave n-aş cumpăra, spuse Todd.

— Vezi ce-ţi ziceam?! spuse Sunita, dându-şi ochii peste cap. Dacă nu la ShurSave, Giant Eagle[55] e bun, şi e non-stop, în caz că-ţi trebuie ceva care să fie deschis târziu.

— Nu de ore e vorba. Problema e că n-am maşină, momentan.

Todd şi Sunita făcură un schimb de priviri, ca şi cum ar fi fost surprinşi de faptul că o persoană de vârsta lui Maribeth nu avea o maşină.

— Păi, am putea să te ducem noi, spuse Sunita. Aşa-i, Todd? înainte ca tânărul să poată răspunde, Sunita se întoarse din nou spre Maribeth:

— Nici noi nu avem maşină, dar tăticul lui Todd ne-o dă pe-a lui.

— Nu-i zice aşa, spuse Todd.

— Scuze. Preferi să-i zic „babalâc bogat[56]?"

— Aş prefera să-i spui şef, ceea ce şi e.

— Şef cu avantaje?

Maribeth îşi drese vocea.

— Când voiaţi să mergeţi?

— Curând! spuse Sunita. Mai avem doar turte din orez şi murături. Todd, vorbeşti tu cu Miles?

— Îi dau mesaj diseară. Putem să mergem mâine.

— Ţi-e OK diseară, M.B.? întrebă Sunita.

De data asta nu existau timpi morţi. Maribeth îşi dădu imediat seama că ea era M.B. cu care vorbea Sunita. Era incredibil cât de uşor puteai deveni altcineva.

— Mi-e OK diseară.

În seara aceea, când îşi scoase carneţelul să-şi scrie lista de cumpărături, biletul de tren către Pittsburgh îi căzu din rucsac. Răsfoi carneţelul până când ajunse la ultima pagină, unde înghesuise la repezeală o poză cu gemenii înainte să plece. De când plecase, nu fusese în stare s-o privească.

Ţinu biletul în mână, aducându-şi aminte cât de liniştită se simţise în tren, când nu era Maribeth Klein, mămica fugară, ci o femeie plecată într-o călătorie de afaceri. În pielea acelei femei, fusese în stare să-i părăsească. Poate că, în pielea acelei femei, le putea privi chipurile. La urma urmei, era o mamă plecată la drum, care privea cu drag o poză cu copiii ei.

Aruncă o privire fugară fotografiei şi descoperi că nu-i provoca un şoc chiar atât de mare. Puse poza deoparte, dar îi veni o idee. Ajunse la o pagină goală din carneţel şi, în loc să facă o listă de cumpărături, începu o scrisoare:

Dragă Oscar şi Liv, mami a avut câteva zile foarte pline.

Le scrise genul de scrisoare pe care îşi imagina că l-ar fi scris o femeie plecată într-o călătorie de afaceri. Fără explicaţii chinuite şi desfăşurări îndoielnice ale evenimentelor, doar detalii colorate despre cum îi fusese ziua. Le scrise despre căţeluşul cu palton pe care îl văzuse când ieşise la plimbare. Despre cum îi amintea acel căţeluş de momentul în care era acasă şi văzuseră împreună o bătrână care împingea un pudel într-un cărucior de jucărie.

> *Mai ştii, Liv, cum, după aceea, ai renunţat la cărucior pentru Clifford, câinele tău din pluş? Şi n-ai mai vrut să mergi în cărucior pentru că ai spus că are Clifford nevoie de el?*

Oscar mai mersese în cărucior un an şi, pentru că Liv nu mergea repede, uneori, traversarea unui

cvartal dura şi zece minute. Jason era de părere c-ar fi trebuit s-o oblige pur şi simplu pe Liv să meargă în cărucior, dar, surprinzător, Maribeth era cea care-l sfătuia să aibă răbdare. Sigur, erau mai lenţi decât o grămadă de turişti în Times Square[57], dar hotărârea fiicei ei era de admirat.

Termină scrisoarea şi o rupse cu grijă din carneţel, punând-o pe noptieră. Ştia că n-avea s-o trimită. Nu putea. Totuşi, în acel moment, asta nu părea să aibă vreo importanţă.

18

Joi seara, Maribeth se întâlni în faţa blocului cu Todd şi cu Sunita. Todd conducea un Volvo vechi, break; Sunita stătea pe locul pasagerului. Maribeth urcă în spate.

— Vezi că-i păr de câine, spuse Sunita. Tăticul lui Todd iubeşte câinii vagabonzi.

— Vagabonzi? Te rog frumos! Creşte câini campioni! Şi nu-i mai spune tătic!

Todd se uită la Maribeth prin oglinda retrovizoare.

— Dar chiar e păr de Jack Russell[58] peste tot. Am un roller de scame dacă vrei.

— E-n regulă.

Îşi croiră drum prin traficul de la ora de vârf, trecând pe lângă câteva magazine alimentare. Probabil că Maribeth avea o expresie perplexă, pentru că, după o perioadă, Sunita se întoarse şi-i explică:

— Lui Todd nu-i place decât Giant Eagle ăla din East Liberty[59].

— Nu-i adevărat, răspunse Todd. Ăla din Market District[60] are preţuri mai mari. Oricum, noi mergem la ăsta pentru că-i aproape de alimentara cu specific indian şi Sunny încearcă să se întoarcă la rădăcini.

— *Sunita,* spuse tânăra, pe tonul unui părinte exasperat, care mai purtase discuţia asta de multe ori.

— Cum ziceam, spuse Todd.

— Numele tău complet e Sunita? întrebă Maribeth.

— A fost. Până când am împlinit şase ani şi au avut loc atentatele de la 11 septembrie, şi erau represalii împotriva pakistanezilor. Noi suntem indieni, dar părinţii mei s-au panicat, crezând c-avea să creadă lumea că suntem terorişti, aşa c-am început clasa întâi cu numele de Sunny. Pentru că, evident, aşa n-avea să-şi dea nimeni seama că suntem din Asia de Sud.

Maribeth tăcu, lăsând spusele fetei să-i intre bine-n cap. Vorbea cu cineva care avea şase ani pe 11 septembrie 2001.

— Când am început facultatea, am trecut iar la Sunita. Asta a fost când eram în primul an. Acum sunt în ultimul an.

Îl privi pe Todd.

— Ce pot să spun? zise Todd. Mereu ai fost Sunny pentru mine. Făcu o pauză. Mai puţin când eşti pe stop.

— Taci, măi, spuse ea.

Intrară în parcare şi făcură schimb de numere de telefon (Maribeth fu nevoită să-l caute pe al ei; în ultima vreme, îi era greu să ţină minte orice). Căzură de acord să se întâlnească la maşină în jumătate de oră.

Supermarketul era asemănător cu magazinul care se găsea în suburbia unde copilărise Maribeth, cu nişte culoare foarte largi – nu i-ar fi fost greu să se descurce pe-acolo cu un cărucior dublu –, care vindea orice, de la brânză din import până la romane în ediţie de buzunar.

După ce intrară, Sunita şi Maribeth o luară spre stânga, către culoarul cu produse vegetale. Maribeth o luă drept spre secţiunea cu produse congelate. Ştia, cât de cât, ce voia să cumpere, ceea ce cumpăra de obicei; mânca sănătos, dar când luă marca ei preferată de iaurt, făcu ceva ce nu mai făcuse până atunci: se uită la etichetă.

Opt grame de grăsime. Douăzeci şi cinci la sută din cantitatea ei zilnică recomandată.

Părea foarte mult, dar iaurtul avea multe proteine. Poate că aşa era iaurtul, sănătos şi bogat în grăsimi, ca şi avocado. Pentru a face o comparaţie, luă altă marcă de iaurt. Ăsta avea zero grame de grăsime.

Se uită la eticheta iaurtului ei. Era gras? Mâncase, în tot acel timp, iaurt gras? Scană eticheta cu privirea, căutând cuvintele „iaurt gras" sau „din lapte integral", un avertisment rău-prevestitor, precum cele de pe pachetele de ţigări, care avertizau că aveau un conţinut mortal. Dar nu găsi nimic de genul

ăsta. Eticheta spunea doar că iaurtul era produs în Franţa.

Dumnezeule! Era femeie cu şcoală! Lucrase la reviste care publicaseră o grămadă de articole despre grăsime, iar ea mâncase iaurt cu opt grame de grăsime în el!

Puse iaurtul la loc şi căută un înlocuitor. Erau zeci de variante înşiruite în frigider, ca fetele de la Rockettes[61]. Zero la sută grăsime. Conţinut scăzut de grăsimi. Grecesc. Probiotic. De soia. Poate că ar fi trebuit să devină vegană. Nu aşa făcuse Bill Clinton după operaţia de bypass?

Făcând abstracţie de iaurturi, împinse căruciorul câţiva metri mai în faţă, spre raionul cu lapte şi unt. Untul era exclus, evident. Dar margarina? Ia stai aşa. Nu de la margarină făceau şobolanii cancer? Care era mai bun? Infarctul sau cancerul?

Se uită la lapte, pe care îl folosea rar, doar la cereale sau în cafea. De obicei, şterpelea laptele integral al gemenilor sau folosea lapte semidegresat pentru cafea. Din nou, citi etichetele. Semidegresat: o linguriţă, două grame de grăsime. Nici cel integral nu era cu mult diferit. În cursul unei zile, bea cam patru ceşti de cafea (prea mult, era conştientă), iar asta însemna patru linguriţe de lapte semidegresat. Asta şi un iaurt erau jumătate din cantitatea zilnică recomandată.

Îndreptă căruciorul încă gol spre raionul de pâine şi cereale şi luă nişte batoane, un alt fel de mâncare pe care îl prefera. Apoi, se uită pe etichetă. Douăzeci şi cinci de grame de zahăr per porţie. Compară granola cu Cocoa Krispies[62]. Acestea aveau mai puţin zahăr decât granola aia crocantă, mâncată de hipioţii cu păr la subraţ. Şi adaosul de zahăr, după cum ştia acum, creştea riscul bolilor cardiovasculare.

Legumele! Legumele erau bune. Cinci porţii pe zi, cel mai bine era să fie crude, sucurile nu se luau în considerare. Acum ştia toate astea. Şi varza creaţă! Asta era medicament-minune. Şi afinele! De ce nu se îndopase cu afine şi cu varză creaţă în fiecare zi, în loc de iaurt gras?

Când Todd îi dădu mesaj s-o întrebe dacă era gata, coşul ei conţinea o grămadă jalnică, alcătuită din varză creaţă, migdale şi cafea, iar ea era în pragul unei căderi nervoase de proporţii. Se simţea prinsă cu mâţa-n sac. Îşi petrecuse toată viaţa făcând liste, fiind consecventă, verificând toate amănuntele, ca să fie sigură că nu avea să se întâmple niciodată aşa ceva.

Şi uite unde ajunsese. Uite, dar-ar dracii să dea!

19

Maribeth îşi luase doar trei schimburi de haine şi, după o săptămână de stat în Pittsburgh, îşi dădu seama că nu aveau să-i ajungă dacă voia să rămână mai mult de-atât. Se duse la Family Dollar[63] şi cumpără şosete şi chiloţi, apoi merse la un magazin cu produse second-hand, chiar în josul străzii ei, să ia câteva perechi de jeanşi, nişte pulovere şi o pereche de cizme, pentru că prognoza anunţa deja zăpadă. Nu se obosi să caute mărgăritare-n gunoaie, deşi, pe vremuri, ea şi Elizabeth fuseseră campioane la aşa ceva, luând la puricat magazinele second-hand şi dând peste haine Prada şi Versace la preţuri de Banana Republic[64]. Bineînţeles, acum, Elizabeth cumpăra haine Prada la un preţ de haine Prada, iar Maribeth cumpăra haine de lumea a treia la un preţ de lumea a treia. Sau cel puţin aşa făcuse înainte să înceapă să cumpere de la Family Dollar.

Când termină, avea o garderobă bine pusă la punct, dar chiar dacă nu după ultima modă, destul de mare încât să-i ajungă pentru câteva luni. O decizie luată din inerţie, în aparentă contradicţie cu motivaţia ei de-a pleca. Pentru că nu se mai simţea rău, putea urca o serie de trepte fără să se odihnească. Putea face duş fără s-o apuce ameţeala. Începuse să meargă pe distanţe mai lungi, găsind alte locuri folositoare din cartierul ei: o cafenea, un aprozar, o librărie second-hand. Şi totuşi, cumpărase destule haine încât să-i ajungă pentru toată toamna.

Le mai scrisese gemenilor două scrisori, dar, când se dusese la bibliotecă, să le transcrie şi să i le trimită lui Jason pe e-mail, ca acesta să le transmită mai departe, nu fusese în stare s-o facă.

Se gândi la singura dată când mai lipsise, când tatăl ei suferise accidentul vascular cerebral. De fiecare dată când sunase acasă, gemenii izbucniseră-n plâns. Jason spusese că gemenii se comportaseră în regulă până când sunase ea şi le amintise că nu era acasă. Poate că, dacă le scria, le aducea aminte că era

plecată. Poate că nu avea să facă decât să înrăutăţească situaţia. Deci, în loc să trimită un e-mail, cumpără un blocnotes galben şi continuă să scrie scrisori, jucând rolul femeii plecate în călătoria de afaceri:

> *Dragă Oscar şi Liv,*
> *Ar trebui să ningă în seara asta. Nu destul încât să se depună, dar se spune că va fi prima zăpadă din acest sezon.*

Se întreba dacă avea să ningă şi acasă, la New York, şi, în caz că da, ştia cineva de obiceiul lor de-a merge la cofetăria aia de fiţe, la o ciocolată caldă de şase dolari, ca să marcheze evenimentul?

Totuşi, nu puse întrebarea asta. Nu era ceva ce s-ar fi întrebat o femeie plecată într-o călătorie de afaceri. În schimb, după ce le transmise starea vremii, reveni la amintiri cu gemenii, aşa cum făcuse şi în scrisorile anterioare.

> *Nu ştiu dacă mai ţineţi minte, dar în ianuarie, anul trecut, s-a pornit un viscol foarte mare. Grădiniţa s-a închis, iar eu nu m-am dus la lucru. Pe străzi nu era nimeni, aşa c-am luat-o pe Church Street în jos, pentru că nu erau maşini. Liv, tu fugeai înainte şi te-aruncai în troiene, chiţăind de bucurie. Oscar, tu erai ceva mai atent şi tot strigai: „Yiv, Yiv, aşteaptă-l pe Oskie! Aşteaptă-l pe Oskie!”*

Liv, Oscar, aşteptaţi-o pe mami.

20

Când Maribeth ajunse la a doua consultaţie la doctorul Grant, descoperi că preţul scăzuse.

— Şaptezeci şi cinci de dolari, spuse Louise.

— Parcă era o sută cincizeci.

— Pentru consultaţia preliminară. Ăsta-i control.

— Ăsta-i un fel de preţ special pentru cine plăteşte cash?

Louise murmură rezervat, iar Maribeth începu să se îngrijoreze. Cu o lună în urmă, editase un articol despre secretele legate de spa-uri ale celebrităţilor, în care nu puţine dintre pedichiurile acestora costaseră şaptezeci şi cinci de dolari. Ce fel de doctor cerea atât de puţini bani? Poate un internist de la o clinică din oraş, dar cine mai auzise de aşa un chilipir la cardiologie? În săptămâna aceea, nu mai erau pacienţi în sala de aşteptare, cum nu fuseseră nici ultima oară.

„Tu l-ai ales", îşi aminti ea în timp ce Louise îi scria chitanţa.

Femeia o conduse în cabinet. Nu primi niciun halat.

— Nu vreţi să mă schimb? întrebă Maribeth.

— Nu-i nevoie, răspunse Louise.

Maribeth se întrebă dacă rămăseseră fără bani pentru halate.

Doctorul Grant intră aproape imediat. Maribeth îl văzuse pe doctorul Sterling fără halat de câteva ori, dar mereu avea o atitudine de doctor: cu papion, cu platitudinile lui. Cu tot cu halat, doctorul Grant nu arăta deloc a doctor, deşi nu era nimic lipsit de profesionalism în înfăţişarea sa, poate cu excepţia blugilor. Şi a faptului că era chipeş. Aveau voie doctorii să semene cu George Clooney dacă nu erau doctori din seriale?

Doctorul îi ascultă plămânii şi inima şi o conectă la EKG. Îi verifică semnele vitale.

— Aţi slăbit câteva kilograme, dar, în rest, totul pare în regulă. Ce-ar fi să veniţi în spate, în biroul

meu, să stăm de vorbă?

Maribeth ştia din experienţă că invitaţiile la discuţii în biroul privat al doctorului nu prevesteau niciodată ceva bun. Doctorul Simon, cel de la cabinetul de fertilizare în vitro, îi dăduse vestea din biroul său privat că nu rămăsese însărcinată. Maribeth ştia. Îşi dădea seama după ecografii.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe doctorul Grant.

— Nimic. Vin imediat. Doriţi un ceai?

— Nu.

Tonul ei era aspru. Încercă din nou.

— Nu, mulţumesc.

Rămasă singură în biroul lui, avu ocazia să arunce o privire. Pe pereţi, avea diplome de la Northwestern Medical School şi un certificat de absolvire a unui masterat în chirurgie cardiacă la University of Pittsburgh. Maribeth era liniştită. Nu se specializase într-un loc de genul University of Phoenix.

Pe raft erau câteva panglici roz, reprezentând lupta cu cancerul la sân, iar pe birou avea o poză înrămată cu o tânără afroamericană cu pielea deschisă la culoare, care stătea, zâmbind, într-o canoe. Era fiica lui? Sau poate soţia. Având în vedere profesia şi vârsta lui, era posibil să fie a doua soţie. Soţia-trofeu.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi.

Maribeth se întoarse, cu un aer vinovat, în timp ce doctorul Grant intra relaxat în birou, ţinând cu ambele mâini o ceaşcă de ceai, cu un gest ce amintea în mod ciudat de un călugăr.

— Dacă nu-mi iau stimulentul de la ora patru, devin morocănos.

Făcu un semn din cap spre cele două scaune din faţa biroului său. Ea se aşeză pe unul, el, pe celălalt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă din nou Maribeth.

El îşi puse ceaşca pe un suport şi întrebă, continuând să zâmbească:

— De ce vă purtaţi de parcă aţi aştepta să cadă şi celălalt pantof?

Pe bune? Ce aveau bărbaţii cu metafora asta cu încălţările?

— Atac de cord, la patruzeci şi patru de ani. Dublu bypass. Deci, vă rog să mă scuzaţi dacă pare că aştept să cadă încălţările.

Aşteptă ca el să spună lucrurile tipice unui doctor. Să-i spună că nu merita să se consume pentru asta, că stresul nu i-ar fi făcut mai rău, că greul trecuse. Dar, în schimb, el zise:

— Da, înţeleg ce spuneţi.

— Pentru că, înainte de asta, n-am avut deloc grijă. Nici măcar n-am ştiut că am un atac de cord. Am crezut că-i de la mâncarea chinezească proastă.

El suflă în ceai. Maribeth simţea mirosul de bergamotă. Earl Grey.

— Nu e ceva ieşit din comun.

— Pe bune? Deci, toată lumea dă vina pe puiul Kung Pao[65].

— Porcul dulce-acrişor are o reputaţie şi mai nasoală.

— Păi, dacă mâncaţi porc dulce-acrişor e vina dumneavoastră.

— Serios?

— Da. Am citit în meniu. Scria cu litere mici.

El râse.

Valul de energie care o cuprinse o făcu să se simtă ca şi cum ar fi găsit douăzeci de dolari într-un buzunar al unei haine vechi. Trecuse foarte multă vreme de când făcuse pe cineva să râdă.

— Dacă vă simţiţi mai bine auzind asta, continuă doctorul Grant, să ştiţi că majoritatea femeilor confundă atacul de cord cu gazele intestinale.

— O frază care conţine cuvintele „gaze intestinale” n-o să mă facă niciodată să mă simt mai bine, spuse ea.

El râse din nou, iar pe Maribeth o năpădiră amintirile. Pe vremuri, avea haz. La serviciu, era cunoscută drept „sarea şi piperul”, cel puţin până când începuse să lucreze la *Frap,* şi prea multe remarci ale sale căzuseră ca nuca-n perete. Îşi aduse aminte de-o şedinţă cu personalul revistei, în care se

vorbea despre o actriţă slabă de-i ieşeau venele prin piele, care se lăudase în articolul de pe prima pagină a revistei cum că are obiceiul de a mânca „precum un porc”, iar Maribeth făcuse un comentariu cum că probabil era vorba de legendarul porc care se hrăneşte cu aer, un văr îndepărtat al ăluia care zboară. Elizabeth zâmbise forţat, dar nu râsese, ca de obicei, în hohote. Ceilalţi editori afişaseră expresii şocate.

În timp ce doctorul Grant râdea, Maribeth începu şi ea să râdă. Durea, dar doar puţin.

— Ce ziceţi de asta? întrebă doctorul Grant. Bolile cardiace care debutează în jurul vârstei de patruzeci şi cinci de ani, fără alţi factori de risc, sunt cel mai probabil urmări ale hiperlipidemiei[66] din familie. Probabil că aţi moştenit asta. Deci, nu mai daţi vina pe puiul Kung Pao.

Fusese ca şi una dintre glumele ei de la *Frap.* Pac. Încăperea căzu într-un fel de amorţeală.

— Spun asta doar pentru că, dacă-i ereditară…

El îi scoase dosarul. Deschise la istoricul familiei. Observă că era necompletat.

— Hm.

— Sunt adoptată, spuse ea, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze un ton nonşalant. Deci, nici dacă aş vrea să dau vina pe mama, n-aş putea.

— Sau pe tata. Bolile de inimă nu fac discriminări.

— Ce progresist din partea lor. Se opri. Progresist. Ha. V-aţi prins?[67]

De data asta nu râse nimeni.

— Nu ştiţi nimic despre familia biologică? întrebă el.

— Nu.

Maribeth avea un gust acru în gură. Cum se ajunsese aici? De la glume despre mâncarea chinezească la aşa ceva?

— V-aţi gândit vreodată să aflaţi?

Medicul ridică mâinile, ca şi cum ar fi vrut să respingă un atac.

— Nu vreau să ajungem la lucruri de natură personală, dar nu sunteţi singurul pacient aflat într-o situaţie ca asta. O problemă urgentă de sănătate poate fi un bun motiv de-a căuta informaţii.

— Am avut parte de destule scandaluri. Nu vreau să mai dezgrop şi altele.

— Îmi cer scuze. Nu mă priveşte.

— Nu, nu vă priveşte, răspunse ea iritată.

Bineînţeles, minţea. Nu în legătură cu faptul că nu voia scandaluri, ci în legătură cu faptul că nu încercase să afle. Cu o zi în urmă, mersese la bibliotecă şi-şi făcuse în sfârşit curaj să intre pe internet, nu ca să-şi verifice e-mailul, ci ca să se uite pe BurghBirthParents.org, site pe care îl găsise când se născuseră gemenii. Nu trecuse de pagina de primire, plină de mărturii ale copiilor adoptaţi şi ale părinţilor biologici care se regăsiseră. Dar bănuia că avea să reuşească de data asta. Altfel, pentru ce se dusese acolo?

21

Maribeth nu se mai văzuse cu vecinii ei de la ieşirea dezastruoasă la supermarket. Când se întâlniseră la casă, Todd se încruntase la coşul ei jalnic, care parcă ar fi avut bunuri predate.

— Pe alea puteai să le iei şi de la ShurSave.

La alimentara cu specific asiatic, alese să rămână în maşină. Nu voia să rişte încă un atac de panică. De-abia după ce Todd şi Sunita o lăsară acolo, îşi dădu seama cât de provincială – sau, mai grav, cât de rasistă – ar fi putut părea. Pe drumul spre casă, cei doi vorbiră între ei, în timp ce Maribeth stătea în tăcere pe bancheta din spate. Nu le făcuse o primă impresie bună.

Dar apoi primi un mesaj de la Todd, care-i spunea că miercurea următoare avea să aibă din nou maşina şi o întreba dacă voia să meargă la cumpărături.

„Da!” îi scrise ea drept răspuns. De data asta, avea să fie pregătită. La bibliotecă, răsfoise câteva cărţi de bucate. Ştia acum ce trebuia să mănânce. Peşte. Carne slabă. Brânză tofu[68]. Fasole. Paste. Ouă (numai albuşul). Legume cu frunze verzi şi fructe de pădure viu colorate. Şi iaurt degresat.

Se întâlniră la ora cinci.

— Poţi să stai în faţă. Sunny e la un film, cu „nişte prieteni”, spuse Todd făcând ghilimele în aer cu degetele.

Cât timp conduseră, Todd păstră tăcerea, bătând darabana în volan cu degetele.

— Toate bune? îl întrebă Maribeth.

— Bune, răspunse el. Mi-a dat o listă, dar i-am spus că nu mergem la alimentara aia asiatică dacă ne lasă baltă-n ultimul moment. Eu nu-s curierul ei.

Pufni cu dispreţ.

— Crede că-nvaţă să gătească, dar să mor eu de n-aş mânca mai degrabă pământ decât mâncarea ei.

— Înţeleg, spuse Maribeth.

— Singurul lucru pe care-l face mai prost decât gătitul e curăţenia. Să vezi ce-i la ea în cameră. E

dezastru.

Viră puternic la dreapta, spre Liberty.

— Eu stau cu ea doar ca să-i ajut părinţii.

— Serios? întrebă Maribeth.

— Taică-său a fost transferat în India anul trecut şi voia ca Sunny să stea la cămin, dar ea n-a fost de acord. Deci, eu am fost soluţia de compromis. Familia ei mă ştie de-o grămadă de ani, şi, oi fi eu băiat, da-s homo, deci, e în siguranţă. Am rămas cu ea pe cap.

Spuse asta cu atâta nonşalanţă afectată, încât Maribeth înţelese de unde-i venea lăudăroşenia. Orice relaţie, indiferent cât părea de echitabilă, avea pe cineva cu mai multă putere, mai multă charismă, ceva în plus. Era greu să fii beta.

— Am avut şi eu o prietenă aşa, spuse Maribeth.

— O şleampătă?

— Nu şleampătă. Dar, ştii tu, cineva de care am fost foarte apropiată. Am şi locuit împreună.

— Era nasol?

În acel moment, schimbară o privire, fugară, dar sugestivă.

— Nu. A fost chiar destul de frumos.

Todd parcă se dezumflă. Încetă să mai bată în volan şi se lăsă pe spate în scaun. Apoi, cu altă voce, una mai scăzută, spuse:

— Adevărul e că singurul lucru pe care nu-l ador la faptul că locuiesc cu Sunny e că ştiu că într-o zi nu o să mai stau cu ea.

Maribeth îl atinse uşor pe umăr.

— Deşi chiar nu se pricepe la gătit, adăugă el.

22

Dragă Oscar şi Liv,

Azi am văzut pe stradă un om-orchestră. Un singur om cânta în acelaşi timp la mandolină, muzicuţă şi tobe. Ai fi putut crede că suna foarte rău, dar chiar suna minunat. Am rămas afară, să-l ascult, până nu mi-am mai simţit deloc degetele de la picioare, şi i-am pus două bancnote de cinci dolari în coş, câte una de la fiecare dintre voi.

M-a dus cu gândul la voi şi la cântecelele pe care le inventaţi câteodată. Îl mai ştiţi pe ăla cu şobolanii? E preferatul meu. Cred că era cam aşa:

Unora le plac căţeii,
Unora de pisici le e drag,
Unora le plac şi şoriceii,
Dar şobolanii nimănui nu-i plac.

Jason înregistrase melodia, pe care o numi un fel de proto-imn închinat drepturilor omului, iar Maribeth avea înregistrarea pe telefon. Şi-ar fi dorit s-o aibă în acel moment, nu doar ca să le-audă vocişoarele cu triluri (chiar dacă Liv falsa strident), ci ca să aibă un fel de dovadă care s-o liniştească. Oscar cânta la singura coardă de la chitara lui. Liv inventa rime drăguţe. Jason asigurase muzicalitatea melodiei. Ea îşi dovedise priceperea de textier.

Se întreba dacă atunci când gemenii aveau să crească, urmau să vadă lucrurile în acel fel. Dacă aveau să se uite la ea şi la Jason, sau unul la altul, să întrezărească trecutul lor, poate şi viitorul, şi să vadă toate acestea ca pe o alinare.

Sau ca pe-un blestem.

23

— Cât cântăreai înainte de atacul de cord? întrebă doctorul Grant. Era a treia oară când Maribeth avea programare la el în mai puţin de trei săptămâni, doar că pe asta o făcuse panicându-se când perechea de blugi mărimea S care-o încăpuse când o cumpărase de la magazinul second-hand în urmă cu o săptămână îi căzu de pe ea. Ştia că pierderea bruscă în greutate nu era semn bun.

— Nu ştiu. Vreo 56 de kilograme.

— Acum ai 51,7.

51,7 kilograme. Nu mai cântărise atât de puţin din adolescenţă.

— S-a întâmplat ceva? Să facem analize?

— Poate că ar trebui. Dar, mai întâi, spuneţi-mi: ce mâncaţi în ultima vreme?

Mânca exact ceea ce trebuia să mănânce. Cereale integrale. Legume cu frunze verzi. Piept de pui. Fără grăsimi. Fără săruri. Fără gust.

Deşi atunci când fusese la cumpărături cu Todd era aproape să înnebunească de poftă la raionul cu carne, aducându-şi aminte în acelaşi timp de gustul fiecărei fripturi pe care-o mâncase vreodată: fripturile din flanc de vită, pe care aproape că le arsese tatăl ei pe grătar, *côte de bœuf*[69], pe care îl mâncase împreună cu Elizabeth într-un bistrou din Paris, muşchiul pe care-l gătise după ce se împăcase cu Jason.

Apoi, îşi ieşise din nou din fire, de data asta în faţa congelatorului. Simţea atât de puternic gustul îngheţatelor-sandvici din Napoli, pe care le mâncase când era mică în fiecare seară, la desert. Începea cu căpşunile tari, îngheţate bocnă, trecea la vanilia moale din mijloc. Când ajungea la ciocolată, şi îngheţata, şi crusta din fursec erau moi şi delicioase.

— Ai mare noroc că metabolismul îţi permite să mănânci orice vrei tu, spunea mama ei în timp ce stătea şi-şi savura cafeaua Sanka fără cofeină şi o urmărea pe Maribeth mâncând îngheţată.

— Terci de ovăz cu afine la micul dejun, îi spuse ea doctorului Grant. Salată de varză creață la prânz. Piept de pui la cină.

Simpla recitare a meniului îi tăia pofta de mâncare. Nici nu era de mirare că slăbise.

— Sunt foarte vigilentă.

— Vigilentă?

— Ca să mă asigur că nu mănânc iarăși ce nu trebuie.

— Dieta joacă un rol foarte important, mai ales când ești supraponderal sau mănânci tot timpul de la McDonald's. Dar, așa cum am mai discutat, având în vedere vârsta, greutatea, dieta dumneavoastră și alți factori de risc, eu aș presupune că vi se trage de la hiperlipidemie, de la incapacitatea corpului dumneavoastră de a metaboliza colesterolul. Deci, poți să-ți iei o grijă de pe suflet.

— Perfect, mi-am luat o grijă de pe suflet.

Mimă că ridica o greutate uriașă, apoi se lăsă pe spate în scaun.

— Ce ușurată sunt.

— Nu pot să mă hotărăsc dacă nu te pricepi la mimă sau nu te pricepi la mințit.

— Măi, mă simt jignită, spuse Maribeth. Mă pricep de minune la mimă.

Mimă un zid în fața ei.

Doctorul râse, apoi se uită la ceas. Era genul de om care încă purta ceas.

— Ai o oră liberă?

— Toată-s ore libere.

— Bun. Hai cu mine.

Merseră cu mașina până la o gelaterie *gourmet* din Shadyside[70]. El îi ceru să stea jos cât mergea la tejghea să comande. Se întoarse cu două înghețate, fiecare cu câte două lingurițe.

— Asta e de vanilie cu smochine și oțet balsamic. Și asta e cu fulgi de mentă, caramel fierbinte și frișcă. Una clasică, una de fițe. Bun așa?

— Tu ești doctorul, spuse ea.

Se uită fix la înghețată.

— Hai, că nu te omoară, spuse el.

Ea luă o linguriţă.
— Eşti sigur de asta?
— Da.
Înmuie linguriţa în îngheţata cu smochine şi oţet balsamic.
— Asta face parte din tratamentul meu oficial?
— Da.
— E acoperit de asigurare?
— Nu ai asigurare. Plăteşti cash. Deşi mă îndoiesc că aia ai plătit-o cash.
Arătă spre pieptul ei.
— Încep să mă întreb dacă nu ai evadat de la Cambridge Springs[71].
— Ce-ar fi ca tu să nu mă întrebi de asigurare, iar eu să nu te întreb de unde ai atât de mult timp liber încât îţi permiţi să scoţi pacienţii la îngheţată?
Se schimbă la faţă. Nu de furie sau de ciudă, ci altfel. Era ca şi cum îi fusese pus un văl peste faţă.
— Îmi pare rău.
— Să nu-ţi pară, spuse el.
Întinse mâna.
— S-a făcut. Acum, ia-ţi medicamentul.
Dădură mâna. Ea luă o gură, de încercare. Chiar era destul de bună.
— Ce să vezi, spuse el. N-ai murit.
— Aşteaptă câteva minute, răspunse ea.
— Dacă aştept destule minute, murim toţi aici.
— Ţi-a spus cineva că ştii cum să te comporţi cu pacienţii?
— Uite, încearc-o şi pe asta.
Împinse îngheţata cu fulgi de mentă spre ea. Maribeth luă o gură. Şi aceea era delicioasă.
— Aia, spuse el, arătând spre îngheţata de fiţe, e îngheţată vegană. N-are grăsimi saturate. Cealaltă, continuă, luând un fulg de mentă în gură, e clasică. Ambele sunt delicioase. Consumate cu moderaţie, ambele sunt în regulă.
— Dar aia-i plină de colesterol, spuse ea, arătând spre îngheţata cu fulgi de mentă şi imaginându-şi cum îi alunecă în jos pe esofag şi o ia direct spre artere.

Împinse îngheţata înapoi.

— N-o să mai pot mânca niciodată îngheţată, pur şi simplu, ca tot omul, nu?

— Poate. Consideră lucrul ăsta un ţel demn de atins.

El împinse din nou îngheţata spre ea.

Ea luă o gură mică. Încercă să nu se gândească la ocluzia arterială, ceea ce însemna că se gândea şi mai mult la ocluzia arterială. Poate că în seara aceea avea să ia o doză dublă de statină[72].

— Ştii la ce mă tot gândesc? întrebă ea.

— La ce anume?

— Ce s-ar fi întâmplat în ziua aia dacă nu aş fi fost deja programată? Aş fi continuat să bag în mine îngheţată, aş fi făcut alt infarct şi-aş fi dat colţul?

El ridică din umeri.

— Nu neapărat. S-ar fi putut ca durerea din piept să înceteze şi să nu mai ai niciun episod de genul ăsta. S-ar fi putut să ţi se accentueze şi să trebuiască să mergi la Urgenţe. Sau s-ar fi putut să se accentueze sau nu, ai fi avut un alt incident şi ai fi dat colţul, cum spui tu.

— Iarăşi te porţi excelent.

— Nu-mi pari genul de om care să vrea să fie cocoloşit.

— Aici te înşeli, spuse ea. Eu chiar vreau să fiu cocoloşită. Dar nu minţită.

— Uneori, cele două se exclud reciproc.

Ea încuviinţă.

— Tatăl meu, cel adoptiv, habar n-avea că suferă de o boală arterială şi, într-o bună zi, a avut un accident vascular cerebral, a intrat în comă şi, două săptămâni mai târziu, a murit. Nu ştiu cum e mai bine. S-o simţi că-ţi suflă-n ceafă sau să n-ai habar până în ziua în care mori.

Se aştepta ca el să-i spună că e mai bine să ştii. La urma urmei, din asta trăia, din a le spune oamenilor ce nu era-n regulă cu ei, din a le vindeca bolile. În schimb, el zise:

— Cred că e ca-n viaţă. Sacrifici ceva, căutând să cunoşti, fie că-i vorba de liniştea sufletească, de

sentimentul de invincibilitate sau de ceva mai puţin măsurabil.

— Adevărul te va elibera[73], dar te va face să te simţi groaznic, spuse ea, recitând unul dintre afişele motivaţionale pe care şi le amintea din liceu.

— Exact.

24

A doua zi, la bibliotecă, Maribeth intră pe BurghBirthParents.org şi deschise rubrica „Găseşte-ţi părintele biologic”. Era un chestionar cu informaţii de bază, nume, data naşterii, religie, numele părinţilor adoptivi, detalii de contact.

Completând formularul, Maribeth se simţi ca şi cum ar fi completat orice alt formular on-line, ca, de exemplu, unul de înscriere a gemenilor la un curs sau unul de comandă pentru scutece vrac.

Când apărură căsuţele cu informaţii de contact, îşi introduse vechiul număr de mobil, dar ezită în legătură cu vechea adresă de e-mail. Nu se mai conectase de pe acea adresă de când plecase. În acel moment, îşi imagina paginile întregi de mesaje care-o aşteptau – mesaje disperate de la Jason, mesaje de îngrijorare atent concepute de la Elizabeth, ipocrizie deghizată în preocupare din partea părinţilor din grupul cu gemeni, ca să nu mai vorbim de harababura caracteristică BrightStart şi alte grupuri şi liste de e-mail la care era abonată – şi o cuprinseră fiorii. Lăsă acea parte necompletată.

Se opri pentru un moment, cu degetul deasupra butonului de trimitere.

— Chiar nu vrei s-o găseşti? o întrebase Jason, în facultate, pe când părinţii lui divorţau.

O întrebase din nou după ce un coleg de-al lui zburase în Coreea de Sud să-şi regăsească fraţii biologici. O întrebase iarăşi după ce se născuseră gemenii.

— Chiar nu vrei să-ţi găseşti familia?

— Tu eşti familia mea, fusese răspunsul ei standard.

Se întreba dacă mai era valabil.

Apăsă pe „Trimitere”.

25

Maribeth bătu la uşa vecinilor, simţindu-se agitată. Se gândise să le trimită invitaţia prin mesaj, dar i se părea prea impersonal. Ceea ce era o prostie. Nu-i invita la Balul de Crăciun, ci la cină.

Descoperise un vânzător de peşte în apropiere de bibliotecă şi se gândise să facă o *paella*[74]. Dar ideea de a cheltui atâţia bani pe fructe de mare, ca să nu mai vorbim de toată munca necesară, părea prea mult pentru o singură persoană. Şi, în plus, ieşirea cu doctorul Grant fusese plăcută. Nu doar îngheţata, ci şi conversaţia. Avea nevoie de mai multă socializare, iar Todd şi Sunita erau singurele ei opţiuni.

Fu uşurată când Sunita răspunse la uşă. Chiar şi după momentul empatic dintre ea şi Todd, de la cumpărăturile de data trecută, se simţea intimidată de el. Aşa că Maribeth fu surprinsă când Sunita clătină din cap cu atâta putere, încât aproape i se desfăcea părul împletit în coadă.

— A, nu, spuse Sunita. Nu putem. Categoric nu putem.

Maribeth simţi cum roşeşte. Ce fusese-n capul ei? Todd şi Sunita abia trecuseră de douăzeci de ani; ea era trecută bine de patruzeci. Confundase gesturile lor de amabilitate cu o prietenie, când, de fapt, ea era doar băbuţa pe care ei o ajutau să treacă strada.

— A, bun, nu-i nicio problemă, în cazul ăsta, spuse ea.

— Chestia e că mâine-i luni, spuse Sunita. Când Maribeth nu dădu semne c-ar înţelege ce voia să spună, Sunita adăugă: Luni e seară de fotbal. Noi jucăm cu Titans.

Maribeth ştia cât de cât despre ce era vorba. Jason era cel mult un privitor ocazional al meciurilor de fotbal american, dar socrul ei era un suporter fanatic al uneia dintre echipe. Să fi fost vorba de Giants? Sau, poate, de Jets.[75]

— Praf îi facem! adăugă Sunita.

— Ah, făcu Maribeth.

Nu era sigură ce să spună.

— Păi, baftă, praf să-i faceţi!

— Stai un pic. Ce găteşti? Nu mi-a mai pregătit nimeni cina de ceva vreme.

— Mă gândeam să fac o *paella.*

— Todd e alergic la scoici, spuse Sunita.

— Reţeta asta-i fără scoici.

— Poate ne-aduci şi nouă. Dacă nu te deranjează să te uiţi cu noi la meci.

— Serios?

— Partida începe la şapte şi jumătate, dar poţi să vii mai devreme, să mai pierdem vremea.

„Să mai pierdem vremea."

— Bun.

— Fii atentă. Todd face foarte urât dacă vorbeşti despre orice altceva în afară de fotbal cât e mingea în joc.

Dădu ochii peste cap, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Bărbaţii ăştia".

Maribeth zâmbi.

— Ne vedem la şapte.

Reţeta era plăcut de complicată, cu multe midii de curăţat, mulţi creveţi de decorticat, mult de tocat şi de feliat. Lucră meticulos, dar lejer, cu un pahar de vin roşu alături (ăsta era lucrul în legătură cu care doctorul Grant îi spusese că putea să se simtă în largul ei). Cumpără şi capete de peşte, să-şi facă fiertură, pentru ea.

În timp ce o aromă sărată umplea bucătăria, Maribeth încercă să-şi aducă aminte când simţise ultima oară că a sta în bucătărie era un lux, nu o sarcină. Nu trebuia să-şi bată capul cu o masă ce trebuia servită în acea mică fereastră dintre sosirea de la lucru şi căderea psihică provocată de oboseală (de obicei din cauza copiilor, dar nu întotdeauna). Nu trebuia să se-ntrebe dacă Liv mânca sau nu mânca sos de roşii, orez sau broccoli în săptămâna aceea. Nu trebuia să se-ntrebe dacă Oscar avea să rămână cu traume dacă vedea creveţii, cu cap, în bucătărie. Nu trebuia să facă o analiză economică a

gătitului în oala multifuncţională: gustul mâncării versus timpul petrecut spălând vasele.

Chiar şi curăţatul bucătăriei îi dădea o senzaţie de satisfacţie. Un tocător era murdar. Îl spălă. Acum, era curat. Era o bucurie simplă. O mulţumea într-o manieră elementară, aşa cum o făcuse cândva şi editarea articolelor.

La ora şapte, duse tava aburindă în vecini. Sunita răspunse, purtând un jerseu mare de fotbal cu Steelers[76], cu ochii înnegriţi de acele însemne purtate de jucătorii de fotbal american, din motive complet necunoscute lui Maribeth. Todd apăru în spatele ei. Era îmbrăcat exact la fel. Maribeth o mai văzuse pe Sunita cu jerseuri de fotbal, dar Todd fusese mereu îmbrăcat mai degrabă într-un stil şcolăresc.

— Pentru noroc, explică Todd, observându-i privirea întrebătoare. Altfel, pierd ăştia de la Steelers.

— E adevărat, spuse Sunita. Am pierdut Super Bowl-ul[77] în 2011, pentru că Todd voia să se dea mare în faţa unui tip şi purta ţoale de la J. Crew[78].

— Tinereţea, ce să-i faci, spuse Todd clătinând din cap.

— Uite, vezi că-i grea, zise Maribeth indicându-i tava.

— A, da, spuse Todd. Pune-o pe masă.

— E fierbinte. Ai un tocător pentru protecţie?

— Sunny, ia şi tu un catalog, ceva…

Sunita luă o revistă din mormanul de corespondenţă. Era un număr recent din *Frap*.

— P-ăla nu l-am citit încă, spuse Todd.

— Nu pierzi mare lucru, glumi Maribeth.

— Citeşti *Frap?*

Todd ridică din sprâncene. Maribeth bănuia că mai primise o bilă albă de la el.

— Câteodată.

— Vezi, măi! îi zise el Sunitei. Se întoarse spre Maribeth şi-i spuse: Sunny face mişto de mine la greu, deşi fata asta n-a dat pe Buzzfeed[79] de vreun test despre Harry Potter pe care să nu-l fi completat.

— Nu poţi să compari *Harry Potter* cu revistele tale penibile.

— Auzi, las-o moartă. E doi la unu. Şi M.B. o citeşte, iar ea-i deşteaptă. Cred că-i vreo profesoară venită cu bursă.

Maribeth se uită la numărul din *Frap,* a cărui copertă se îmbiba de aburi de la *paella.*

— Un consultant de-al meu o citeşte.

— Un *consultant* de-al ei o citeşte. Deci, nu te mai lua de mine.

— Păi, şi-atunci, pentru ce trăiesc?

— M.B., vrei să-ţi facem marele tur înainte de preliminariile partidei?

— Sigur.

— Am avertizat-o deja ce putoare eşti, spuse Todd şi-i aruncă o privire complice lui Maribeth.

Apartamentul semăna foarte mult cu al ei, cu aceeaşi aparatură învechită în bucătărie, aceleaşi covoare murdare în camera de zi, aceeaşi masă banală din stejar poleit. Totuşi, arăta cu totul altfel, poate datorită faptului că avea aspectul unui apartament în care locuia cineva. Pe pervaz erau atârnate în şir beculeţe în forma ardeilor iuţi, iar în cameră mai era un raft încărcat de cărţi în ediţie broşată şi manuale şcolare. Se vedea şi ceea ce părea a fi un altar închinat celor de la Steelers: un articol înrămat, de primă pagină, dintr-un ziar, care anunţa cu surle şi trâmbiţe o victorie la Super Bowl, câteva jucării care clătinau din cap, o plăcuţă pe care scria *AM SÂNGE NEGRU-AURIU*[80]. Erau şi câteva poze înrămate cu ei doi, mai tineri, cu feţele mai fine, şi simpatic de stângaci.

Dormitorul Sunitei era, aşa cum o avertizase Todd, un dezastru. Un amestec haotic de perne decorative şi mozaicuri colorate pe pereţi, un morman de haine care se revărsa din dulap.

În schimb, dormitorul lui Todd era spartan: un pat care ar fi trecut cu brio de orice inspecţie militară, un poster înrămat cu tabelul periodic al elementelor, modificat ca să semene cu o pictură de Warhol, şi un panou uriaş de afişaj, plin de bilete de film aranjate

frumos în forma unei flori. Maribeth se duse să-l privească îndeaproape.

— Mergem foarte des la cinematograf, spuse Todd. M-am gândit că, dacă tot cheltuiesc atâţia bani, măcar să se vadă.

— Ţie-ţi plac filmele? întrebă Sunita.

— Da, dar nu merg atât de des cât aş vrea.

Când acceptase slujba la *Frap,* Maribeth crezuse că avea să poată profita de măcar câteva zile de vineri, ca să meargă pe furiş la un matineu. Dar nu o făcuse. Nici măcar o dată. Aruncă o privire biletelor, în mare parte provenite de la filme recente, dintre care nu văzuse niciunul: *007: Coordonata Skyfall, Tonul perfect, Ţeapă în stil american, Hoaţa de identitate, Jocurile Foamei, Ted, Harold şi Maude.*

— *Harold şi Maude*? întrebă Maribeth surprinsă.

— Ştiu, spuse Sunita. M-a dus cu forţa la el, la Row House[81]. F. Ciudat rău. L-ai văzut?

Nu-l mai văzuse din facultate. Din prima noapte cu Jason.

După ce Maribeth acceptase provocarea lui Courtney de a-i realiza un profil lui Jason pentru ziarul facultăţii, se dusese la staţia radio, pregătită fiind să petreacă exact o oră cu o pocitanie cu aere de snob al muzicii.

Dar, după ce stătuse de vorbă cu el, găsise un motiv să continue interviul a doua zi. Apoi, el insistase ca ea să participe la o emisiune de-a lui, ca să aibă parte de experienţa completă, după cum spusese el.

Toate aşteptările lui Maribeth în legătură cu Jinx păreau a fi fost nefondate. Sigur, când ea recunoscuse că nu îi plăcea Nirvana[82], el o luase puţin peste picior – „Cine te-a crescut?” –, dar nu era rău intenţionat. Îşi dăduse imediat seama că el nu judeca pe nimeni pentru ce-i plăcea, atât timp cât îi plăcea ceva. Faptul că iubea muzica era o parte esenţială din personalitatea lui. Lucrând ca DJ, nu încerca să se dea mare sau să iasă în evidenţă, ci să-şi exprime dragostea pentru muzică.

Şi nu era urât. Nici pe departe. Când îl văzuse prima oară, la sediul staţiei radio, îl găsise simpatic; claia aia de păr, ochii căprui, buzele cărnoase. Când se entuziasma în legătură cu vreo piesă pe care i-o punea – căci, dacă nu recunoştea vreo trupă la care făcea referire, o ducea într-un studio gol, să-i dea lecţii –, închidea ochii şi-şi muşca buzele, iar Maribeth şi le umezea pe ale ei cu limba, ca răspuns. Până în a treia zi de interviu, opinia ei despre el se schimbase din „simpatic” în „frumos”, iar buzele-i erau crăpate de la cât şi le linsese.

În mod normal, scrisul era un chin pentru Maribeth – de asta prefera să se ocupe de editare, dar scrisese articolul despre Jason într-un puseu de inspiraţie şi-l trimisese imediat. Când îl văzuse tipărit a doua zi, îşi dădu seama ce scrisese. Nu un profil, ci un bileţel de dragoste, care circula în 11.500 de exemplare.

— „Într-o zi obişnuită, Jason Brinkley trece neobservat prin campus, un fel de Clark Kent[83] în tricou şi blugi. Dar când intră în cabină, în acest caz, cabina de transmisie radio de la WLXR[84], se transformă în Jinx, un fel de Superman muzical”, îi citea ea lui Courtney, cu voce tare, din dormitor.

Sări câteva paragrafe, neputând suporta tonul prostiei ăleia de articol. Apoi, trecu la afirmaţia surprinzătoare.

— „Într-o epocă a cinismului studiat, când toţi se dau prea grozavi ca să le pese de ceva, Brinkley este acea excepţie rară, e cineva căruia îi pasă cu adevărat, şi e cu atât mai grozav datorită acestui lucru”. De ce m-ai pus să fac asta? Te urăsc. Ba nu. Pe mine mă urăsc, îşi sprijinise capul în mâini. Te rog, omoară-mă pe loc.

— E destul de drăguţ, spuse Courtney. Maribeth cea raţională recunoaşte că-i îndrăgostită până peste cap.

Maribeth mototolise ziarul şi-l aruncase la gunoi.

— Azi stau în casă. Nu pot să risc să dau ochii cu el.

Încă se ascundea în dormitorul de la cămin în seara aceea, când Courtney o convinsese să meargă la film.

— E o reprezentaţie nocturnă cu *Harold şi Maude.* Cine crezi că vine?

Aparent, nu venise aproape nimeni. Cu excepţia lui Jason Brinkley, care stătea singur, cu o pungă de pop-corn şi una de jeleuri. Nu fusese ceva prestabilit – Courtney nu-l întâlnise niciodată pe Jason –, dar Maribeth simţise un fior în stomac, ceea ce anunţa un fel de mână a destinului, deşi nu-i spusese un cuvânt pe durata filmului şi nici pe drumul de întoarcere spre campus. În schimb, îi ascultase pe Jason şi pe Courtney discutând cu entuziasm despre coloana sonoră a filmului.

Rămăseseră la uşa dormitorului ei. Courtney le aruncase o privire şi o luase înainte.

— Aş cam avea o întrebare pentru tine, legată de scris, îi spusese Jason lui Maribeth.

— Aşa, răspunsese Maribeth pe un ton precaut.

— Mie-mi place să-mi intitulez compilaţiile. E o parte esenţială a procesului meu de lucru. Lucrez la una pe care-aş vrea s-o intitulez „Prea tare ca să-mi pese", dar nu ştiu dacă-i destul de clară contradicţia asta inerentă sau e prea mult.

Îi zâmbise şmechereşte, un zâmbet care avea să-i devină mai cunoscut în anii următori decât îi era al ei. Maribeth înţelesese cui îi era dedicată compilaţia şi că, dacă pentru un reporter, un articol mustind de laude era o declaraţie de dragoste, atunci o compilaţie era versiunea unui DJ.

— E faină că-i interpretabilă, îi spusese Maribeth.

— Mai am o întrebare, rostise el, încă zâmbind cu gura până la urechi. Dacă eu sunt Superman, asta înseamnă că tu eşti Lois Lane?

Un val de plăcere îi inundase tot corpul. În viaţă se întâmpla foarte rar ca lucrurile să meargă exact aşa cum îţi închipuiai.

— Doar dacă-ţi ţii gura şi mă săruţi, spusese ea.

— Am văzut *Harold şi Maude,* le spuse ea Sunitei şi lui Todd, dar l-am văzut acum o căruţă de ani.

Începură preliminariile meciului. Sunita aduse o farfurie cu ouă umplute, cu albuşurile de un gri neapetisant.

— Ouă Steelers, explică ea. Trebuie să mănânci măcar două, altfel o să pierdem.

Pe faţa lui Maribeth trebuie că se citea panica, pentru că Todd spuse:

— Cred că-i valabil numai dacă ţii cu Steelers.

— Să înţeleg că voi sunteţi amândoi mari fani.

— De când m-am născut, răspunse Todd bătându-se în piept.

— Şi eu, spuse Sunita. Când s-a mutat tata aici, a zis că faptul c-a devenit suporter Steelers l-a făcut să se simtă mai american decât obţinerea cetăţeniei. Clătină din cap. Când a auzit că îl transferau înapoi în India, prima lui grijă a fost cum avea să urmărească meciurile.

— Slavă Domnului că există satelit, spuse Todd.

— Aşa-i? întrebă Sunita. Uneori, când nu-i de acord cu vreo decizie a arbitrului, se-apucă şi dă telefon la companie.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, zise Todd, apoi îi explică lui Maribeth: Dacă eşti din Pittsburgh, ai dragostea pentru Steelers în sânge. Fie că eşti „burghez”, eşti venit din India sau eşti mai poponar decât un sac de scule-n culorile curcubeului.

Lui Maribeth îi venea să-i răspundă. Să-i spună că ea chiar era din Pittsburgh.

Televizorul scoase un piuit.

— A, aproape-ncep preliminariile, spuse Sunita.

— I-ai zis de reguli? întrebă Todd.

Sunita încuviinţă.

— Nu vorbim pe lângă subiect când e mingea-n joc.

— Priceput, spuse Maribeth.

Îşi umplură farfuriile cu *paella* şi se aşezară să urmărească meciul. Pe durata reclamelor, îi explicară

regulile de bază ale jocului şi vorbiră mult despre fundaşul cu care avea să înceapă partida.

— Când se retrage ăsta, o să murim, spuse Todd.

— Hai, măi, zise Sunita, pocnindu-l cu o pernă decorativă. Nu degeaba e sport de echipă. Aşa ziceau şi de Terry Bradshaw[85].

— Da, şi ce s-a întâmplat când s-a retras? veni replica lui Todd.

Totul se desfăşura într-un haos plăcut. Mâncarea, vinul, schimbul de ironii, bălmăjelile comentatorilor. În pauza dintre reprize, Maribeth se moleşi de căldură, iar în sfertul final al partidei, căzu într-un somn greoi. Poate că era vorba de amintirea filmului *Harold şi Maude,* dar când Todd o scutură uşor, ca s-o trezească, avu impresia că era pe canapeaua de acasă şi că Jason o trezea ca să o ducă în pat.

26

Maribeth mergea spre librăria second-hand de pe Liberty să-şi procure o carte nouă, obicei pe care-l practicase cu atâta regularitate, încât librarul începuse să cumpere cărţile care îi plăceau, devenind astfel bibliotecarul ei personal. Ceea ce îi convenea, pentru că adevărata bibliotecă nu elibera legitimaţii fără un buletin de Pittsburgh, pe care ea nu-l avea şi nu-l putea obţine fără să-şi compromită anonimatul.

În dimineaţa aceea, terminase un roman de suspans lansat cu un an în urmă – ţinea minte că-l văzuse peste tot în metrou – şi în acea zi, dacă încă era acolo, voia să-l schimbe cu romanul englezesc despre care vorbea toată lumea şi pe care voise să-l citească, dar nu avusese ocazia, deşi editura îi trimisese mai multe exemplare. Pe vremea când stătea la New York, avea timp să citească doar înainte de culcare (perioada în care făcea naveta cu metroul şi-o petrecea chinuindu-se să-şi citească toate e-mailurile ratate de la serviciu). Odată ajunsă în pat, însă, oricât de bună ar fi fost cartea, i se îngreunau pleoapele, şi, când se dezmeticea, era dimineaţă – sau în toiul nopţii, dacă vreunul dintre gemeni avea un coşmar –, iar cartea ajungea pe noptieră, cu un semn de carte între pagini, pus de Jason, probabil ca să-i urmărească parcursul greoi.

Dar în acel moment, devora cărţi cu o poftă de lectură pe care nu o mai avusese de ani buni. În anumite zile, stătea în câte-o cafenea cu orele şi citea. În alte zile, mergea la biblioteca din Lawrenceville, alegea un volum din stivele de cărţi de-acolo şi stătea în nişa de lângă ferestre, răsfoindu-l în lumina scăzândă a după-amiezii.

Tocmai intrase pe Liberty când sună telefonul. Sună de câteva ori până să-şi dea Maribeth seama că era al ei. Deşi avea telefonul de aproape trei săptămâni, nu sunase niciodată. Doar Todd şi Sunita aveau numărul ei, iar ei comunicau prin mesaje. Îşi

dăduse numărul şi la cabinetul doctorului Grant, însă de-acolo nu suna nimeni să confirme programări.

— Alo? spuse ea.

— O caut pe Maribeth Klein.

Era o cerere atât de cunoscută, încât avu nevoie de un moment să-şi dea seama că trebuia să pretindă că-i o greşeală. Nimeni care avea numărul acela nu avea de ce să caute persoana cu acel nume.

— Vorbesc cu Maribeth Klein? repetă vocea.

Era a unei femei mai în vârstă.

— Cine e la telefon?

De ce o suna o femeie? Era vreun detectiv privat? Angajase Jason un detectiv privat ca s-o găsească? Ar fi fost Jason în stare să facă aşa ceva?

— Ah, îmi cer scuze. Sunt Janice Pickering, de pe BurghBirthParents.org.

Maribeth expiră, nesigură dacă era uşurată, dezamăgită sau ambele.

— Vă sun în legătură cu formularul on-line. E un moment bun?

— Staţi puţin.

Pe bulevard era gălăgie. Maribeth se piti într-o farmacie.

— Aşa. Îmi cer scuze. Bună. Aţi găsit ceva?

Janice Pickering izbucni în râs.

— Ah, nu. Încă n-am ajuns acolo, dar vă pot ajuta să vă găsiţi părinţii biologici. Cunosc foarte bine procedura.

— Puteţi să-mi spuneţi cum funcţionează? întrebă ea.

— E destul de complicat de discutat la telefon.

— Bun. Vreţi să vin la sediul dumneavoastră?

O farmacistă în halat alb întrebă dacă Maribeth avea nevoie de ajutor. Apoi, observă că vorbea la telefon şi-i aruncă o privire de reproş.

— Scuze, spuse încet Maribeth.

— Ar fi mai bine să ne vedem la dumneavoastră acasă sau la o cafenea, zise Janice.

— La cafenea, răspunse Maribeth.

— Am liber în după-amiaza asta. Sunteţi mai aproape de Mount Lebanon sau de Squirrel Hill?

Maribeth n-avea habar unde era Mount Lebanon. Credea că Squirrel Hill e mai aproape.

— Eu stau în Bloomfield. Nu am maşină, dar cred că mă descurc cu autobuzul.

— A, dacă n-aveţi maşină, vin eu la dumneavoastră. Ziceţi că-n Bloomfield staţi?

— Ce-ar fi să ne vedem în Lawrenceville? sugeră Maribeth.

Nu ştia de ce, dar simţea nevoia unui loc liniştit. Numi o cafenea de lângă bibliotecă şi căzură de acord să se întâlnească la ora cinci.

Închise telefonul şi îi ceru scuze farmacistei. Era chiar bine că se oprise acolo. Se aprovizionase pentru trei luni cu statine şi betablocante, dar avea nevoie de un loc unde doctorul Grant să poată suna ca să reînnoiască reţetele semifictivei M.B. Goldman. Pentru o clipă, se întrebă dacă eliberarea de medicamente cu o reţetă pe nume fals era o infracţiune. De asemenea, i se părea că-i ieşise o iritaţie pe gât. Îi arătă farmacistei, care-i spuse că părea a fi o eczemă şi-i dădu un tub de cremă cu cortizon.

Janice Pickering întârzie douăzeci de minute la întâlnire, împrăştiind dosare şi scuze peste tot.

— A trebuit să fug până acasă după dosare şi a fost un accident în tunel. De pe sens opus, dar ştiţi cum e, tot felul de gură-cască.

— Staţi liniştită, spuse Maribeth, lăsând noul roman la o parte. Citise deja jumătate din el. Îmi pare rău că v-am făcut să veniţi cu tot calabalâcul.

— A, m-am obişnuit. Am cumpărat casa din Lebanon Mountain datorită şcolilor, dar am ajuns să lucrez în Squirrel Hill, deci sunt când într-o parte, când în alta.

— Mount Lebanon? Unde vine asta?

— E o suburbie peste fluviu. Ajung foarte uşor când nu e trafic.

— Înţeleg. Păi, vă iau o cafea? Un biscuit?

— A, doar dacă-i înainte de ora patru. Dacă beau cafea acum, nu mai dorm la noapte.

— Un ceai, poate.

— Mmmm, ce ziceţi de o cafea cu caramel, dacă au fără cofeină? Credeţi că ar fi în regulă?

— De ce să nu fie?

— Atunci, aşa să fie.

Maribeth se aşeză la coadă. Când se întoarse la masă, o găsi pe Janice cu dosarele aranjate frumos în faţa ei. Maribeth îi întinse paharul, din care Janice sorbi cu zgomot, scoţând un sunet nu foarte diferit de leorpăitul lacom al gemenilor când îşi beau ciocolata caldă de la prima ninsoare.

— Mamă, ce ispititor arată, spuse Maribeth. Sigur n-are cofeină?

— Pe pahar aşa scrie.

Îşi savurară băuturile şi făcură conversaţie. Janice o întrebă pe Maribeth de unde provenea.

— Din New York, răspunse ea.

Nu părea să merite efortul de a minţi când atât de mult din ceea ce aveau să facă împreună – aveau să facă asta împreună – depindea de detaliile personale. În plus, Janice, cu părul ei gri-deschis despletindu-i-se din coc, nu avea aerul unui detectiv particular sub acoperire. Şi, în plus, era o prostie să se gândească la ideea că Jason ar fi fost în stare de aşa ceva.

— Copii aveţi? întrebă Janice.

— Da, am doi. Dumneavoastră?

— Ai mei sunt mari acum.

— Şi unde lucraţi?

— La o şcoală pentru copii cu nevoi speciale. Nu foarte departe de-aici. Sunt asistent social.

Maribeth zâmbi şi încuviinţă.

— Aşadar, începu ea, asta e a doua slujbă a dumneavoastră?

Probabil că asistenţii sociali câştigau foarte prost.

Janice râse. Avea o mustaţă din spumă abia conturată pe buza de sus.

— Păi, asta nu e o slujbă. E un hobby. Sau, poate, o chemare.

— A, şi BurghBirthParents.org ce e, mai exact?

Janice puse paharul pe masă.

— Păi, cred că eu sunt.

— Aha.

Maribeth se simţea dezamăgită. Se pregătise sufleteşte pentru ocazia asta şi se simţea ca şi cum ar fi luat ceaiul cu o bunicuţă.

— Spuneţi-mi, aţi venit în Pittsburgh să vă căutaţi mama biologică?

— Nu ştiu sigur, zise Maribeth.

— Vă înţeleg; e un pas destul de greu de făcut după ce-aţi stat o perioadă atât de lungă din viaţa dumneavoastră pe gânduri.

— N-am stat o perioadă lungă din viaţa mea pe gânduri, spuse Maribeth.

Janice se încruntă, ca şi cum nu i-ar fi plăcut tonul. Sau poate că nu credea ce-i spusese. Nimeni nu credea. Nici Jason nu o crezuse. Nici măcar părinţii ei nu o crezuseră. Când Maribeth era în şcoala generală, musicalul *Annie*[86], de pe Broadway[87], era la mare modă. Câţiva dintre prietenii ei merseseră să-l vadă cu părinţii, în oraş, şi se întorseseră cântând continuu *Tomorrow*[88], de parcă ar fi fost la audiţii pentru piesă. Maribeth învăţase toate cântecele din surse indirecte şi-şi rugase şi, mai târziu, îşi implorase părinţii s-o ducă şi pe ea la spectacol. Dar n-o duseseră niciodată.

În clasa a cincea, o prietenă îi oferise lui Maribeth un bilet în plus, să meargă cu familia, dar mama ei nu-i dăduse voie. Ieşise un mare scandal. Maribeth nu înţelegea de ce. Unii copii nu aveau voie să vadă *Grease*[89], pentru că era prea îndrăzneţ, dar mama ei nu avusese nimic împotrivă. Care era problema cu Annie?

Până la urmă, tatăl ei îi explicase:

— *Annie* e despre o orfană care-ncearcă să-şi găsească părinţii.

— Şi? întrebase Maribeth.

— Maică-ta îşi face griji că s-ar putea să-ţi vină idei.

Maribeth ştia pe-atunci de câţiva ani că era adoptată, dar până-n acel moment nu intervenise niciodată ideea unei a doua perechi de părinţi.

— Nu-mi pasă de ei, spusese Maribeth într-o ultimă încercare inutilă de-a vedea piesa.

— Puteţi să-mi explicaţi cum funcţionează procesul? o întrebă Maribeth pe Janice. Am citit că s-au schimbat legile.

— Da, s-au schimbat, şi acum dau dreptul copilului adoptat să-şi cunoască trecutul. Mă tem că asta nu înseamnă neapărat că părintele biologic mai trăieşte sau că vrea să ia legătura cu copilul, dar aproape întotdeauna putem să-i dăm de urmă, putem afla de unde a venit copilul.

Aproape întotdeauna. Suna destul de sigur.

— De unde începem?

— Ştiţi prin ce agenţie aţi fost adoptată?

— Nu.

— Vă amintiţi să fi mers la picnicuri sau petreceri? Multe agenţii de adopţii organizează aşa ceva în fiecare an.

— Ne-am mutat la New York, când eram mică, după ce tata a terminat Facultatea de stomatologie aici. Tot ce ştiu e că m-am născut în Pittsburgh.

Janice răsfoi un dosar.

— Scrie aici că sunteţi evreică.

Maribeth se încordă. Aproape lăsase acea parte necompletată, întrebându-se dacă avea să-i pună cineva la îndoială etnia iudaică, aşa cum făcuse Brian Beltzer, un avocat cu care avusese cândva o relaţie. După ce ieşiseră împreună timp de vreo lună, el o informase că, dacă voia să se căsătorească, deşi mersese în copilărie la o şcoală evreiască şi avusese parte de *bat mitzvah*[20]*,* nu putea fi sigură că este evreică „prin sânge”. Se despărţiseră la scurt timp după aceea.

— Nu văd ce legătură are asta, spuse Maribeth.

— Mai restrânge din posibilităţi, răspunse Janice. S-ar putea ca şi mama dumneavoastră naturală să fi fost evreică şi, dacă e aşa, adopţia trebuie să fi avut loc prin singura agenţie evreiască de adopţii din oraş.

— Aha.

— Dar o iau mult înainte. Dacă aţi fost adoptată printr-una dintre agenţiile care activează acum, evreieşti sau nu, procesul funcţionează mult mai direct. Toate au dosarele arhivate. Rugăm pe cineva de la agenţie să înceapă căutarea. Dacă găsesc pe cineva care se potriveşte, pot lua legătura cu persoana respectivă, în numele dumneavoastră.

— Pare uşor.

Janice zâmbi cu indulgenţă.

— E mai direct. Nimic nu e uşor în tot procesul ăsta.

— Şi dacă adopţia n-a avut loc prin niciuna dintre agenţiile care încă funcţionează?

— E o variantă bună. Multe dintre agenţiile de adopţii s-au închis. Sau poate că adopţia dumneavoastră a fost facilitată printr-un medic sau un avocat privat, deci s-ar putea să facem o petiţie pentru o anchetă separată, la Tribunalul Orfanilor[91].

— Tribunalul Orfanilor?

— Da. Cafeaua asta e chiar delicioasă. Cum îi spunea?

— Mocca de caramel.

— Fără cofeină?

— Da, fără cofeină, răspunse Maribeth. Chiar se numeşte Tribunalul Orfanilor?

— Da.

O vreme, păstrară liniştea. Maribeth se gândea, iar Janice îşi savura zgomotos băutura.

— Bun, deci, cum funcţionează căutarea asta? Ce presupune?

— Înaintaţi o cerere scrisă către tribunal. Judecătorul o analizează, dă un ordin şi este pornită căutarea. Un agent autorizat, însărcinat să caute, se uită prin arhive, încercând să găsească persoana potrivită. Eu sunt agent autorizat, deci mă puteţi numi ca parteneră a dumneavoastră.

— Bun. Aşa facem.

— Haideţi să implicăm un factor în căutare. Dacă familia adoptivă este de religie iudaică, atunci căutarea s-ar putea restrânge simţitor.

Cu o vară în urmă, ea şi gemenii ieşiseră să prindă licurici în Battery Park[92]. Când Oscar prinsese unul de aripă, fusese îngrozit, de parcă nu şi-ar fi dat seama ce făcuse. Exact aşa se simţea Maribeth în acel moment.

— Dacă o găsim? Ce se întâmplă?

— Se face legătura. I se trimite o scrisoare, la modul general, urmată, dacă ea îşi doreşte asta, de una de la tine. Şi de acolo vă ocupaţi voi.

— Dacă a murit?

— Există cea mai apropiată rudă.

— Şi dacă nu vrea să audă de mine?

Janice respiră adânc de câteva ori, ca şi cum pesimismul lui Maribeth ar fi descurajat-o.

— S-ar putea întâmpla şi asta, recunoscu ea. Spuneţi pur şi simplu că vreţi s-o cunoaşteţi, şi mergeţi pe încredere. Doar pentru c-aţi visat mulţi ani la momentul ăsta, nu înseamnă că e valabil şi reciproca.

— V-am spus, nu am visat mulţi ani la ea.

Janice se încruntă, mustăcioara ei din lapte curbându-se în jos.

— Ce vreau să spun e că a fost o decizie bruscă, precipitată de problemele mele de sănătate. Caut doar un istoric genetic, ceva de genul ăsta.

— Păi, şi atunci de ce aţi venit până aici doar pentru asta? Puteaţi s-o faceţi şi de la New York.

Maribeth oftă.

— Partea asta e complicată.

Janice zâmbi cu blândeţe.

— De obicei, aşa e.

Era trecut de ora şase când ea şi Janice terminară de vorbit, dar era o seară plăcută, aşa că Maribeth se hotărî să se întoarcă pe jos la apartament. Mama ei biologică fusese mereu o figură misterioasă, abstractă. Poate că era undeva acolo, poate că nu era, dar de ce să-şi fi bătut capul când n-avea de unde să ştie?

Părerea despre mama ei nu era foarte diferită de părerea pe care Maribeth o avea despre Dumnezeu.

Probabil că asta însemna că era agnostică în privinţa mamei naturale. Dar acum s-ar fi putut să aibă dovezi concrete ale existenţei ei. Oare câţi ani să fi avut? Şaizeci şi cinci? Şaptezeci? Oare se gândea la Maribeth? Se întreba dacă au aceiaşi ochi? (Maribeth avea ochii cenuşii). Acelaşi păr? (Al lui Maribeth era castaniu, creţ, şi începea să încărunţească la tâmple). Oare-i pocneau genunchii în felul acela ciudat când se trezea dimineaţa? Oare avea un râs ciudat? Oare-i spunea cineva „lătrat sexy de focă”, aşa cum descria Jason râsul ei? Oare avea un Jason? Fusese căsătorită? Divorţată? Mai avea şi alţi copii?

Şi Maribeth? De ce renunţase la ea? Ce ar împinge o mamă să facă asta?

„Poţi să-ţi pui şi tu întrebarea asta”, se gândi ea.

27

Continuă să le scrie gemenilor, mormanul de pagini de pe noptieră devenind din ce în ce mai gros. Într-o după-amiază, intră într-o papetărie din Shadyside şi dădu patruzeci de dolari pe un pachet de hârtie de la Crane's[93] şi douăzeci de dolari pe un stilou. Era cea mai mare sumă cheltuită de când plecase de acasă.

Nu-şi amintea când scrisese ultima oară scrisori pe hârtie din aceea. Să fi fost scrisorile de mulţumire de la nuntă? Când se născuseră gemenii, trimisese mulţumiri pentru cadouri prin e-mail. Nu fusese foarte elegant, dar avea noroc că reuşise să facă şi asta. În zilele acelea, scrisorile de mulţumire păreau a fi ajuns undeva în fundul grămezii, în afară de cele de la mama lui Jason, care se simţea jignită dacă nu primea reacţii corecte şi prompte la cadourile pe care le făcea.

Senzaţia de a scrie pe hârtie care mirosea a bibliotecă veche era plăcută. Stiloul scârţâia zgomotos pe pagină pe măsură ce aceasta se umplea de cuvinte. Părea a da vorbelor ei o încărcătură mai puternică.

> *Dragă Oscar şi Liv, în oraşul unde mă aflu sunt multe muzee. Săptămâna trecută am început să explorez câteva dintre ele. Mai întâi, am fost la un muzeu de artă, apoi la unul de istorie naturală. Avea multe fosile de dinozauri, dar nu am găsit o balenă albastră. Mai ţineţi minte când am văzut balena albastră la Muzeul cu Dinozauri? Mai ţii minte ce ai spus, Liv?*

„Muzeul cu Dinozauri" era denumirea pe care o dăduseră Muzeului de Istorie Naturală, pentru că, atunci când îl vizitau, o făceau mai ales ca să vadă scheletele uriaşe de dinozauri. Dar în acea zi – care fusese o excepţie rară, o duminică fără aniversări,

ieşiri la joacă sau cursuri –, cei patru îl exploraseră mai în amănunt, uitându-se la pietrele de pe Lună, apoi intrând în Sala Vieţii Oceanice, unde enorma balenă uriaşă atârna din tavan.

> *Stăteam toţi întinşi, ceea ce vi s-a părut o nebunie, şi ne uitam în sus, spre balenă. Şi tu, Liv, ai spus: „La grădi, am învăţat că balena albastră are inima aşa de mare, că poţi să mergi prin ea”. Şi tu, Oscar, ai zis: „Vreau să merg prin inima cuiva”. Şi te-am strâns de mânuţe şi ţi-am spus: „Deja mergeţi prin a mea”.*

Încă mai mergeau. Dar nu scrise asta. O femeie plecată într-o călătorie de afaceri nu avea motive să fie atât de sentimentală, nu avea nevoie să demonstreze mărimea inimii ei slabe.

28

La o săptămână după ceea ce ajunsese să numească intervenţia cu îngheţata, Maribeth merse la control, la doctorul Grant, să-şi verifice greutatea. Pusese 907 grame, ceea ce părea să-l mulţumească pe doctorul Grant, şi fusese la alimentară cu Todd şi cu Sunita fără tam-tam, ceea ce o satisfăcea.

Când consultaţia era pe sfârşite, îl întrebă pe doctorul Grant despre gât.

— Am crezut că-i o eczemă. M-am dat cu crema asta, dar nu mă ajută, spuse ea. Am schimbat săpunuri, şampoane. M-am uitat pe net şi-acum mi-e frică să nu fie vreo deficienţă de vitamine.

Vorbind despre asta, o mânca tot corpul, nu doar gâtul.

— Mă gândeam că m-ai putea recomanda cuiva care să nu fie împotriva… situaţiei mele cu asigurarea.

— Hmm. S-ar putea să ştiu un dermatolog înţelegător, dar ce-ar fi să mă uit eu mai întâi? Bătu scaunul cu palma. Ia un loc.

Ea se aşeză şi se aplecă în faţă. El îi dădu părul la o parte şi, pentru o secundă, gestul lui tandru înlocui mâncărimea.

— Păi, vestea bună e că nu e vorba despre o deficienţă de vitamine.

— Şi vestea proastă?

— Se pare c-ai păduchi. Făcu o pauză. Şi ai din plin, aş putea spune.

Îşi sprijini capul în mâini.

— M-am dat cu o sticlă întreagă de şampon de-ăla RID. Practic, chestia aia e o otravă.

— Dar omoară doar păduchii vii, nu şi ouăle. Alea trebuie să le scoţi singură.

Se scărpină la tâmplă, ca şi cum discuţia i-ar fi provocat şi lui mâncărimi.

— A, da, mi-e cunoscut procesul, spuse ea.

Încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să se pieptene singură aşa cum îi pieptănase pe gemeni. Îşi

aduse aminte de acea zi groaznică, când era acasă. Niff o judecase. Mersese prin ploaie. Liv o îmbrâncise. Ea o lovise pe Liv.

Izbucni în plâns.

— Nu-i atât de grav, spuse el. Păduchii nu fac discriminări. Nu înseamnă că eşti jegoasă.

— Nu e vorba despre asta…

— Dar despre ce?

— Parcă nu se mai termină…

Începea să se deteste. Oricâte motive de autocompătimire ar fi avut, o făcuse deja. Cu vârf şi îndesat.

— Îmi cer scuze.

Se ridică şi-şi şterse lacrimile, pregătindu-se să plece, deşi discuţia de după consultaţie, din biroul lui, începuse să devină partea ei preferată.

— Trebuie să mă duc să găsesc un pieptăn de-ăla.

Îşi imagină cum şi-l trecea prin părul lung până la umeri.

— Băga-mi-aş picioarele!

— Am o idee mai bună. Hai cu mine sus şi te ajut eu.

— Tu?

— Da, eu.

— Te-au învăţat la Facultatea de medicină să scoţi ouă de păduchi?

— Nu. Dar am o fiică, şi a avut de câteva ori.

— Dar îţi trebuie un pieptăn special.

— Cine-a zis?

Niff Spenser.

— Îţi trebuie doar ochi buni şi destulă răbdare, spuse el, şi, chiar dacă ochii mei nu mai sunt ce-au fost, răbdarea-mi creşte cu vârsta.

Se uită la el. Vorbea serios.

— Nu cred că pot să te las să faci asta. E prea… „intim”, voia să spună. Prea scârbos.

— Nu-s străin de chestiile scârboase. La urma urmei, sunt doctor. Şi tată.

Replica lui o făcu să zâmbească. Iar când adăugă, pe un ton mai jos: „Să ştii că e-n regulă să ceri ajutor”, o făcu să cedeze.

Îi spuse lui Louise că terminase pe ziua aceea. Nu mai erau pacienţi în sala de aşteptare, şi era evident că n-avea să mai vină nimeni. Maribeth se întreba, nu pentru prima oară, dacă era singura lui pacientă. Ajunsă afară, coborî pe pasarelă, mergând spre maşina lui, dar el se îndreptă în direcţia opusă, luând-o în sus, pe cărarea dinspre veranda din faţa casei.

— Aici locuieşti? întrebă Maribeth.

— Da.

— Aha.

Deschise uşa, făcându-i semn lui Maribeth să intre, cu un gest care spunea „După tine”. Intră pe un hol imens; lumina care se reflecta în traversa cu vitralii colora vârtejurile de praf în albastru şi auriu. În dreapta erau nişte trepte din mahon, în stânga, un salon cu rafturi pentru cărţi şi un şemineu, cu stive de lemne aşezate frumos lângă el.

— Intră pe-aici, spuse el.

„Intră pe-aici.” Prietenii ei de-acasă îi spuneau simplu „intră”, pentru că nu aveau locuinţe atât de mari şi de spaţioase încât să existe vreun „pe aici”. Poate cu excepţia conacului lui Elizabeth şi Tom, dar acolo nu mai fusese de la petrecerea de Crăciunul trecut, când un uşier o condusese înăuntru.

Îl urmă pe un culoar lung şi îngust, cu pereţii plini de fotografii înrămate, printr-o sufragerie cu masa plină de scrisori şi reviste medicale şi intrară într-o bucătărie cu aparatură de ultimă generaţie, din inox, şi dulapuri laminate de un roşu aprins. Arăta ca luată dintr-o expoziţie, imaculată, ca şi cum nu ar fi fost niciodată pângărită de actul murdar de a găti.

Deschise o uşă glisantă din capătul bucătăriei. Înăuntru era o toaletă.

— Aici facem treaba, spuse el.

Maribeth ridică din sprânceană.

— Treaba cu păduchii, spuse el roşind uşor. Stai să iau nişte scule.

Se întoarse cu o lanternă frontală, cu lupă, un prosop, un pieptăn cu dinţii fini şi o sticlă cu ulei de

măsline.
— O să-mi ţii un discurs despre beneficiile dietei mediteraneene? glumi ea.
— Da, răspunse el, întinzându-i un prosop. Cel mai bine face când e aplicată direct pe păr.
— O să-mi dai cu uleiul ăla în cap?
— Îl lăsăm o oră. Sufocă gângăniile.
Îşi amintea că bona familiei Wilson, Joanne, îi dăduse pe gemeni cu ulei de cocos. Poate că mergea, într-adevăr.
— Pe urmă, o să scot ouăle.
— Cum ai ajuns să te pricepi atât de bine la asta?
— Păi, e destul de complicat. Fiica mea, Mallory, nu suporta să-i fie împletit părul. Spunea că o doare. Voia să şi-l lase despletit. Dar mama ei, Felicity, insista să-l poarte împletit, spuse el, în timp ce-i masa părul lui Maribeth, îmbibându-l de ulei.
Maribeth nu asculta cu atenţie. Atingerea lui avea un efect ciudat asupra ei, liniştitor şi revigorant în acelaşi timp. Deşi o mai atinsese înainte – la urma urmei, era doctorul ei – avea o senzaţie diferită.
— Mal avea nişte bucle superbe, aşa că i-am spus lui Felicity că ar trebui s-o lase cu părul despletit. Mi-a reproşat că-s slab de înger şi că, dacă voiam să fiu responsabil cu aşa o încurcătură, era problema mea. Aşa c-am acceptat. Eu şi Mal ne-am făcut un mic ritual de baie.
Maribeth şi-l închipuia făcându-i baie unei fetiţe, pieptănându-i cu blândeţe părul.
— Pari a fi un tată bun.
— Nu în mod deosebit. Lipseam mult, dar ne-am făcut ritualul ăsta al nostru. Şi pe urmă, când avea vreo şapte sau opt ani, a venit fiică-mea acasă cu primii ei păduchi. Felicity a spus că, dacă Mallory ar fi avut părul împletit, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva. Aşa că a fost sarcina mea s-o scap de păduchi.
Făcu o pauză, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva.
— Bineînţeles, şedinţele de despăduchere au fost mai neplăcute.
Apoi, zâmbi trist.
— Mamă, ce mai urla.

— Da, mi-e cunoscută situaţia.

Maribeth se opri, dându-şi seama că mai dezvăluise ceva despre ca. Cine altcineva, în afara unui părinte, ar fi putut spune asta? Pe de altă parte, cine altcineva, în afara unui părinte, ar fi putut avea atâţia păduchi?

Doctorul Grant nu dădea vreun semn c-ar fi luat în seamă noua informaţie. Continua să-i întindă uleiul în păr, iar ea se relaxă şi se lăsă masată.

— Ca să vezi ironie, spuse el, Mallory poartă acum părul împletit.

— Mai stă aici? întrebă Maribeth aproape adormită.

— A crescut şi s-a mutat la casa ei.

— Deci, tu stai aici singur?

— Ar trebui să vând casa. E cam prea mare ca să-şi facă veacul în ea o singură persoană. Oftă. Dar mi-e teamă că stau de atâta vreme aici, încât aici o să şi rămân.

Când părul îi fu complet îmbibat în ulei, se simţi aproape ca şi când ar fi fost lichidă. Când o anunţă că terminase, o încercă un sentiment de tristeţe. I-ar fi plăcut să dureze la nesfârşit. Se oferi să-i facă un ceai, pe care ea îl refuză. El îi spuse că trebuia să fugă până jos, la cabinet, şi că avea să se întoarcă.

Rămasă singură, Maribeth se duse în hol să se uite la galeria de poze. Doctorul Grant în zilele tinereţii, cu mai puţin păr cărunt. Doctorul Grant cu Mallory. Doctorul Grant cu Felicity, slabă, cu pielea închisă la culoare, cu ochii strălucitori şi veseli. Era o femeia frumoasă. Sau fusese. Probabil murise, iar doctorul Grant era văduv. Un bărbat divorţat nu ar fi pus la vedere atâtea poze de familie şi nu ar fi vorbit cu atâta drag despre fosta lui soţie.

Se uită iar în bucătărie. Era aproape nouă. Şi se vedea că fusese bucătăria unei femei. Da, era văduv. Şi era proaspăt văduv.

Ora trecu repede. Când se întoarse, o găsi din nou în baie.

— Ai următoarele variante: poţi să te speli cu şampon aici sau pot să te pieptăn, cu uleiul pe cap, şi

să faci duş mai târziu.

Nu suporta gândul de-a face duş acolo.

— Mă spăl mai încolo cu şampon, spuse ea.

— Bun. El îşi puse ochelarii. Hai să vedem ce-i aici.

Îi trecu pieptănul prin păr. Când se agăţă, ea tresări.

— Scuze, spuse el.

Încercă din nou. Pieptănul se agăţă iarăşi. Maribeth se încordă şi mai tare. Durea rău. Începea să o înţeleagă pe Liv.

— Ăştia-ţi dau bătăi de cap.

Apropie rapid pieptănul de unghia degetului mare şi-i arătă o insectă micuţă. Ea o privi îndeaproape, fascinată. Într-un fel ciudat, era ca şi cum o parte din copiii ei ar fi plecat împreună cu ea la drum. Ceea ce nu însemna că nu voia să scape de păduchi.

Dar se dovedea a fi dificil. Doctorul Grant nu părea să-i poată trece dinţii pieptănului prin părul rebel.

— E foarte încurcat, spuse el.

— Ştiu, răspunse ea. E un dezastru. N-am avut timp să mă ocup de el.

Era o minciună. La colţul străzii ei era un salon unde putea să-şi îndrepte părul, cu douăzeci de dolari; ar fi putut să şi-l îndrepte în fiecare zi dacă ar fi vrut. Dar ea şi-l strânsese la repezeală într-o coadă de cal, adormind adesea cu el încurcat. Cum spunea şi mama ei, se lăsa pe tânjeală.

Pieptănul se agăţă din nou.

— Mamă, aproape ai *dreaduri*[94] pe alocuri, spuse el.

— Ştii ce? zise ea în timp ce el încerca să descurce pieptănul. Hai să-l tundem.

— Dacă m-am descurcat cu părul lui Mallory, mă descurc şi cu al tău.

— Nu pe tot. Ciopârţeşte o bucată zdravănă. Până aici. Arătă spre partea superioară a gâtului. N-ai o foarfecă?

— N-am foarfecă de tuns.

— Orice foarfecă este bună.

— Chiar mă descurc. Nu cred că-i nevoie să te tunzi.

Nu ştia sigur dacă era nevoie, dar, în acel moment, părea a fi destul de urgent.

— Şi s-ar putea să-ţi pară rău.

Nu se mai tunsese scurt din vara dinaintea ultimului an de facultate, când, inspirată fiind de Demi Moore în *Fantoma mea iubită,* se tunsese băieţeşte. Mama ei o avertizase că s-ar fi putut să regrete – părul creţ şi tunsoarea băieţească nu alcătuiau o combinaţie inspirată, spunea ea –, dar lui Maribeth îi plăcuse la nebunie aspectul crestat. Sau, cel puţin, îi plăcuse până când văzuse expresia lui Jason când se întorsese de la şcoală.

— Te-ai tuns, spusese el, atât de amărât, de parcă şi-ar fi amputat vreun membru.

— N-o să-mi pară rău, îi spuse Maribeth doctorului Grant. Uite, dacă nu vrei să faci asta, dă-mi mie o foarfecă. Tai eu ăia 10-12 centimetri şi mergem mai departe.

Se uitară fix unul la reflexia celuilalt în oglindă. Apoi, doctorul Grant scăpă pe jos mănunchiul de păr pe care-l ţinea în mână şi ieşi din baie.

Imediat ce el ieşi, ea se gândi la panglicile roz din biroul lui. Păreau nelalocul lor pe rafturile sale. Văzuse cu coada ochiului mai multe în biblioteca din salon.

Erau panglici simbolizând lupta cu cancerul la sân. Felicity trebuia să fi murit de cancer la sân. (Îşi aduse aminte că încă nu-şi făcuse mamografia). Poate că lui Felicity îi căzuse părul din cauza chimioterapiei. Poate că i-l tunsese el în prealabil. Poate se tunsese şi el din solidaritate cu ea. Poate că din cauza asta nu voia s-o tundă. Iar ea îl obligase s-o facă.

Uneori, chiar credea că inima ei nu mai funcţiona corect. Desigur, muşchiul bătea bine, dar partea responsabilă cu sentimentele era distrusă.

— Nu contează! strigă ea cu o voce ascuţită. E-n regulă.

— De ce? Ţi-a pierit avântul?

Doctorul Grant se întoarse, ţăcănind o foarfecă. Nu părea absolut deloc îndoliat.

Maribeth nu se putu abţine să zâmbească.

— Nu.

El trecu în spatele ei şi-i luă în mână şuviţele de păr unsuroase.

— N-ar fi bine să-l clătim? Ca să am o precizie mai mare.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii încercând să-mi aşez părul, spuse ea. Cred c-o să capitulez în faţa încurcăturii ăsteia.

Lui îi plăcea cum sună. Îşi dădea seama de asta.

— Până unde, atunci?

— Aici, arătă ea spre o vertebră osoasă din partea superioară a gâtului.

— Aia e C-5, dacă vrei să te exprimi corect din punct de vedere anatomic.

Îi strânse părul într-o coadă de cal şi-l răsuci. O durea, dar era o durere plăcută, a cărei forţă o detensiona în mod paradoxal. Se simţea ca un pisoi ţinut frumuşel de ceafă.

— Eşti gata? o întrebă el. Unu, doi.

Trei.

Simţi gâdilătura plăcută a unui curent de aer pe gâtul proaspăt dezvelit.

Privi în sus. Mâncărimea încetase, deşi ştia că probabil încă mai avea păduchi. Şi faţa îi părea mai fină, mai puţin trasă. Pentru prima oară de când se operase, simţea nevoia să-şi dea cu ruj.

— Mai bine aşa? întrebă el.

Ea nu răspunse. Zâmbi, pur şi simplu.

— Terminăm treaba?

— Să-i dăm bătaie.

Tunse restul părului cât de îngrijit putu, cu tot uleiul acela în el, apoi scoase lindinile. În timp ce făcea asta, începură să converseze lejer. El îi povesti mai multe despre Mallory, care absolvise facultatea cu un an în urmă şi era în California, încercând să intre pe piaţa muncii. La rândul ei, Maribeth îi povesti despre cum începuse să-şi caute mama biologică.

Dincolo de sporovăială, Maribeth simţea că are loc o altă conversaţie. Una despre familia pe care o lăsase în urmă. Una despre familia care-l lăsase pe el în urmă. Era ca şi cum ar fi ştiut deja asta, ca şi cum ar fi decis de comun acord să treacă peste părţi mari din poveştile vieţilor lor şi să ajungă direct la miezul problemei.

29

Maribeth, Todd şi Sunita mergeau cu maşina la cumpărături, ca în fiecare săptămână, când începură să discute despre planurile pentru sărbătoarea care se apropia. Ziua Recunoştinţei era peste patru zile, fapt pe care Maribeth reuşise să-l ignore până în urmă cu doar câteva zile, când se uitase pe fereastra din camera de zi şi văzuse un curcan făcut din baloane care purta o şapcă inscripţionată cu Steelers şi-şi dăduse seama că sărbătoarea se apropia cu paşi repezi. Era plecată de aproape patru săptămâni. Cum de se întâmplase asta?

Nu era din cauză că nu avea noţiunea timpului. Dar fără termene-limită, fără şedinţe cu personalul, fără cine improvizate, fără ieşiri la joacă, fără săptămâna de grădiniţă se schimbaseră indicatorii. Avea câteva evenimente care se repetau – drumurile până la bibliotecă, ieşirile la cumpărături cu Todd şi cu Sunita, controalele doctorului Grant – dar acestea nu mai marcau trecerea timpului pentru ea. În schimb, ţinea cont de trecerea zilelor după faptul că nu i se mai umfla piciorul când, după o zi întreagă, nu mai purta ciorapul medicinal sau că-i era mai uşor să-şi aducă aminte cuvinte uitate demult (omniprezent, semianual). Sau după teancul de scrisori către gemeni, care se făcuse gros cât degetul ei mare.

— Nu-s sigură ce-am de gând să fac, le spuse ea lui Todd şi Sunitei. Voi ce faceţi?

— Părinţii lui Sunny se vor bucura de ritualul tradiţional de Ziua Recunoştinţei al cetăţenilor americani din Hyderabad[95], spuse Todd. Iar ai mei se vor bucura de ritualul tradiţional de Ziua Recunoştinţei al unei familii distruse.

Sunita îl bătu uşor pe umăr. Se întoarse către Maribeth.

— Părinţii lui s-au despărţit cu cinci ani în urmă. Încă n-a trecut peste asta.

— N-o să trec niciodată. Scoase un oftat exagerat. Tata petrece Ziua Recunoştinţei cu nevastă-sa aia de zici că-i o păpuşă Barbie, iar mama pleacă în Altoona[96] cu noul ei iubit.

Todd făcu o mutră stânjenită.

— Nu vreau să merg în Altoona.

— Te înţeleg, spuse Maribeth, deşi nu fusese în Altoona, şi, din câte ştia ea, acolo ar fi putut să fie un fel de Shangri-La al Statului-Temelie[97].

— Ne gândeam să invităm nişte prieteni care n-au unde să se ducă, zise Sunita.

— O cină a orfanilor, spuse Maribeth.

Pe vremuri, era mereu gazda unor asemenea evenimente, mai întâi cu Elizabeth, apoi cu Jason. Ospeţe de proporţii epopeice, cu zece-cincisprezece, uneori chiar douăzeci de persoane înghesuite la mansardă. Jocuri gălăgioase de mimă şi Balderdash. Vin din abundenţă. Toată lumea pe podea, uitându-se la filme. Meniu la miezul nopţii din porţii suplimentare, care anihila orice şansă să mai rămână resturi. (Jason îşi făcuse un obicei din a prăji un al doilea curcan în vinerea de după sărbătoare, doar ca să aibă din ce să-şi facă sandviciuri).

— Da, o cină a orfanilor. Îmi place ideea, spuse Todd. Doar că noi nu ştim să gătim curcan.

— Şi ne gândeam că, dacă n-ai vreun plan, ai putea veni şi tu, adăugă Sunita.

— Şi să vă fac eu curcanul?

— Nu, răspunse Todd. Nu vrem să ne dai totul de-a gata. Vrem să ne înveţi să pescuim, *sensei.*

— Şi oricum voiam să vii, adăugă Sunita. Dar, vezi tu, nu ştiam sigur dacă eşti orfană.

În dimineaţa aceea, Janice o sunase să-i dea o veste dezamăgitoare. Agenţia evreiască de adopţii nu o avea în baza de date. Era un mic pas înapoi, dar Maribeth se simţi debusolată. Pentru o clipă, avusese impresia că existenţa ei nici măcar nu fusese consemnată şi intrase în panică.

— Nu, nu, nu. Înseamnă doar că aţi fost adoptată pe altă cale, o liniştise Janice. Verificăm şi la

celelalte agenţii şi începem căutarea cu ajutorul Tribunalului Orfanilor.

Maribeth se gândea la invitaţia lui Todd şi a Sunitei. Nu era sigură ce-avea de gând să facă de Ziua Recunoştinţei, dar, în privinţa statutului ei de orfană, se părea că răspunsul era afirmativ.

30

Janice întârzia. Îi spusese lui Maribeth să fie la ora patru lângă fântâna din curtea unei clădiri municipale din centrul oraşului, dar la ora patru şi un sfert, cerul încărcat de nori începea să se întunece şi tot nu era nici urmă de Janice. Maribeth începu să tremure şi se încruntă, încercând să nu se holbeze la cuplul de pe banca de vizavi de ea, care era în flăcările pasiunii. Simţi impactul primului strop rece ca gheaţa, vremea reflectându-i perfect dispoziţia.

Janice sosi cu jumătate de oră mai târziu, cerându-şi scuze pentru întârziere, pe care o atribui unei defecţiuni a imprimantei. Având în vedere că documentele pe care le avea de printat erau actele lui Maribeth, aceasta nu se putu plânge.

— Am şi venit la timp, spuse Janice. Începe să plouă.

— Da, rosti Maribeth, uitându-se la cuplu, care nu părea câtuşi de puţin deranjat de ploaie. Haideţi să intrăm.

Porni spre clădire, dar Janice o direcţionă înapoi spre stradă.

— Tribunalul Orfanilor e peste drum. Am vrut să ne vedem aici pentru că e unul dintre locurile mele preferate din oraş. Nu e absolut minunat?

— Poate când nu plouă.

— O, Doamne. Dacă scazi puncte pentru ploaie în Pittsburgh, n-o să găseşti nimic minunat. E foarte linişte în curte. N-ai zice că aici a fost o închisoare.

Un alt cuplu intră în curte, ţinându-se de mână şi oprindu-se să se sărute lung şi pasional.

— Şi acum ce e? întrebă Maribeth. Hotel care închiriază camere cu ora?

Janice râse.

— Tribunal, dar Oficiul stării civile e chiar după colţ. Ştii cum sunt ale tinereţii valuri.

— Parcă-mi aduc aminte, vag.

Îşi amintea mai mult decât vag. Un cuplu la fel de pupăcios stătuse în faţa ei şi a lui Jason când se

căsătoriseră civil în New York. Maribeth îşi ferise privirea, dar nu-şi putu feri auzul: pleoscăitul buzelor, gângurelile penibile.

— Oare de ce cozile îi fac pe oameni să scape de orice urmă de inhibiţie? îi şoptise Maribeth lui Jason.

— Aşa scapă de plictiseală, răspunsese Jason. Şi noi putem face aşa. Dă-ne un sărut, Maribeth Brinkley.

Se aplecase spre ea cu buzele ţuguiate.

— Maribeth Klein, răspunsese ea dându-l la o parte.

— Încă ai timp să te răzgândeşti. Maribeth Brinkley. Sună fain.

— Sună elitist.

— Când eram în facultate, spuneai că abia aştepţi să scapi de numele tău confuz din punct de vedere cultural.

Da. Era un nume ciudat. Klein suna foarte evreiesc. Maribeth, atât de păgân[98]. Măcar nu era atât de grav ca în cazul unei colege de la Şcoala Ebraică, pe care-o chema Christine Goldberg.

— Alea au fost alte vremuri. Acum, sunt cunoscută profesional drept Maribeth Klein.

— Păi, poţi să fii tot Maribeth Klein pe pagina de titlu.

— Nu îţi iau numele!

Vocea îi era ascuţită, răsunând puternic pe holurile care produceau ecou. Chiar şi cuplul pupăcios făcu o pauză să vadă ce se întâmpla. Cu o voce mai scăzută, adăugă:

— Şi dacă ne despărţim? Atunci rămân cu numele tău.

El nu spuse nimic o bucată de vreme, ci doar se uită la cei doi din faţa lor, care stăteau fiecare cu mâinile în buzunarele de la spate ale celuilalt. Apoi, aproape în şoaptă, întrebă:

— Noi vrem să ne căsătorim civil şi tu te gândeşti la despărţire?

— Nu mă gândesc, spuse ea. Statul la coadă mă agită.

Nu-i spusese: „Deşi ne-am mai despărţit”.

Tribunalul Orfanilor era într-o clădire istorică impunătoare, plină de lemn masiv, marmură şi alamă, toate părând proaspăt şlefuite. Doi lei din bronz stăteau de pază la intrare şi un vitraliu uriaş cu o femeie părea că pluteşte diafan deasupra holului. Aveai impresia că e opera unui artist cunoscut.

— Asta se numeşte *Fortuna şi roata ei,* spuse Janice în timp ce aşteptau liftul. Ceea ce se potriveşte cu activitatea noastră, nu-i aşa?

Maribeth nu răspunse. Era atât de agitată, încât îi venea rău, de parcă lifturile aveau să se deschidă la al cincilea etaj şi mama ei biologică avea s-o aştepte acolo.

Dar nu dădură decât de alt hol, frumos, chiar dacă un pic mai dărăpănat decât cel de jos. Janice anunţă sosirea ei şi a lui Maribeth şi, după o aşteptare scurtă, o femeie veni să le ia actele şi-i dădu lui Maribeth să completeze un formular.

— Asta-i tot? întrebă Maribeth după ce femeia se întoarse în biroul ei, spunând că aveau să păstreze legătura.

— Deocamdată, da, răspunse Janice.

Pe Maribeth o cuprinse mâhnirea. Tot acel proces o lăsa pur şi simplu fără vlagă. O parte din ea voia să se îndepărteze de Janice, de toată acea situaţie, iar cealaltă parte nu voia să fie singură.

Găsiră o cafenea goală, iar Maribeth comandă o cafea pentru JANICE!!! şi un *latte* cu aromă de dovleac condimentat, fără cofeină, pentru ea. Apoi, se înghesuiră la o masă în colţ.

— Eşti bine, draga mea? întrebă Janice, mângâindu-i mâna lui Maribeth.

Ea încuviinţă.

— Îmi închipui că situaţia asta îţi trezeşte tot felul de sentimente, că eşti cu gândul la mama ta. Şi e cu atât mai greu de sărbători. Făcu o pauză şi sorbi din băutură. Ar trebui să te gândeşti la scrisoare.

— La scrisoare?

— Scrisoarea pe care o să i-o scrii mamei tale, când o s-o găseşti, în care-i explici cine eşti şi de ce

o cauţi. S-ar putea să te ajute să faci faţă.

— Pe dumneavoastră v-a ajutat?

Janice amestecă în băutură cu beţişorul din lemn. Nu dăduse prea multe detalii despre povestea vieţii ei, dar pentru Maribeth era evident că şi ea îşi căutase mama naturală.

— Da, m-a ajutat, rosti ea în cele din urmă.

— Nu ştiu ce să spun, zise Maribeth.

— Vorbeşte din suflet. Spune-i despre tine, despre familia ta. Ce ţi se pare ţie că-i sincer.

Maribeth încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să-i scrie. Ştia că ar fi trebuit să pară fiica abandonată, cu ochii în lacrimi, cu o grămadă de întrebări, dar, sincer, tot ce-şi dorea era să ştie dacă mai avusese cineva din familie boli cardiace. În acel moment, era vorba la fel de mult despre copiii ei pe cât era vorba despre ea.

— Ştiţi, spuse ea, cred că mi-am conceput copiii de Ziua Recunoştinţei.

— Da?

Nu putea spune sigur că se întâmplase chiar de Ziua Recunoştinţei. Iar procedura prin care doctorul Simon îi implantase embrioanele fertilizate în uter putea fi numită „concepţie" doar în contextele cele mai ştiinţifico-fantastice. Era a patra şi ultima lor încercare de fertilizare în vitro. Nu mai aveau nici răbdare, nici timp, nici bani. Fuseseră nevoiţi să-i ceară mamei lui Jason câteva mii de dolari ca să acopere costurile acelei intervenţii. Nora le dăduse banii, dar, în acelaşi timp, îi realocase lui Lauren o brăţară cu diamante care, aparent, îi revenea prin testament lui Maribeth.

Implantul avusese loc în marţea dinaintea Zilei Recunoştinţei. Când procedura fusese îndeplinită, doctorul Simon o bătuse uşor pe burtă.

— A treia oară e cu noroc.

— E a patra, spusese Maribeth posomorâtă.

Nu crezuse că avea să meargă. Se abţinuse să bea, dar în acel an se îmbătase criţă de Ziua Recunoştinţei. A doua zi, de dimineaţă, se trezise vomitând.

— Cred c-ai rămas, îi spusese Jason.

— E prea devreme, cred că am băut prea mult, răspunsese ea.

Totuşi, după câteva săptămâni, testul de sarcină ieşise pozitiv. Nici atunci nu crezuse că procedura reuşise. Mai fusese însărcinată în trecut şi pierduse mereu sarcina după a şasea săptămână. Când ecografia arătă două inimioare care băteau – nu mai văzuseră până atunci inimi la ecograf –, Jason spusese în glumă că i se trăgea de la beţie.

— Poate că asta trebuia să facem de la început, zisese Maribeth râzând. Să ne facem mangă şi să ne-o tragem pe bancheta din spate a maşinii părinţilor noştri.

Spunându-i lui Janice despre alarmele false de la început, despre sarcinile pierdute, i se puse un nod în gât. Îl înghiţi cu tot cu cafeaua călduţă.

— Ştiţi care-i chestia? Când s-au născut copiii mei, când i-am văzut, m-am gândit: „Da. De-asta a fost aşa”. Era ca şi cum ceilalţi zigoţi, care nu fuseseră implantaţi, ar fi fost nişte impostori. Ăştia au fost mereu copiii mei.

Ridică privirea, surprinsă să vadă lacrimi lucind în ochii lui Janice Pickering.

Ce escroacă era Maribeth, spunând o poveste despre o mamă iubitoare. Uite cum ajunsese. Îşi revenise. Şi era tot acolo.

— Mă întreb dacă a fost chiar aşa sau am avut eu nevoie să cred c-a fost aşa, spuse ea.

— Sunt lucrurile astea chiar atât de diferite? întrebă Janice.

31

Încercă. Încercă să-i scrie mamei ei biologice o scrisoare. Dar se simţea ca şi cum i-ar fi scris lui Moş Crăciun, ea fiind adult. Şi evreică. Oare ce ar fi trebuit să-i spună?

Habar n-avea. Aşa că lăsă scrisoarea aceea deoparte şi se apucă să le scrie gemenilor.

> *Dragă Liv şi Oscar,*
>
> *Aici au pus decoraţiile de Ziua Recunoştinţei. Peste drum e un curcan făcut din baloane, nu cum sunt cele de la Macy's*[99]*, ci unele adevărate. Ţii minte, Oscar, anul trecut, când ai întrebat de ce nu sunt şi cadouri de Ziua Recunoştinţei? Cred că tati ţi-a spus că e singura sărbătoare pe care nu au apucat s-o acapareze corporaţiile, iar eu cred că am spus că oricum urmează Crăciunul şi Hannukah*[100]*, deci nu e nevoie de cadouri de Ziua Recunoştinţei. Dar adevărul e că de Ziua Recunoştinţei v-am primit pe voi. Nu atunci v-aţi născut, ci atunci aţi fost concepuţi.*
>
> *Ce cadou se poate compara cu unul ca ăsta?*

Puse stiloul jos. Pentru că voia să scrie că-i părea rău. Îi părea rău că le stricase acea zi a Recunoştinţei. Că le stricase fiecare zi a Recunoştinţei de până atunci.

Nu-i minţise pe gemeni. Chiar îi considera cadoul suprem de Ziua Recunoştinţei, motivul ei pentru a fi foarte recunoscătoare. De aceea era atât de ciudat că fiecare Zi a Recunoştinţei de după aceea fusese jalnică. Fiecare an mai prost decât celălalt.

În primul an, se duseseră toţi la sora lui Jason – iar cinele orfanilor fuseseră întrerupte fără discuţii. Copiii lui Lauren voiseră să-i ţină pe gemeni în

braţe, iar Maribeth nu dorise să pară o mamă obsedată de microbi. Prin urmare, Liv şi Oscar ajunseseră acasă răciţi, iar Maribeth petrecuse Ziua Recunoştinţei ţinând în braţe, plimbând şi îngrijind doi bebeluşi irascibili.

— Zilele trec greu, anii trec repede, spusese una dintre mătuşile lui Jason.

Ceea ce lui Maribeth îi venise greu să creadă, pentru că doar sfârşitul săptămânii care urmase i se păruse c-avea să dureze un an.

În anul următor, părinţii ei veniseră să-i viziteze şi să-i „ajute” cu prepararea mâncării şi cu îngrijirea copiilor, ceea ce nu era lucru uşor, pentru că Liv şi Oscar aveau un an şi trei luni, şi parcă erau rachete termodetectoare, gata să distrugă orice. Maribeth lăsase pe altcineva cu gemenii timp de douăzeci de minute şi, când se întorsese, Oscar reuşise să răstoarne curcanul care încă se răcea. Durase o jumătate de oră să salveze curcanul şi o oră să-l calmeze pe Oscar. Când enunţase fiecare pentru ce era recunoscător, Maribeth spusese cu ciudă: „Pas”. Lucru pe care-l regretase. Mai ales pentru că, în anul următor, tatăl ei se prăpădise. Motiv pentru care ea şi Jason zburaseră spre Florida ca să-i fie alături mamei ei. La sosirea lor, mama ei o anunţase că, după cincizeci de ani în care pregătise mâncare pentru ceilalţi, se retrăsese de la postul din bucătărie. Maribeth, după cum spunea ea, era bine-venită să pregătească masa. Maribeth rămăsese trează până la ora două dimineaţa ca să termine un articol şi să nu fie nevoită să lucreze în zi de sărbătoare şi cheltuise 1800 de dolari, care nu erau tocmai bani de cheltuială, pe biletele de avion. Ştia că mama ei e-n doliu, dar asta n-o împiedica să-i vină s-o omoare. Ajunseseră să ia cea mai deprimantă masă din toate timpurile într-un restaurant aproape gol din centrul oraşului Boca Ratón[101].

Cu un an în urmă, merseseră în nordul statului să-l viziteze pe tatăl lui Jason, şi nu fusese atât de rău. Lucrând la *Frap,* Maribeth fusese obligată să-şi ia materialele pentru serviciu cu ea, dar Jason şi Elliott

se ocupaseră de buna dispoziţie a copiilor pentru ca ea să se poată concentra pe muncă şi pe gătit. Pe drumul spre casă, se străduia să termine de editat un articol. Uitându-se în oglinda retrovizoare, o văzuse pe Liv colorând şi zâmbise pentru o clipă, bucurându-se de moment, mama şi fiica, lucrând de zor.

— Te-ai simţit bine? întrebase ea.

— Nu. Ai lucrat. Mereu lucrezi, spusese Liv.

Tonul îi era blând, dar asta făcuse acuzaţia s-o lovească şi mai tare. Lăsase articolul la o parte restul drumului şi stătuse trează până târziu, încercând să-l termine.

— Hai la culcare, spusese Jason.

— Imediat, răspunsese ea, bătând uşor cu pixul în pagină.

— Credeam că l-ai făcut în maşină.

Când Maribeth nu răspunsese, el întrebase:

— Liv?

Tonul lui avea ceva aparte. În acelaşi timp, o mustra pe Maribeth, pentru că se lăsase învinsă de o fetiţă de trei ani, şi-şi exprima admiraţia pentru acea fetiţă, care se dovedise a fi atât de puternică.

— Să vezi bătăi de cap ce-o să ne dea asta mică, zisese Jason.

Lumea spunea adesea lucrul ăsta. Dar, de obicei, era la adresa lui Maribeth:

— O să-ţi dea bătăi de cap.

De parcă n-ar fi ştiut deja asta.

32

În dimineaţa Zilei Recunoştinţei, Maribeth se hotărî să arate că era recunoscătoare făcându-şi o baie. Trecuseră şapte săptămâni de la operaţie şi-şi aducea aminte din broşurile pe care i le dăduse doctorul Sterling că la şase săptămâni după operaţie era echivalentul celei de-a douăzeci şi una aniversări a pacientului cardiac, data de la care multe activităţi care înainte erau interzise – sexul, intrarea în apă, exerciţiile solicitante – erau din nou permise.

Aşteptând să se umple cada, Maribeth îşi analiză silueta dezbrăcată. Deşi mai luase în greutate, tot nu mai fusese atât de slabă de ani buni – îşi dădea seama după cum îi trecea lumina zilei printre coapse –, dar nu era genul de siluetă de invidiat. Şi, chiar dacă ar fi fost, avea cicatrice. Văzuse trei: cuta de pe picior, crestătura pronunţată de pe piept şi zâmbetul alb, palid, al cezarienei.

„Cicatricele nu-s decât nişte tatuaje cu o poveste mai faină.”

Din nou, îşi aduse aminte ce-i spusese Jason după ce ea îi arătase copcile parcă haşurate de după naşterea gemenilor. Era îngrijorată că avea să creadă că părea mutilată (ea aşa credea). Şi apoi spusese acel lucru minunat.

Cicatricele arătau mai rău în acel moment. Sau aveau să arate mai rău. Nici nu prea semănau a cicatrice, ci mai mult a răni. Dacă aveau poveşti de spus, acele poveşti încă se mai scriau.

Maribeth se lăsă uşor în cadă, luând vreo două dintre revistele pe care i le dăduse Todd cu o zi în urmă, când îi adusese lista de cumpărături pentru Ziua Recunoştinţei. Promisese că avea să-i ajute să asezoneze şi să umple curcanul, dar, după aceea, să se descurce singuri. În acel an, avea să sară peste Ziua Recunoştinţei.

Răsfoia un reportaj important despre evoluţia în modă a lui Nori Kardashian West[102] când auzi bătăi puternice în uşă.

— M.B., eşti acasă?

Era Todd.

— Da, stai puţin.

Ieşi greoi din cadă, se şterse şi-şi puse la repezeală hainele murdare pe ea.

Todd şi Sunita erau la uşă, împleticindu-se sub greutatea celui mai enorm curcan pe care-l văzuse Maribeth vreodată. Arăta ca un pudel jumulit.

— Credeam că vreţi să-l băgaţi în cuptor la prânz, spuse Maribeth. Deşi, la cât de mare e animalul ăla, s-ar putea să aveţi nevoie de mai mult timp.

— Mult mai mult timp, spuse Todd.

— E complet congelat, explică Sunita.

— Ăştia nu mai aveau curcani proaspeţi?

— Păi, aseară era proaspăt.

— Ce s-a întâmplat?

— Era prea mare ca să-l băgăm în cuptor, aşa că Sunita s-a gândit să-l lăsăm pe pervaz, spuse Todd.

— N-ar fi trebuit să luăm un ditamai curcanul dacă Todd s-ar fi dus la cumpărături săptămâna trecută, când am fi avut mai multe opţiuni, cum spunea M.B., răspunse Sunita pe un ton la fel de dispreţuitor.

Cu o noapte în urmă, temperaturile scăzuseră la -6 grade Celsius. Maribeth ciocăni zdravăn curcanul. Exact. Era îngheţat bocnă.

— Ce facem? întrebă Sunita.

— Îl decongelăm cumva, răspunse Maribeth.

— Nici măcar nu încape în chiuveta noastră, zise Sunita.

Ea se gândi la cada ei.

— Am putea să încercăm în cadă.

— Ne-am gândit la asta. A noastră n-are dop.

— A mea are. Aduceţi-l repede la mine.

Cada era încă plină, cu apa mustind de bule gri. Todd strâmbă din nas.

— Nu vreau să fac fiţe, dar cred că Fred merită o baie proaspătă.

— Fred? întrebă Maribeth.

— A botezat curcanul, explică Sunita.

Scurse apa, curăţă repede cada şi o umplu cu apă proaspătă. Todd băgă cu blândeţe curcanul în cadă.

— Te-ncălzeşti acum.

— Tu eşti conştient că-i mort, nu? întrebă Sunita.

Todd acoperi aripile păsării cu mâinile.

— Normal. Dar Fred nu ştie, şopti el ironic.

Maribeth se duse să-şi facă o ceaşcă de cafea. Când văzu cu ce trebuia să se descurce, cu un cuptor pe jumătate cât curcanul, la fel ca al lui Todd şi al Sunitei, se întoarse în baie.

— Cred c-aveţi probleme mai mari decât Fred Congelatul, spuse Maribeth.

— Ce? întrebară ei.

— Nu cred c-o să încapă-n cuptor.

— La asta nici nu m-am gândit!

Sunita urcă scările în fugă. Maribeth auzi scârţâitul uşii cuptorului ei, care se deschidea, apoi pe Sunita ţipând: „Ah!”

— N-avem cum, spuse ea când se întoarse în baie. Nici dacă scoatem grătarele. Şi chestia e că ne mai vin vreo cinşpe oameni.

— Nu puteţi să luaţi alt curcan?

— La magazin abia dacă mai erau curcani, răspunse Todd. De-aia a trebuit să luăm unul atât de mare.

— Încercaţi la alt magazin, propuse Maribeth.

— Dar am spart toţi banii pe cumpărături. Am cheltuit aproape o sută de dolari.

— Pot să plătesc eu curcanul.

— Dar tu nici măcar nu vii cu noi, spuse Sunita.

— Şi nici maşină n-avem. Miles a plecat astăzi spre Philly[103].

— Păi, cred c-am putea să vedem ce au magazinele de pe-aici, propuse Sunita.

— Eu la ShurSave nu mă duc, spuse Todd.

— Îl putem găti în alt cuptor? întrebă Sunita. La mama ta acasă?

— Ar trebui să ajungem în suburbii cu el. Cum facem asta?

— Luăm autobuzul.

— De Ziua Recunoştinţei? Cu tot cu Fred?

— Păi, cred c-am putea să anulăm totul, spuse Sunita.

Păreau foarte demoralizaţi. Maribeth nu putu suporta să-i vadă aşa.

— S-ar putea să ştiu pe cineva care să ne ajute, spuse ea.

— Serios?

O privira cu o notă adorabilă de speranţă.

Ea lăsă un mesaj pe robot.

— Nu-i o urgenţă, repetă ea, nedorind să-l alarmeze.

Când o sună după zece minute, îşi dădu seama că deja se gândise la ce e mai rău.

— Nu e o urgenţă medicală; e una aviară.

Îi povesti despre curcanul care i se decongela în cadă.

— Aaa, deşteaptă chestie. Aşa se procedează în cazul pacienţilor cu hipotermie.

— Ne bucurăm s-auzim că practicile noastre sunt în conformitate cu normele medicale. Acum ne trebuie doar un loc unde să-l gătim. Nu încape în niciunul dintre cuptoarele noastre. Şi mă gândeam la tine, că ai bucătăria aia mare de tot. Dar probabil că trebuie să pleci undeva.

— Nu plec nicăieri. Spune-mi unde eşti şi vin şi te iau, cu tot cu curcan.

— Cu Fred, spuse ea.

— Poftim?

— Aşa îl cheamă pe curcan: Fred.

33

Doctorul Grant sosi înainte de prânz. Sunita şi Todd înveliră curcanul într-un sac de gunoi şi-l cărară până la bordură.

— Sigur nu vrei să venim cu tine? întrebă Sunita. Mi se pare că te-am încărcat pe tine cu treaba asta.

— Ştiţi cum se găteşte curcanul?

Sunita clătină din cap.

— Mă ocup eu de păsăroi. Faceţi voi restul. Mă întorc când e gata.

— Bine, dar atunci trebuie să vii la cină. Şi tu, şi prietenul tău. Îi făcu semn cu mâna doctorului Grant. Mulţumim! strigă ea.

— Mai vedem, spuse Maribeth.

Doctorul Grant preîncălzise deja cuptorul şi scosese o tigaie pentru prăjit.

— Măi, ce te-ai pregătit.

— Mă simt bine ca ajutor de bucătar.

Maribeth se uită cu coada ochiului în cuptor. Era impecabil. Ea şi Sunita preparaseră deja umplutura şi o puseseră într-o pungă etanşă, iar Maribeth luase o ceapă în plus, pentru că presupunea, pe bună dreptate, că doctorul Grant nu avea.

Îi indică doctorului să toace el ceapa în timp ce ea dădea curcanul cu sare şi-l pregătea pentru umplere. După ce puse toată umplutura înăuntru cu lingura, întrebă:

— Mai ai ulei de măsline sau mi l-ai pus pe tot în păr?

— Cred că mai am nişte ulei. Sau unt.

— Unt? Şi mai zici că eşti cardiolog!

El zâmbi şi-i întinse o sticlă cu ulei de măsline.

— Ăsta bălteşte oricum de grăsime, deci nu cred c-ar fi vreo mare diferenţă.

În timp ce se prăjeau cepele în ulei, la foc mic, căută nişte ierburi uscate în cămară. Erau pline de praf.

— Crezi că ierburile expiră?

— Dacă expiră, atunci înseamnă că alea au expirat. Când te-ai folosit ultima oară de bucătărie? întrebă ea.

— Azi-dimineaţă. Mi-am făcut ceai.

— Când te-ai folosit ultima oară de cuptor?

— De ce? Nu merge?

— Merge bine.

— Încălzitul pizzei se pune?

— Nu.

— Atunci, în urmă cu doi ani.

Deci, Felicity murise în urmă cu doi ani.

— Mallory nu vine acasă de Ziua Recunoştinţei? întrebă ea, în timp ce turna uleiul şi cepele în curcan, apăsând uşor pe pielea încă rece a lui Fred, ca să intre umplutura.

El clătină din cap.

— Mă văd cu ea peste câteva săptămâni, când mă duc în California, de Crăciun.

— Şi chiar n-aveai niciun plan pentru astăzi? întrebă ea, presărând curcanul cu ierburi şi sare.

El părea încremenit în loc, de parcă nu mai văzuse niciodată pe cineva pregătind un curcan.

— Louise m-a tot bătut la cap c-ar vrea să vină, dar mă simt ca unul dintre proiectele ei de la biserică. Făcu o grimasă. Aveam de gând să mă uit toată ziua la fotbal.

— Păi, şi acum poţi face asta.

— S-ar putea s-o fac.

— Ai ceva aţă? Sau orice altceva cu care să leg copanele.

— Stai aşa. Am exact ce îţi trebuie, spuse el şi intră în cabinet, de unde se întoarse cu o pungă de suturi chirurgicale.

Ea legă copanele cu suturile.

— Poate preferi să-i faci nişte copci.

— Cedez în faţa expertei.

Mai răsuci râşniţa de piper de câteva ori şi începu să ridice tigaia spre cuptor.

— Dă-mi voie, spuse doctorul Grant.

— Am trecut de şase săptămâni, rosti Maribeth.

— E vorba de gentileţe, nu de infirmitate.

— Păi, atunci…
Se dădu la o parte.

Când curcanul fu băgat în cuptor, ea setă cronometrul. Era douăsprezece şi jumătate. Avea să dureze cel puţin cinci ore până să se prăjească, poate şi mai mult, având în vedere că nu era complet decongelat. De fapt, trebuia uns cu untură din oră în oră, şi nu ar fi fost nicio problemă dacă nu era uns.

— Să plec şi să mă întorc? întrebă ea. Sau să rămân să dădăcesc curcanul, dacă vrei să mergi undeva? Nu vreau să te dau peste cap.

— Nu mă dai peste cap. Şi nu am de mers nicăieri. Poţi să laşi curcanul cu mine dacă ai drumuri de făcut.

— Nici eu n-am de mers nicăieri, spuse ea.

Pe când Fred fu gata, se apropia ora şase, iar Maribeth era undeva între pileală şi beţie. Pe la ora trei, ea şi doctorul Grant coborâseră în pivniţa lui cu vinuri şi aleseseră câteva sticle pentru cina la care deciseseră printr-un comun acord nerostit să participe. Undeva în jurul orei patru desfăcuseră o sticlă de Rioja[104]. Undeva în jurul orei cinci, încetase să-i mai spună „doctorul Grant”.

— Slavă Domnului, spuse Todd, când sosiră cărându-l pe Fred pe o tavă. Credeam că o să trebuiască să mâncăm drobul de nuci.

— Drobul de nuci? întrebă Maribeth.

— Fritz, prietenul lui Sunny, a făcut drob de nuci, pentru că s-a gândit că-i vegetariană, fiind indiancă. Şi pentru că vrea rău de tot să i-o tragă.

— Taci, măi, că nu vrea, spuse Sunita. Se întoarse spre doctorul Grant – spre Stephen – şi întinse mâna: Bună, eu sunt Sunita. Mulţumim mult pentru că ne-ai ajutat.

— Eu sunt Stephen, spuse el. Cu mare plăcere.

— A, şi ai adus vin. Excelent. Inculţii ăia de prieteni ai lui Sunny au venit cu berea după ei. Şi cu drob de nuci.

— Măi, dar mai taci cu drobul ăla!

— Pot să beau un pahar din ăla? îl întrebă Todd pe Stephen, arătând spre vinul Shiraz.

— Cred c-ar trebui să-ţi cer mai întâi actele.

— Se poartă imatur, dar e adult, spuse Sunita.

— Atunci, arată-mi unde-i tirbuşonul.

— Vino după mine.

Când Stephen se îndepărtă destul încât să nu-l audă, Todd îi dădu un cot lui Maribeth în coaste:

— Cine-i vulpoiul ăsta argintiu?

— Un prieten.

— Hmm, mmm. Un prieten. Prietenul pentru care te-ai tuns?

Era prietenul care o tunsese, dar nu spuse nimic.

— Zâmbetul cu gura până la urechi te dă de gol, zise Todd.

Ea îşi muşcă buza. Ce era de dat de gol? Îi fusese doctor, îi devenise prieten. În acel moment, părea să fie confirmat oficial, dar nu în direcţia asta se îndreptaseră lucrurile? De exemplu, consultaţiile ei deveneau tot mai scurte, iar discuţiile de după acestea, din biroul lui, tot mai lungi. Aceste discuţii – metafizice, intelectuale, filosofice, întortocheate – deveniseră partea ei preferată din săptămână. Nu-şi amintea când vorbise ultima oară cu cineva în acel fel.

— E doar un prieten. Aşa cum şi tu şi Sunny sunteţi prieteni.

— Deci, e homo?

— Din câte ştiu, nu.

— Păi, şi-atunci, de ce e doar un prieten?

După masă, după ce sticlele de Shiraz australian şi Pinot din Chile şi un vin franţuzesc, de Burgundia, fuseseră date peste cap, după ce venise rândul fiecăruia să înşire motivele pentru care era recunoscător – aproape toţi localnicii spuseseră ceva legat de Steelers; Maribeth, deja beată, zisese într-un impuls de moment: „Că nu sunt moartă!” spre râsetele tuturor; Stephen: „Pentru lucrurile neaşteptate”, spre confuzia tuturor; iar Fritz, pentru cursul de statistici, spre persiflarea tuturor, până

când Todd îl întrebase dacă nu acela era cursul la care o cunoscuse pe Sunny, iar bietul Fritz roşise ca sosul de merişor –, după ce Sunita şi Todd încercaseră să rupă iadeşul încă ud al curcanului şi dărâmaseră o lumânare, după ce jumătate de grup se mutase în camera de zi să vadă finalul meciului cu Eagles[105], după ce cealaltă jumătate se dusese la bucătărie să spele la repezeală vasele, Maribeth se trânti obosită pe canapea, iar Sunita se aşeză, o pupă pe obraz şi-i zisese că fusese cea mai frumoasă Zi a Recunoştinţei de care avusese vreodată parte, iar Maribeth spuse: „Şi eu”. Abia după aceea se gândi la Oscar şi la Liv. Era prima oară când se gândea la ei în ziua aceea.

34

Mahmureala veni, aşa cum veneau toate mahmurelile, a doua zi de dimineaţă. Maribeth se trezi cu o lumină slabă iţindu-se de după crăpăturile jaluzelelor. Îi bubuia capul.

Se întinse după telefon. Era trecut de prânz. Se plânsese că nu mai putea dormi atât de târziu de când îi avea pe copii, dar, din moment ce o făcuse, îşi dădu seama că dormitul târziu, ca şi pierderea cunoştinţei, se întâmpla cu un motiv. Corpul ştia că treaz n-ai cum să faci faţă beţiei.

Împleticindu-se spre baie, băgă capul sub robinet şi bău apă. Apoi, se spălă pe dinţi şi puse pe foc un ibric de cafea. Cât fierbea, trase jaluzelele şi miji ochii. Afară, cerul era şters şi cenuşiu, ameninţând să ningă. Nu că i-ar fi păsat cuiva. Chiar şi modestele străduţe din Bloomfield erau pline de oameni plecaţi la cumpărături de Black Friday{106}.

Trase jaluzelele în jos şi se duse cu pas legănat spre bucătărie, unde-şi pregăti un terci de ovăz care însă, bolborosind şi bulbucind pe plită, arăta ca voma. Maribeth simţea că e periculos de aproape de a vărsa. Aruncă terciul la gunoi şi făcu în locul lui nişte pâine prăjită.

Îşi luă cea mai nouă carte, o antologie de povestiri postmoderniste, o altă carte pe care avea de gând s-o citească – şi chiar îi plăcuse, în urmă cu două zile, în acea zi se trezi citind iar şi iar acelaşi paragraf.

Nu era o zi bună pentru citit. Era o zi bună pentru a te abandona. Îşi turnă cafeaua, puse pâinea prăjită pe o farfurie şi adună toate păturile din apartament, ca într-un culcuş, pe canapea. Apoi, butonă telecomanda până când ajunse la un film şters, lipsit de sens, unul dintre acele filme de tip Lifetime{107}, deşi nu prindea Lifetime, ci doar canalele de pe reţea şi câteva canale ciudate, generice, care păreau incluse în pachetul de bază. Se uita la film de vreo zece minute când îşi dădu seama că era vorba despre

o mamă cu probleme cu băutura, care-şi abandonase copiii.

Ar fi trebuit să schimbe canalul, dar nu putea. Era captivată de scena melodramatică în care mama rătăcită plângea cu sughiţuri într-o cabină de telefon – cabina dădea filmului un aer depăşit, aşa cum cererea unui exemplar din *Pagini Aurii* îi dăduse ei un aer depăşit –, lovindu-se cu receptorul când apelul cu taxă inversă spre casă îi fusese refuzat. Pe cât de tragică era scena, pe atât de bine ştia Maribeth că povestea avea să se termine cu bine. Această mamă avea să scape cu bine, pentru că ea era cea de pe ecran. Când mama nu era prezentă, când nu apărea deloc pe ecran, când era definită doar prin absenţă, pentru că nu se prezentase la tribunal, sau ratase zilele de naştere ale copiilor, atunci îţi dădeai implicit seama că era personajul negativ, având ca singur scop absolvirea cuiva de greşeală.

Când veni pauza de publicitate, Maribeth se întrebă care era rolul ei în filmul pentru televiziune al propriei vieţi. Care mamă era ea?

Răspunsul îi veni imediat, şi evident. Mama care plecase de lângă familie în urmă cu o lună, care nu spusese o vorbă familiei, nici măcar nu se obosise să afle dacă ai ei copii, pe care susţinea că-i iubeşte mai mult decât orice din viaţa ei, erau bine. Care se îmbătase şi petrecuse o Zi a Recunoştinţei minunată, în timp ce ai ei copii probabil plângeau după ea. Mama care nu-şi sunase nici măcar o dată copiii, care nu le trimisese nici măcar un singur e-mail.

Sigur, le scrisese scrisori. Dar acele scrisori nu aveau să apară în filmul ei. Nu aveau să fie prezentate ca probe în apărarea ei, ca dovadă a dragostei ei, aşa imperfectă cum era în acel moment.

În filmul pentru televiziune al vieţii ei, Maribeth era personajul negativ.

35

În bibliotecă era de obicei linişte când Maribeth mergea în vizită în dimineţile târzii, dar când se târî anevoie spre ea mai târziu în ziua aceea era ticsită de adolescenţi, care nu doar că puseseră stăpânire pe calculatoare – cele din secţiunea pentru adolescenţi şi cele pentru uz general –, ci pe bibliotecă în sine. Vorbeau unii cu ceilalţi pe tonuri nepotrivite cu biblioteca, monopolizând toate calculatoarele ca să se uite la filmuleţe pe YouTube. În timp ce Maribeth se plimba printre ei, aşteptând să se elibereze un terminal, ei o priveau cu suspiciunea pe care mamele din locurile de joacă o rezervau bărbaţilor singuri.

Habar nu avea ce urma să le spună copiilor ei. Ştia doar că trebuia să le spună ceva, să-i facă să înţeleagă că nu era acea mamă. Era una dintre mamele bune, cea care lupta ca să se-ntoarcă la copiii ei. Dar cum să le spună asta şi să le explice de ce nu se întorcea acasă? Dacă mersul pe jos până la bibliotecă şi înapoi era barometrul sănătăţii ei, atunci reuşise. Putea urca acel deal. Dar acum, fiind în stare de asta, văzuse celelalte piscuri de dincolo de el. Şi-şi dăduse seama că nu era gata să se întoarcă.

Dar urma să fie. Trebuia să fie. Era nevoie ca gemenii să ştie că ea nu era personajul negativ, care avea să-i părăsească pentru totdeauna.

Când se eliberă, în sfârşit, un calculator în secţiunea pentru adolescenţi, Maribeth se năpusti asupra lui, chiar înainte ca o fată cu breton roz şi cercel în buză să ajungă acolo

— Băi! spuse aceasta furioasă. N-ai ce căuta în partea asta.

Maribeth o ignoră şi deschise poşta electronică. Nu mai stătuse atât de mult fără să verifice e-mailul de când avea e-mail, iar speranţa şi teama o loveau cu valuri de panică. Era mult mai rău decât atunci când se deconectase de la internet la conacul lui Tom şi Elizabeth. Îşi închipuia ce scrisese Jason pe măsură ce zilele treceau, iar ea continua să lipsească.

Şi, Doamne Sfinte, dacă găsise maică-sa pe cineva să trimită un e-mail în numele ei?

Se simţi aproape uşurată când pe prima pagină nu găsi decât e-mailuri neimportante: reclame la reduceri de Black Friday, oferte de carduri de credit, rugăminţi legate de donaţiile în scopuri caritabile de sfârşit de an. Le şterse şi deschise o pagină nouă de mesaje. Erau notificări despre Ziua Carierei la BrightStart, şiruri nesfârşite de mesaje despre cea mai bună hrană organică pentru bebeluşi şi cărucioare duble de vânzare pe lista de e-mail a gemenilor, dar nimic din partea lui Jason.

Merse înapoi cu cinci, apoi zece, apoi cincisprezece pagini cu mesaje. Două, trei, patru săptămâni. Nimic de la Jason. Îi verifică şi adresa personală, şi pe cea de la serviciu. Ultimul e-mail de la Jason Brinkley era de la sfârşitul lui octombrie. Cu două zile înainte ca ea să ajungă în Pittsburgh.

Plecase, cu o stare de sănătate precară, la două săptămâni şi jumătate de la o operaţie de bypass de urgenţă. Iar el nu-i trimisese nici măcar un e-mail. Nici să întrebe: „Eşti bine?” Nici să strige: „Du-te-n mă-ta!” Nici s-o implore să se întoarcă acasă sau să-i ordone să stea la distanţă.

Începu să râdă, dar nu era tocmai râs, căci, două secunde mai târziu, izbucni în plâns. Adolescenţii ăia miştocari o priveau acum cu ceva ce semăna a îngrijorare.

— Eşti bine? întrebă fata cu părul roz şi cercel în buză.

— Nu mi-a scris niciun mail, în mă-sa!

Fata părea şocată. Poate că era din cauza înjurăturii. Sau din cauză că nu mai văzuse niciun adult ieşindu-şi atât de spectaculos din pepeni. Dar, după o secundă, adolescenta îşi recăpătă calmul şi dădu ochii peste cap.

— Ce dobitoci şi bărbaţii ăştia, spuse ea.

36

Vineri seara, fierbea de nervi. Toată acea bătaie de cap – plătea cash pentru orice, stătea ascunsă, avea o identitate falsă – pentru ce? Se juca de-a v-aţi ascunselea… cu ea însăşi? Nu o căuta nimeni.

Până sâmbătă dimineaţa, se convinse că trebuie că o căuta cineva. Probabil îi scăpase vreun e-mail sau îi intrase în spam. Având în vedere când, cum, de ce plecase, în mod sigur trăsese careva un semnal de alarmă.

Se întoarse la bibliotecă în dimineaţa aceea. Era mai puţin aglomerat şi găsi imediat un calculator liber. Se conectă la internet, trecând peste fiecare pagină. Nu era nimic. Verifică fişierul spam. Nimic. Coşul de gunoi. Nimic. Îşi verifică adresa de la serviciu, în caz că-i trimisese din greşeală un e-mail acolo. Nu era nimic nici acolo. Se conectă la pagina ei de Facebook. Avea mesaje vechi de însănătoşire grabnică şi etichetări la întâmplare din partea unor oameni care nu ştiau ce se întâmplase, dar nimic din partea lui Jason sau a lui Elizabeth.

Parcă nici nu exista.

Stătea acolo, tot reîmprospătând pagina, nefiind în stare să înţeleagă. Îşi spuse că avea să aştepte până la ora trei, iar dacă nu avea să primească mesaj, avea să plece. Veni ora trei. Apoi, ora patru. Apoi, ora cinci. Nimic.

Când bibliotecarele făcură luminile să pâlpâie, ca să anunţe închiderea în zece minute, supărarea i se preschimbase în răceală. Plecase de o lună şi nu primise nici măcar o vorbă. Deschise o nouă fereastră de mesaj. Începu să tasteze numele. Google îl completă de la sine.

Aveam în cap ideea asta nebună, cum că, în ciuda tuturor, s-ar putea să te doară măcar în cur.

Cursorul pâlpâi la sfârşitul mesajului. O voce din mintea ei o avertiza să nu facă asta. Era aceeaşi voce pe care-o auzise în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, când îi scrisese lui Jason un e-mail la beţie,

aflând despre noua lui prietenă, din San Francisco, şi se pregătea să i-l trimită.

N-ai lăsat cearşafurile să se răcească, nu? scrisese ea.

El nu răspunsese acelui e-mail, iar ea regretase că i-l trimisese. Dar asta n-avea s-o oprească să-i trimită e-mailul în acel moment.

37

Când se întorcea de la bibliotecă în acea zi, Maribeth dădu în faţa casei peste Sunita.

— Hei, doar ce ne-am întors de la Târgul de Sărbători, spuse aceasta.

— De la ce? întrebă Maribeth.

— De la chestia aia de Crăciun. Ţi-am dat mesaj să văd dacă voiai să vii cu noi.

— Scuze. Eram la bibliotecă.

— Ţi-ai luat ceva cărţi?

— A, nu, doar am folosit calculatorul.

Poate că „folosit" nu era cuvântul potrivit. Se holbase în gol la el, ca bătrânelele la aparatele de jocuri de noroc.

— Cum a fost?

— Nasol. Dar săptămâna viitoare e Handmade Arcade[108], care-i supertare. E ca Etsy[109] într-un butic, spuse Sunita. Ar trebui să vii şi tu.

— Vedem noi. S-ar putea să trebuiască să merg iarăşi la bibliotecă.

— Dacă ai nevoie de un calculator, poţi oricând să împrumuţi laptopul meu.

— Pe bune?

— Sigur.

— Aş putea să-l împrumut acum?

— Da, sigur.

Sunita intră în apartament şi se întoarse cu laptopul ei.

— Ar trebui să meargă reţeaua Wi-Fi de la tine.

Pe furiş, ca şi cum s-ar fi pregătit să se uite la filme porno, Maribeth duse laptopul în apartamentul ei. Deschise programul de e-mail şi îl lăsă deschis toată seara, reîmprospătând pagina în timp ce încerca să-şi distragă atenţia cu o antologie de povestiri, iar în momentul în care nici acelea nu dădeau rezultate, revenind la televizor. Era un maraton cu serialul *O familie modernă,* dar umorul ireverenţios al serialului o făcea să-i vină să omoare pe cineva, aşa că schimbă pe o reluare din sitcomul *Prietenii tăi,*

dar acesta o deprimă, pentru că-i amintea, în versiunea colorată, pentru televiziune, de vremurile trecute, cu Elizabeth (Ei, aveau o mansardă. Şi erau tinere).

Când Maribeth trecu un episod din *Soţia perfectă,* furia ei mocnită se transformă într-o resemnare pleoştită. La ce se aşteptase? Aşa era mereu. Maribeth lupta prin cuvinte, Jason, prin tăceri. Doar pentru că ea îşi dorea ca lucrurile să fie altfel, nu însemna că aveau să fie aşa. Cum spunea tatăl ei dentist: „Dacă dorinţele ar fi jeleuri, aş fi un om bogat”.

La două noaptea, nu mai avea cu ce să-şi distragă atenţia la televizor. Maribeth se simţea epuizată şi agitată. Avea nevoie să încerce să doarmă. Dădu să închidă fereastra de e-mail, dar apoi nu se putu abţine.

Deci, asta-i ca o pedeapsă pentru mine, aşa-i? scrise ea. *Nu mă mir. Speram doar să dai dovadă că ştii să fii om şi să te ridici la înălţime. M-am înşelat din nou!*

38

Duminică dimineaţa, Maribeth se trezi cu laptopul Sunitei aşezat lângă pernă. Văzându-l, îşi aduse aminte de e-mailurile pe care le scrisese – când nici măcar nu era beată; n-avea nici măcar scuza asta – şi făcu o grimasă. Era foarte bine că Google dădea un minut pentru a retrage e-mailurile trimise din greşeală, dar nu puteau inventa şi o tehnologie pentru e-mailurile din dimineţile următoare?

Luă laptopul şi-l duse în bucătărie, înghesuindu-l în dulap sub o pungă de orez brun. Apoi, se întoarse în pat şi rămase acolo până când auzi paşi la etaj.

Deşi nu era încă ora zece, Todd răspunse la uşă îmbrăcat în ceea ce părea a fi uniforma lui de la catering, plus o canotieră.

— Asta mă târăşte după ea la expoziţia de flori de la Phipps Conservatory[110], îmbrăcat în haine de moşi, şopti Todd. Salvează-mă!

Sunita apăru într-o rochie cu paiete şi o pereche de jeanşi.

— Mă laşi? Erai încântat până peste cap! Se uită la Maribeth. Tu vrei să vii cu noi?

— Nu, mersi.

— Eşti sigură?

— Absolut.

Maribeth nu voia să piardă vremea sau să converseze. Voia doar să-i dea calculatorul înapoi; îl simţea la fel de letal ca o armă încărcată.

— Mersi pentru împrumut. Pa.

Chiar după ce închisese uşa apartamentului ei, începu să sune telefonul.

— Apreciez că te oferi, spuse ea, presupunând că era Sunita, dar chiar nu mă interesează să merg azi la o expoziţie de flori.

Urmă o pauză. Apoi:

— Dar asta e ceva mult mai rău decât o expoziţie de flori.

— Ah, doctore – Stephen.

Făcu o pauză, pentru a se lămuri în privinţa numelor şi a noii realităţi în care doctorul Grant – Stephen, o suna.

— Ce-ar putea fi mai rău decât o expoziţie de flori?

Altă pauză.

— Mallul.

Cum ea nu spuse nimic, el adăugă:

— În weekendul cu Black Friday.

— Da. E mai rău decât o expoziţie de flori.

— Acum, c-am lămurit asta…

Vocea i se pierdu în depărtare. Pe fundal se auzea televizorul.

— Mai ştii când ţi-am gătit curcanul?

— Practic, nu era curcanul meu.

— Corect, Fred aparţinea copiilor. Încercam şi eu să invoc moneda de schimb.

— Şi moneda asta de schimb înseamnă un mall în weekendul cu Black Friday?

— Ştiu. Nu-i un schimb echitabil. Tot dator îţi sunt.

— Cred că, dacă ţinem socoteala, tot eu sunt datoare. Dar de ce vrei să mergi la cumpărături tocmai în weekendul ăsta?

— Să-i iau lui Mallory un cadou de Crăciun.

— Cred că eşti conştient că, în ciuda entuziasmului tău, mai ai patru săptămâni la dispoziţie până la Crăciun.

— Vreau să mă scap de asta. Ca să nu intru iarăşi în panică.

— Panică?

— Anul trecut, am tot amânat, am intrat în panică şi i-am cumpărat o geacă din piele de la Home Shopping Network[111].

— Nu-i nimic rău în asta.

— Decât dacă eşti o vegană foarte preocupată de drepturile animalelor. Mal a crezut că fac mişto de ea şi s-a ofensat foarte tare, în stilul tinerilor de douăzeci şi unu de ani. Oftă. A vândut-o pe ebay[112] şi a început să ia lecţii de caiac-canoe din banii ăia, deci, cumva, s-a rezolvat problema. Dar, de data

asta, mi-ar plăcea să evit o catastrofă. De-aici hotărârea de-a merge la mall. Aşa face toată lumea, nu?

Maribeth avea rar motive să meargă la mall (punct în plus pentru New York). Dar când o făcea, atunci când îşi vizita mama, de exemplu, devenea imediat irascibilă; mulţimile îi dădeau o senzaţie de claustrofobie, numărul magazinelor o ameţea. Un mall în weekendul cu Black Friday i se părea un coşmar. Dar când îi spuse lui Stephen că i-ar face plăcere să-l însoţească, o spuse sincer, ceea ce era, probabil, dovada faptului că weekendul ei fusese absolut groaznic.

— Mergem la mall-ul Ross Park, o informă Stephen când treceau peste 30th Street Bridge[113]. Ai fost vreodată?

— Nu mi-am exprimat destul de clar părerea despre malluri? glumi ea.

— Se spune că ăsta e cel mai bun din Pittsburgh, zise el.

— Asta-i ca şi cum i-ai spune cuiva că are cel mai bun tip de cancer.

Îşi astupă repede gura cu mâna. Cancer. De care soţia omului murise. Ce era în capul ei?

— Păi, chiar sunt tipuri de cancer mai bune decât altele, răspunse Stephen, trecând cu seninătate peste replica ei. Cancerul de glandă tiroidă, cancerul de prostată, astea se tratează foarte uşor.

Ea simţea nevoia să schimbe subiectul înainte să gafeze din nou.

— Spune-mi câte ceva despre Mallory. Cum e?

— Are douăzeci şi doi de ani. E inteligentă, ambiţioasă, autoritară. Ea recunoaşte asta. Are un tatuaj cu *Bossy Bitch*[114], dar cu semnul ăla de la numere în faţă, cum îi zice?

— *Hashtag?*

— Dacă tu zici.

— Deci, e feministă şi poate un pic încăpăţânată.

— Nu toţi tinerii sunt un pic încăpăţânaţi?

— Presupun că da.

— Şi, dacă e încăpăţânată, bravo ei. A trebuit să se maturizeze repede, în multe privinţe.

Maribeth presupuse că se referea la pierderea mamei ei. Dacă Mallory avea în acel moment douăzeci şi doi de ani, atunci avusese douăzeci când murise Felicity. Nu era plăcut, dar la douăzeci… tot era mai bine decât la patru.

— Mai vrea un tatuaj, dar nu mă lasă inima să-i dăruiesc banii necesari.

— Ce-i mai place?

— S-a specializat în politici publice, dar materia secundară e teatrul. Îi place tot ce ţine de interpretare artistică: piese de teatru, concerte, dans. Asta îi lua Felicity, bilete la operă sau la balet, şi mergeau împreună.

— De ce nu faceţi asta?

— M-aş simţi prost să mă bag peste ritualul lor. Şi nu suport opera.

— Ce zici de-o donaţie? Poate pentru o organizaţie caritabilă pentru lupta cu cancerul, spuse ea, pomenind iarăşi cuvântul cu „c”, de data asta, într-o manieră mai atentă.

Intrară în parcarea enormă şi începură să caute un loc.

— Acum încerci să găseşti motive să nu mergi la mall, spuse Stephen.

Poate. Era plin, judecând după lipsa locurilor libere de parcare. Dădură ocol de două ori până când ajunseră să pândească o familie care se întorcea la maşină.

— Parcă-s un ghepard care-şi urmăreşte prada, spuse ea.

— Ştiu, rosti Stephen, oprind pe lateral şi pornind semnalizarea, în timp ce familia îşi încărca sacoşele într-o maşină de teren. Dacă ia careva locul, să cobori din maşină şi să-l înghiţi, da?

— A, nu. Eu sunt aici ca să-ţi dau sugestii de cadouri.

Familia se îngrămădea în maşină.

— Chiar mă pricep. Pe vremuri, editam ghiduri de cadouri de sărbători.

— Serios?

— Da. În cealaltă viaţă a mea.

Lui Maribeth începură să-i bubuie tâmplele imediat ce intrară în mall şi văzură coada de la Satul lui Moş Crăciun şerpuind până dincolo de zona cu restaurante. Copiii, cu feţele lipicioase de la vata de zahăr cumpărată cu forţa, erau înnebuniţi de-atâta glucide, iar bieţii lor părinţi păreau pregătiţi pentru un somn lung şi odihnitor, de care n-aveau să aibă parte decât peste o lună.

Ah, sărbătorile. Maribeth era uşurată că nu se implica deloc în pregătirea lor în acel an. Nu c-ar fi avut vreun cuvânt greu de spus în privinţa Crăciunului, cu excepţia cumpărării cadourilor pentru familia lui Jason şi organizarea călătoriei către oricare dintre rudele lui, alături de care sărbătoreau în anul respectiv Crăciunul.

— Păi, nu prea e sărbătoarea ta, nu-i aşa? întrebase Lauren cu nişte Crăciunuri în urmă, când Maribeth sugerase că poate, doar poate, ideea de-a cumpăra cinci cadouri fiecărui geamăn era exagerată.

Trecură pe lângă câteva magazine, iar Maribeth începu să facă propuneri: un set de cuţite de la Crate and Barrel[115]? O servietă de la Tumi[116]? O poşetă de la Kate Spade?[117] Stephen le refuză pe toate. Mallory nu gătea. Călătorea cu un rucsac. Genţile de designer erau prea elitiste, şi mai erau şi din piele.

Stăteau aproape de intrarea de la Nordstrom[118] când Maribeth auzi cel mai puternic accent de Pittsburgh strigând:

— Domnu' doctor Grant, domnu' doctor Grant? Dumneata eşti? Ia uite-l, Donnie, el e!

Un cuplu de bătrâni în treninguri identice se îndreptă anevoie spre ei. Spre deosebire de mai toată lumea din mall, cei doi nu aveau sacoşe, ci doar sticle cu apă prinse de borsete.

Stephen afişă un zâmbet strălucitor, cu toţi dinţii. Maribeth fu de părere că-l făcea să arate a doctor, dar nu ca doctorul ei.

— Don, Susan, mă bucur să vă văd, spuse el.

Își strânseră mâinile și se bătură prietenește pe umeri.

— Cine-i prietena ta? întrebă Susan.

— Ea e M.B. M.B, Don și Susan sunt foștii mei pacienți.

— Am făcut amândoi infarct, spuse Don, zâmbindu-i drăgăstos lui Susan. Acum cinci ani, unul după celălalt.

— De la infarctul meu a făcut și el infarct.

— Păpușica mea mică.

Replica lui Don fu însoțită de o strânsoare exagerată de piept.

Toată acea chestie studiată era destul de drăguță. Era evident din felul în care rosteau replicile în fața lui Maribeth că niciunul dintre ei nu se gândise că s-ar fi putut ca și ea să fie pacientă, să fi suferit un infarct.

— Arătați bine amândoi. Și n-ați mai dat niciun semn, ceea ce e de bine, zic eu.

— Pentru că nu mai sunteți la cabinet. Acum suntem la ăla, la doctorul Garber, spuse Don.

— Don! îl certă Susan. Apoi, coborând vocea, zise: Nu prea ne place de el. Am fi venit după dumneavoastră la cabinetul nou, dar n-am știut, și toate fișele și asigurările noastre sunt la fostul cabinet.

— E-n regulă.

— Nu vreau să credeți c-am crezut că… Susan își pierdu vocea. A fost atât de trist.

— Apreciez, spuse Stephen, iar Maribeth observă că zâmbetul lui de doctor se strâmta. Ați venit aici într-o plimbare?

— Venim de trei ori pe săptămână, răspunse Susan. Așa cum ne-ați spus. De obicei, nu-i așa aglomerat.

— Eu am zis c-așa o să fie.

— Am crezut c-o să fie mai rău dacă venim mai devreme, se răsti Susan.

— Arătați bine, repetă Stephen, încercând să se retragă.

— Ne simţim bine, spuse Don. Şi colesterolul meu, n-o să vă vină să credeţi. E la 140, şi ăla rău e foarte scăzut, ăla bun e foarte ridicat. Cât mi-a ieşit, Suse?

— E minunat, rosti Stephen.

— Să vedeţi cât ne costă, spuse Don, scoţând un portofel jerpelit.

Maribeth îi simţi stânjeneala, nevoia de a scăpa de-acolo, şi, mai presus de orice, tristeţea. Era curioasă ce se întâmplase cu fostul lui cabinet, dar se abţinuse să încerce să afle. Într-un fel, se simţea ca şi cum l-ar fi protejat.

— Ar trebui să plecăm, spuse Maribeth, înlănţuindu-şi braţul de-al lui Stephen. Am întârziat.

Stephen păru confuz pe moment.

— Corect. Ai întârziat. Don, Susan, a fost o plăcere să vă vedem.

— Şi noi pe dumneavoastră, domnule doctor Grant. Mă bucur că sunteţi mai bine, spuse Susan. Viaţa merge înainte. Aşa trebuie să fie.

Când Maribeth şi Stephen îi lăsară în urmă pe Don şi pe Susan şi intrară în Nordstrom, Stephen se posomorî, iar dispoziţia lui Maribeth, ca şi cum s-ar fi recunoscut, în sfârşit, învinsă, se prăbuşi şi ea. Un pianist cânta de zor colinde, iar câteva fete exagerat de machiate ofereau în mod politicos, dar agresiv, mostre de parfum. Toate acestea o ameţeau pe Maribeth. Îşi aduse brusc aminte cum aproape leşinase la Macy's, când ea şi Jason se înscriseseră la Oficiul stării civile (sau, mai degrabă, îi înscrisese Elizabeth, care venise să le ofere „suport tehnic" şi ţintise veselă nişte sosiere şi nişte solniţe Nambé[119] în timp ce Maribeth şi Jason îşi târau picioarele prin spatele ei).

La raionul de îmbrăcăminte pentru femei, se opri în faţa unui şir de pulovere din caşmir, aşezate în culorile curcubeului.

— Ce zici de un pulover? întrebă ea. Caşmirul e bun pentru vremea rece, dar şi pentru cea un pic mai temperată. E foarte flexibil.

— Nu ştiu, spuse Stephen. Parcă-i un pic prea conservator pentru Mal.

— Dar mănuşi dintr-astea lungi? propuse ea. Astea-s un pic mai moderne. O să-i ţină de cald în iernile din Pittsburgh.

Nu mai făcea conversaţie. Vorbea în limbajul de la *Frap.*

— Poate. Dac-ar mai da şi ea pe acasă.

— Ce?

— De obicei mă duc eu acolo.

— Unde-i „acolo"?

— San Francisco.

— Băga-mi-aş! Nu suport San Francisco.

O spusese tare şi câţiva cumpărători se întoarseră spre ea cu expresii de dezaprobare, ca şi cum acolo n-ar fi fost Nordstrom, ci Capela Sixtină, iar ea nu ar fi vorbit de rău Golden Gate City[120], ci pe Dumnezeu.

— Ce-ai tu cu San Francisco?

Avea o amintire enorm de dureroasă despre singurul drum groaznic până acolo, făcut pentru a-l vizita pe Jason. Era la doar câteva luni de când Jason îşi anunţase intenţia de-a se muta în San Francisco după absolvire. Maribeth fusese şocată. Nu pentru că era prima oară când auzise asta, ci pentru că, cu doar câteva săptămâni înainte, Lauren, sora lui Jason, venise în vizită şi o scosese pe Maribeth la prânz în oraş, ca să-i sărbătorească în avans cea de-a douăzeci şi doua aniversare.

— Uite ce e, îi spusese Lauren după ce comandaseră mâncarea, Jason mi-a zis să te scot la masă ca să te pot duce în secret să-ţi măsoare inelarul, dar habar n-am cum să fac asta fără să-ţi dai tu seama, deci putem să mergem efectiv la bijutier după ce plecăm de-aici şi să te prefaci că eşti surprinsă mai târziu?

— Surprinsă? În legătură cu ce?

— Mama i-a dat lui Jason inelul ei de logodnă, spusese Lauren. Ştii, acum că s-a încheiat divorţul, nu îl mai vrea.

— Şi vrea să mi-l dea mie?

Avusese nevoie de un minut ca să înţeleagă ce voia să sugereze Lauren. Jason avea de gând s-o ceară în căsătorie? Discutaseră despre ideea de-a se muta împreună la New York, după absolvire – ea să lucreze la o revistă, el să caute artişti şi piese pentru o casă de discuri –, poate să se mute împreună la un moment dat şi, într-adevăr, ideea de permanenţă era cumva inclusă în discuţiile lor despre viitor. Dar să se căsătorească?

Îi fusese măsurat inelarul, dar nu se întâmplase nimic. Ziua ei venise şi trecuse, iar el tot nu o ceruse. Venise vacanţa de primăvară, iar ea şi Jason merseseră împreună la New York, ca ea să le ofere interviuri informaţionale reprezentanţilor de la Resurse Umane. Nu o ceruse.

Săptămânile treceau, cererea nu venea, iar ea începuse să devină nerăbdătoare, întrebându-se când avea să vină momentul. Începuse să spere la el. Apoi, începuse să spere cu ardoare.

Spera la acel moment, când Jason îi spusese că se hotărâse să se mute în San Francisco.

— Dar nu pot să mă mut în San Francisco, spusese ea, neînţelegând la început ce voia să spună.

— Ştiu, răspunsese el.

— Stai aşa. Te desparţi de mine?

— Poftim? Nu. Nu despre tine e vorba.

Jason se grăbise să-i explice că industria muzicală se dezvolta rapid, că radioul pe internet ar fi putut deveni viitorul şi că ar fi putut fi DJ. Venise momentul să-şi asume un risc, acum, că nu avea nicio obligaţie.

Nicio obligaţie? Se simţise umilită, prinsă asupra faptului. Cum se putuse gândi la „veşnicie” când Jason se gândea la „San Francisco”.

Dar nu se despărţiseră. Absolviseră, apoi ea se mutase în Manhattan, iar el plecase la San Francisco, ea îşi găsise de lucru ca editor la o revistă, iar el, un post temporar. Păstraseră legătura, trimiţându-şi e-mailuri, sunându-se când costurile erau avantajoase. Când îi propusese lui Maribeth să-l viziteze în weekendul dinaintea Zilei Muncii, ea se întrebase

dacă avea de gând s-o ceară în sfârşit. Îşi folosise cardul nou-nouţ ca să cumpere biletul de avion.

Maribeth îşi dăduse seama din clipa în care el venise s-o ia de la aeroport că momentul nu avea să aibă loc. Sărutul lor fusese stânjenitor. Totul fusese stânjenitor la acel weekend, acea cerere eşuată căzând exact ca nuca-n perete (Lauren îi povestise, probabil, că-i spusese lui Maribeth. Maribeth intenţionase să-l întrebe, dar nu reuşise). Niciunul dintre ei nu ştia ce să spună, ce să facă. Aşa că trecuseră peste stânjeneală făcând sex la greu – nici măcar acea experienţă nu fusese grozavă –, iar Maribeth făcuse o infecţie a vezicii urinare. Fosta ei colegă de cămin, Courtney, urma să-şi înceapă studiile postuniversitare la Berkeley şi-i spusese că putea să-i facă rost de nişte antibiotice, aşa că Maribeth împrumutase maşina lui Jason ca să meargă la ea.

— Eu îmi dau seama că lucrurile încă merg strună între voi, spusese Courtney, făcându-i cu ochiul şi întinzându-i Ciprofloxacinul[121].

Maribeth nu spusese nimic.

Pe drumul spre locuinţa lui Jason, Maribeth se rătăcise fără vreo urmă de scăpare. Market[122]. Divisadero[123]. Presidio[124]. Se învârtea în cerc, încercând să găsească parcul Golden Gate, singurul reper pe care-l cunoştea. Ceaţa de după-amiază se ridica dinspre Pacific. Habar n-avea unde se afla în acel moment şi nu vedea nimic. Părea c-avea să conducă singură, în ceaţă, cu un rezervor care parcă nu se mai golea, până când avea să se usuce şi să moară.

La scurt timp după ce se întorsese în New York, îl sunase pe Jason şi-i spusese că, deşi îl iubea, relaţia la distanţă nu funcţiona. El fusese de acord. Se despărţiseră. La acea vreme, li se păruse că rezolvaseră totul foarte matur. Amiabil.

Apoi, la trei săptămâni după aceea, Courtney o sunase să-i spună despre noua prietenă a lui Jason, iar ea avusese acea cădere nervoasă din baie.

— Nu ştiu, îi spuse ea lui Stephen. Pur şi simplu nu-mi place acolo.

Plecară din mall cu mâinile şi inimile goale. În noaptea aceea, când Maribeth se urcă în pat, îşi trase perna peste cap şi izbucni în plâns. Fusese încă un weekend groaznic de sărbători. La urma urmei, era Ziua Recunoştinţei.

39

Luni dimineaţa, Maribeth se trezi cu cineva ciocănindu-i la uşă. Se uită pe vizor. Era domnul Giulio, care venise să ia banii de chirie, pe data de 1 a lunii.

Ea îi numără opt bancnote de o sută de dolari şi, după ce el plecă, numără în continuare toţi banii gheaţă pe care îi mai avea. Douăzeci şi una de mii şi ceva mărunţiş. În ritmul ăsta, se putea descurca şi un an în Pittsburgh. Nu avea de gând să rămână acolo atât de mult, dar weekendul trecut o obligase să se confrunte cu nişte adevăruri incomode. Nu-şi lăsase în urmă doar copiii, ci şi căsnicia. Plănuise mereu să se întoarcă. Dar dacă nu avea unde să se mai întoarcă?

Şi când rămânea fără cele douăzeci şi una de mii de dolari? Ce avea să se întâmple? Nu se gândise de la bun început la consecinţe? Căci nu întorsese spatele doar familiei; îşi lăsase în urmă şi slujba, şi cariera. Îşi tăiase brusc legătura cu ceea ce fusese visul ei de la treisprezece ani şi primise acel prim exemplar din revista *Seventeen* (cu Brooke Shields pe copertă), ştiind cu o siguranţă ciudată, dar liniştitoare, că asta avea să fie, cumva, meseria ei.

Elizabeth o tachinase pentru ambiţia şi hotărârea ei. Maribeth îşi aduse aminte de o zi, cam la doi ani după ce se cunoscuseră, când descoperiseră că amândouă erau invitate la un seminar despre viitorul revistelor, organizat de unul dintre marile grupuri comerciale din industrie. După cafea şi partea solidă de lucru în reţea, în stil danez, a evenimentului, Elizabeth şoptise:

— Am venit. Am aţipit. Hai la cumpărături. Am auzit că sunt reduceri la un magazin de prezentare Lacroix din Chelsea[125].

Nu se duseseră la cumpărături, ci în Central Park, unde se întinseseră pe iarba proaspătă din Sheep Meadow, se descălţaseră şi se scăldaseră în lumina

soarelui, bucurându-se de şansa de-a petrece timp împreună în ziua de lucru.

— Mă simt prost c-am chiulit, spusese Maribeth după o vreme. Invitaţiile alea la seminar erau o mare ocazie.

— Nu prea-ţi trebuie un seminar ca să-ţi afli viitorul, o tachinase Elizabeth. Îl ai deja pe liste.

Era adevărat. În liceu, Maribeth îi spusese unui consilier de carieră despre dorinţa ei de-a lucra pentru o revistă, iar acesta o sfătuise să urmeze cursuri de jurnalism, să scrie pentru ziarul şcolii, să se înscrie la o facultate de jurnalism şi poate să aplice pentru un stagiu de practică la una dintre revistele din New York.

Maribeth copiase toată lista – ziar, jurnalism, facultate, stagiu de practică, New York – şi urmase planul cu minuţiozitate ani buni, scriind între timp multe alte liste.

Planul funcţionase. După ce absolvise facultatea, Maribeth obţinuse postul temporar de editor – salariul de 16.500 de dolari pe an abia asigurându-i chiria şi fisele de la metrou – până când obţinuse prima slujbă permanentă la o revistă culinară. Petrecuse acolo un an şi jumătate, până când fusese angajată ca editor asistent la o revistă de afaceri pentru femei, unde lucra pe vremea aceea. Avusese de gând să mai rămână un an şi să se transfere la altă publicaţie dacă nu avea să fie promovată până atunci în funcţia de editor asociat.

— Pot să-ţi zic eu ce viitor o să ai, dacă vrei, spusese Elizabeth. O să tot lucrezi la pagina de titlu şi, în zece-cinşpe ani, cel mult, o să fii redactor-şef.

Maribeth nu răspunsese. Exact asta plănuise, exact asta scrisese pe liste.

— Iar eu o să fiu o chelneriţă de-aia deprimată, de patruzeci de ani ca actriţele alea care nu reuşesc să dea lovitura. Să nu mă-nţelegi greşit. O să lucrez la un restaurant de-ăla fain şi-o să am bacşişuri grase, dar n-o să-mi iasă niciodată mirosul de ulei din păr.

Maribeth izbucnise în râs şi o lovise în joacă pe Elizabeth peste picior.

— Cât rahat poţi mânca! spusese ea.

În cei doi ani de când se cunoscuseră, ea şi Elizabeth avansaseră în acelaşi ritm. Elizabeth era la acea vreme redactor-şef la o revistă nouă şi în tendinţe pentru bărbaţi.

— Iar tu o să-ţi conduci propria revistă. Ştii asta.

— Nu, n-o ştiu, de fapt. Nu am talentul tău nativ de editor. Nu pot face limbajul ăsta de revistă să sune frumos, nu-mi vin în minte texte isteţe pentru copertă. Tu te pricepi de minune la textele pentru copertă. Ai chestia asta-n sânge. Eu sunt doar o absolventă de istoria artei care şi-a obţinut stagiul de practică printr-un noroc chior. Clătină din cap. Într-o bună zi, o să-şi dea toţi seama că-s o şarlatană.

— Toată lumea crede la fel. Iar tu ai alte puncte forte. Simţi tendinţele, simţi care va fi următoarea mare nebunie de la orizont. Vezi în perspectivă. Asta nu poţi să-nveţi la Facultatea de jurnalism.

Elizabeth se întorsese pe burtă, smulgând floricele din iarbă.

— Posibil, spusese ea. Promite-mi doar că, dacă tu devii redactor-şef, iar eu o să fiu o chelneriţă amărâtă, mă angajezi şi pe mine.

— Doar dacă şi tu îmi promiţi acelaşi lucru.

— Nu fi absurdă, spusese Elizabeth. Eşti prea căscată ca să fi chelneriţă.

Izbucniseră în râs. Apoi, îşi făcuseră promisiunile.

Maribeth şi Elizabeth avansaseră fiecare de la editori asistenţi la editori asociaţi şi editori principali. Apoi, drumurile lor se despărţiseră. Elizabeth îl cunoscuse pe Tom, se măritase şi devenise redactor-şef. Iar Maribeth devenise mamă, făcuse infarct şi fugise de-acasă.

În fiecare număr din *Frap* era o rubrică numită *Eroinele nerecunoscute,* care prezenta o femeie „obişnuită” cu o poveste „extraordinară”. De obicei, aceste femei treceau printr-o situaţie de criză serioasă şi, în loc să se lase doborâte, „îşi analizau viaţa”, „se reorganizau” şi „se ridicau la înălţime” ca

să-şi „învingă sorţii”, ajungând mereu mult mai bune şi mai înţelepte decât înainte.

Cititoarelor le plăcea acea rubrică – Maribeth bănuia că datorită faptului că era singurul loc în care vedeau femei cu mărimi mai mari de S –, dar ea credea că aceea era partea cea mai lipsită de sinceritate din toată revista, mai rea chiar şi decât ghidurile de cadouri în care actriţele plătite cu 10 milioane de dolari pe film îşi ridicau în slăvi sărurile de baie favorite, de 60 de dolari. Nu era vorba de faptul că poveştile erau scornite – erau adevărate sau, cel puţin, păreau adevărate –, dar nevoia aceea forţată de-a înghesui un final fericit peste orice situaţie de rahat… nu putea s-o suporte. Era versiunea de revistă a replicii lui Jason: „Totul va fi bine”.

Poate că într-o bună zi avea să fie bine. Poate că avea să treacă peste toate astea şi să-şi dea seama cum să-şi facă o revenire spectaculoasă. Poate că apoi avea să privească în urmă şi să vadă că toată nenorocirea pe care-o adusese pe capul familiei ei, a căsniciei ei, a ei însăşi, nu fusese în van. Pentru că avea să fie extraordinară. Pentru că avea să fie o eroină în carne şi oase.

Dar în acel moment, printre ruinele pe care singură le crease, părea de-a dreptul imposibil să-şi închipuie aşa ceva.

40

Doctorul Grant – Stephen? nu era sigură cum să i se adreseze în situaţii oficiale – o trimisese pe Maribeth să-şi facă analize de sânge. Discutară despre rezultate la următoarea consultaţie. Valorile, după cum spunea el, erau excelente. Statinele îşi făceau efectul. Nivelul de fier era în regulă. Nu mai era nevoie să se programeze la vreun control decât dacă simţea nevoie.

— Deci, asta a fost tot? întrebă ea.

— Asta a fost tot, răspunse el.

Ea aproape că se aştepta la o declaraţie oficială: „Prin prezenta, declar că eşti sănătoasă şi liberă de datorii”. Poate, s-o bată pe umăr cu stetoscopul. Însă el îi oferea, distrat, ceai, deşi ea nu-i acceptase niciodată oferta pentru că ea nu bea ceai (îi făcea dinţii să scârţâie neplăcut).

— Să te las să-ţi vezi de treabă? întrebă Maribeth, deşi era conştientă că niciunul dintre ei nu avea o zi plină.

Într-o zi obişnuită, nu avea nimic de făcut, iar în zilele în care avea consultaţii la el, nu-şi făcea planuri, pentru că acele discuţii complicate ale lor aveau tendinţa de a se întinde până la ora cinei. Şi ştia – întâlnirea întâmplătoare cu Don şi Susan confirmase acest fapt – că el nu mai avea alte îndatoriri. Dar ea era sănătoasă din punct de vedere clinic. Nu mai trebuia să se prefacă.

— Ah, bun, spuse el.

Nici medicul nu prea părea în apele lui. De fapt, nu era vorba că nu părea în apele lui, dar nu semăna cu omul alături de care petrecuse Ziua Recunoştinţei sau care fusese cu ea la mall.

— Înainte să pleci, am ceva pentru tine. E sus, în birou.

Se ridică să-l urmeze, dar el îi făcu semn să rămână la locul ei, ceea ce părea a fi un pas înapoi. Nu mai era invitată în spaţiul lui privat.

— Revin imediat.

Se întoarse cu un plic gros, crem, cu numele ei, sau mai degrabă versiunea pe care-o ştia el, scris pe partea din faţă.

— Sunt foarte curioasă, zise ea.

— Păi, nu fi, spuse el. Sunt invitaţii la centrul meu de sănătate. Ai cinci. Expiră la sfârşitul anului şi m-am gândit că, dacă tot expiră, să le dau cuiva care să le folosească.

Invitaţii la clubul de sănătate. Cât de atent. La ce se aşteptase? Bilete în Insulele Bermude? Era, la urma urmei, doctorul ei. Iar după programarea din acea zi, n-avea să mai fie nici atât.

Îşi dădură mâna.

— Mulţumesc, spuse ea. Pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Suferea cumplit. Asta era tot? După ieşirea la îngheţată, şi tunsoare, şi discuţii? Aşa se termina totul?

— Să ai grijă de tine, spuse el. Să te înscrii la sală. Să ţii minte că nu mori de la îngheţată.

Da, asta era tot. Şi de ce n-ar fi fost? El o adusese în punctul în care trebuia să ajungă. Dar nu făcuse mai mult? Ei nu fuseseră mai mult?

Voia să recunoască acel fapt, să-l audă pe el recunoscându-l. Fusese ceva între ei. Ceva care trecuse dincolo de limitele unei prietenii. Chiar dacă acea zi marca sfârşitul legăturii, voia o indicaţie a prezenţei acelei legături. Altfel, de ce fusese atât de bun cu ea? De ce îi dăduse voie să fie?

Băgă plicul în geantă. La recepţie, îşi luă rămas-bun de la Louise.

— Sună dacă ai nevoie de ceva, spuse Louise.

În staţia de autobuz, Maribeth scoase plicul şi-l deschise. Poate că avea să găsească în el un bilet, ceva intim între ei. Dar nu erau decât invitaţiile. Centrul era unul de calitate, evident. Invitaţiile erau tipărite pe carton gros, cu scris frumos, de diplomă, gravat: „Pentru invitaţii familiei Grant”. Îşi trecu degetele peste scris: „Pentru invitaţii familiei Grant”. Şi iat-o acolo, confirmarea, până la urmă, oricât ar fi fost de neintenţionată. El îşi pierduse familia. Şi ea o

pierduse pe-a ei. În moduri diferite şi din motive diferite, şi ea, şi Stephen erau orfani.

41

A doua zi, Maribeth aranjă să facă un tur al centrului de sănătate. Era bun, avea cele mai noi aparate şi cursuri de toate felurile, de la yoga la kickboxing. O atrase bazinul de înot de la subsol. Nu era sigură de ce, dar i se părea că acesta, mai mult decât orice aparat eliptic sau curs de *vinyasa* yoga, avea să-i oprească neastâmpărul pe care-l simţea crescând în ea. Înotul i se părea ceva nou. Sau poate că era pentru că simţea că se duce la fund şi voia să vadă dacă, obligată fiind, avea să înoate.

Clubul era în Squirrel Hill, după colţ faţă de biblioteca de-acolo. Maribeth se hotărî să facă o oprire la bibliotecă, pentru că-i era în drum şi nu o mai văzuse, şi auzise că avea o gamă largă de cărţi. Nu avea să se atingă de calculatoare. Categoric nu.

La cinci minute după ce intră, se atinse de calculatoare. Îşi verifică e-mailul. Nu era nimic de la Jason. Normal că nu era. Era din nou furioasă, dar, de data asta, pe ea însăşi. Era vina ei că deschisese din nou acea cutie a Pandorei. Timp de cinci săptămâni, Jason nu-i scrisese niciun e-mail. Timp de cinci zile, ştiuse asta şi se comportase ca o nebună.

În dimineaţa următoare, se trezi şi se hotărî să evite orice calculator, e-mail şi tentaţia bibliotecii. În schimb, avea să încerce să înoate. Luă autobuzul până la Target[126], ca să-şi cumpere un costum de baie şi o pereche de ochelari de protecţie, apoi, un alt autobuz până la centru.

Trebuie că se terminase un curs de înot pentru mămici şi copii, fiindcă o ceată de copilaşi înveliţi în prosoape era condusă spre vestiar. Maribeth recunoscu expresia de pe feţele câtorva mame: era un fel de şoc letargic. Cine crezuse că ideea de-a aduce laolaltă copii neajutoraţi şi apă adâncă era una înţeleaptă?

Maribeth urmase exact două cursuri de înot cu gemenii. La primul, Liv încercase mereu să

desprindă perniţa de plutire ce-i era legată de piept, iar Oscar începuse să plângă când simţise cea mai mică pleoscăitură. Instructorul, un israelian cu chelie, îi sugerase să lucreze pe rând cu gemenii, dar Oscar plânsese când îl lăsase pe margine, iar Liv se dusese în partea adâncă şi voise să sară în apă.

Mai târziu în acea săptămână, Maribeth îi povestise întâmplarea lui Elizabeth, pe care o bufnise râsul.

— Nu-i amuzant, îi spusese Maribeth prietenei ei.

— E un pic amuzant, răspunsese Elizabeth.

Maribeth nu vedea nimic de râs. În toţi anii în care încercase să rămână însărcinată, visase să facă aşa ceva: cursuri de înot cu bebeluşii ei. Şi acestea se dovediseră, ca toate celelalte, un mare eşec.

— De ce nu-l rogi pe Jason să te ajute? sugerase Elizabeth.

Asta chiar era de râs. Lecţiile erau plătite din salariul lui Jason. Nu-şi permitea să-şi ia liber ca să înoate cu ei.

— Aş putea veni eu, spusese Elizabeth.

Venise rândul lui Maribeth să izbucnească în râs, crezând că Elizabeth avea glume-n program. Dar în săptămâna următoare, era prezentă la datorie, într-o dimineaţă de joi, la ora unsprezece. În bikinii ei Chanel, cu părul îndreptat şi elegant, Elizabeth era un peşte exotic printre peştii guppy reprezentaţi de celelalte mame cu costumele lor de baie dintr-o bucată, de la Land's End[127], care stăteau să se destrame. Dar se descurcase de minune cu copiii, ţopăind entuziasmată cu Liv în apă şi distrăgându-i atenţia lui Oscar cu cântecele, în timp ce-i servea lui Maribeth ultimele bârfe despre noul ei şef, un redactor-şef legendar, de şaptezeci şi cinci de ani, care încă mai servea prânzul cu trei pahare de Martini[128]. Era o schimbare bine-venită faţă de discuţiile despre somnul la ore fixe şi cursurile Music Together[129].

Dar în săptămâna următoare Elizabeth nu mai veni. Uitase că-şi lua liber vineri pentru un weekend prelungit cu Tom şi nu putea să piardă ziua de joi.

Regreta enorm. Maribeth fusese dezamăgită, dar o înţelese. După o perioadă tumultuoasă de curtare, Elizabeth şi Tom erau proaspăt căsătoriţi – nunta avusese loc pe un iaht, pe coasta insulei Capri; Maribeth nu-i putuse onora cu prezenţa.

Maribeth îi urase lui Elizabeth să se simtă bine împreună cu Tom, apoi nu se dusese la cursul de înot în săptămâna aceea. Dar în miercurea următoare, Elizabeth sunase iarăşi ca să anunţe că nu putea să vină. Şeful o invitase iar la un prânz cu trei pahare de Martini şi nu-l putuse refuza.

— Promit că data viitoare o să vin, spusese ea.

— Nu-ţi fiice probleme. Am fost şi data trecută şi ne-am descurcat, minţise Maribeth.

A doua zi, renunţă la curs.

Maribeth aşteptă până când ieşi brigada de pici şi mămici, apoi se dezbrăcă şi rămase în costumul de baie. Linia înaltă a bustierei îi acoperea cicatricea de pe piept, dar cea de pe picior nu avea cum să şi-o ascundă.

Abia după ce-şi depozitase toate lucrurile în vestiar îşi dădu seama că nu luase un lacăt. Avea mereu la ea vreo două bancnote de o sută de dolari, bani pentru situaţii neprevăzute, şi rezerve pentru cazul în care vreun hoţ mai isteţ i-ar fi intrat în apartament, i-ar fi găsit toate ascunzătorile şi-ar fi lăsat-o fără niciun ban.

În capătul culoarului, o femeie în costum de baie îşi încuia vestiarul.

— Ştiţi cumva dacă se găsesc aici lacăte de vânzare? întrebă Maribeth.

Femeia o privi fix prin ochelarii albaştri de protecţie.

— Maribeth? întrebă ea.

Primul ei gând fu acela că Jason, primindu-i e-mailul, aflase că era în Pittsburgh şi pusese pe cineva s-o urmărească. Al doilea gând fu acela că nu avea nicio logică, având în vedere că nu încercase să ia legătura cu ea nici măcar o dată, în cele patru săptămâni anterioare, şi nici nu-i răspunsese la mesaje.

Chiar şi după ce femeia îşi scoase ochelarii, lui Maribeth îi trebui un minut să-şi dea seama că era Janice.

— Măi, să fie, ce mă bucur că dau de tine, spuse Janice. Nu ştiam că înoţi.

— Păi nu înot. Nu prea. Un prieten mi-a dat invitaţii şi-am zis să încerc ceva nou. Dar nu mi-am adus lacăt.

— Ce-ar fi să împărţim vestiarul meu?

Se îndreptară spre vestiarul lui Janice. Maribeth îşi înghesui lucrurile în el.

— Voiam să te sun în după-amiaza asta, spuse Janice în timp ce coborau treptele spre marginea piscinei.

— Serios?

— Da. Am vrut să-ţi scriu un e-mail în weekend, dar nu aveam adresa ta.

— A, păi nu prea folosesc e-mailul în perioada asta. Dar vă pot da adresa. De ce, aţi aflat ceva?

— Încă nu. Am nevoie de mai multe informaţii. Numerele de asigurare socială ale părinţilor ar fi de mare ajutor. Sau o copie după certificatul tău de naştere.

— A, bun.

Certificatul ei de naştere era acasă, dar celelalte informaţii le avea probabil în arhiva de la e-mail.

— Puteaţi să sunaţi.

— M-am gândit să nu te deranjez, în caz că erai cu familia de sărbători.

— Nu eram cu familia.

— A, nici eu, spuse Janice.

— Ce-aţi făcut? întrebă Maribeth.

— În mare parte acte.

— Îmi pare rău s-aud asta.

Maribeth nu era sigură de ce ar fi trebuit să se simtă vinovată, dar aşa se simţea.

— Lasă, să nu-ţi pară. Am prăjit nişte piept de curcan, care-i oricum partea cea mai bună, şi mi-a rămas şi pentru sandviciuri.

Ajunseseră la piscină. Maribeth presupusese că la prânz n-avea să mai fie nimeni, dar toate cele cinci

culoare erau pline de înotători.

— Ce aglomerat e!

Janice îşi trase boneta de baie peste urechi şi-şi aranjă ochelarii de protecţie.

— Acum nu-i deloc aglomerat.

Maribeth se aştepta ca Janice să intre pe culoarul de înot lent, unde se aflau oamenii mai în vârstă, dar ea se îndreptă spre culoarele unde se înota mai rapid.

— Înot plăcut! strigă ea peste umăr.

Maribeth stătea deasupra culoarului lent. Cele trei persoane care înotau acolo în cerc păreau a se mişca destul de repede. Maribeth petrecu nişte minute bune încercând să-şi dea seama cum să intre în atmosferă.

Îşi aduse aminte de şcoala de şoferi, când avea cincisprezece ani, şi încerca să prindă curajul de-a intra pentru prima oară în traficul de pe autostradă.

Când între înotătoare se eliberă spaţiul, intră şi încercă să lovească apa ridicând braţele până la piept, dar muşchii de la subraţe, care încă se vindecau, îi restrângeau atât de mult posibilitatea de a se mişca, încât abia reuşea să se deplaseze. Un înotător apăru pe neaşteptate în spatele ei.

— Scuze! strigă ea.

Începu să înoate câineşte şi ajunse până-n capătul bazinului, unde-şi trase sufletul ţinându-se de margine. O altă înotătoare apăru în spatele ei.

— Înotaţi? întrebă ea.

Maribeth nu era sigură dacă se numea „înot” ceea ce făcea ea. Părea mai degrabă că se străduieşte să nu se înece, dar, înainte să se gândească la o replică potrivită, înotătoarea făcu o întoarcere uşoară sub apă, lovind cu piciorul, şi porni (deloc încet, cum nu se putu abţine Maribeth să observe) în altă direcţie.

După ce-şi trase sufletul şi observă că era destul spaţiu între ea şi celelalte înotătoare, porni din nou. De data aceasta, încercă stilul craul[130], *craul* fiind cuvântul cel mai indulgent pentru a-i descrie înotul dureros de lent. Două înotătoare o depăşiră până să ajungă în celălalt capăt al culoarului. În timpul care-i trebui ca să mai facă o tură – fiind nevoită să se oprească şi să se ridice în picioare la jumătate –,

toate înotătoarele de pe culoar o depăşiseră. Le simţea nerăbdarea radiind prin apă. Culoar lent sau nu, înţelese că nu avea ce să caute acolo. Era băbuţa care mergea cu 56 de kilometri pe oră pe autostradă.

Când ajunse în celălalt capăt al culoarului – făcuse patru ture până-n acel moment –, respiraţia îi era greoaie şi se afla periculos de aproape de hiperventilaţie. Simţea că intră în panică, şi probabil că se şi vedea, pentru că salvamarul sărise în apă din locul lui special amenajat la înălţime şi o întrebase:

— Doamnă, aveţi o criză?

Avea patruzeci şi patru de ani, suferise un atac de cord şi trecuse printr-o operaţie de bypass. Fugise de-acasă şi nici soţul şi nici prietena ei cea mai bună nu încercaseră să ia legătura cu ea. Şi nu ştia să înoate. Da, avea o criză, fir-ar mă-sa a dracului de criză!

— Sunt bine, gâfâi ea.

Reuşi să iasă din bazin şi să urce din nou treptele fără să cadă din picioare. Când ajunse în vestiar, îşi dădu seama că lucrurile ei erau toate în dulapul lui Janice. Şi că uitase să-şi ia un prosop.

Era pe bancă, tremurând, când simţi cum cineva îi punea un prosop pe umeri.

— Uite-aici.

Maribeth nu putu răspunde. Nu din cauză că încă tremura şi nu putea să respire, ci pentru că, din nou, fusese prinsă pe picior greşit. Putea să plutească, putea să meargă prin apă, putea să înoate câineşte, putea chiar şi să imite aproximativ mişcările de braţe, dar nu ştia să înoate. Cum de nu-şi dăduse seama de lucrul ăsta?

— Hai să te-ncălzeşti, spuse Janice, conducând-o spre duşurile comune.

Stătu mult timp sub duş, lăsând apa caldă să scoată frigul, tristeţea şi deznădejdea din ea. Când se uscă, în sfârşit, se simţi ca şi cum ar fi făcut ture de bazin zile întregi. Janice era deja îmbrăcată şi-şi strânsese lucrurile. Maribeth îşi ceru scuze.

— Pentru ce-ţi ceri scuze?

Cum Maribeth nu răspunse, Janice întrebă:

— Cât a trecut de când te-ai operat?

Pe moment, fu surprinsă. Dar, bineînţeles, dezbrăcată fiind, tot istoricul medical îi era ieşit în relief pe piele.

— Şapte săptămâni, spuse ea.

— Păi abia dac-a trecut ceva timp.

Chiar dacă putea înota, era un fel de mândrie prostească, poate aceeaşi ca şi cea care o împinsese să creadă că putea fugi de-acasă fără nicio consecinţă, să creadă că putea intra pur şi simplu în bazin şi să înceapă să înoate.

Îi întinse lui Janice prosopul. Era alb, ca un steag al capitulării.

42

Mai târziu în acea după-amiază, Maribeth se conecta la e-mail ca să caute numerele de asigurare socială ale părinţilor ei. Chiar renunţase la ideea de-a afla ceva de la Jason. Când îi văzu mesajul, se întrebă pentru o clipă dacă o făcuse intenţionat, dacă aşteptase exact numărul de zile necesare ca ea să treacă prin toate etapele suferinţei, şi chiar când se simţea, dacă nu bine, măcar resemnată, să-i trântească un e-mail.

Dar era o idee paranoidă.

Şi ar fi fost un efort mult prea mare pentru Jason.

La subiect nu era trecut nimic, ci doar o mică pictogramă cu o agrafă la rubrica de fişiere ataşate. Îi scrisese o scrisoare în care o implora să se întoarcă acasă? Îi trimisese actele de divorţ?

Bun. Zece respiraţii, pentru calmare. Una, două…

Mâinile îi ţâşniră pe tastatură, deschizând mesajul, descărcând fişierul ataşat. Începu să citească. Primul rând îi era atât de cunoscut, încât aproape că i se făcu rău.

Simţi voma cum i se ridica în gât. Se depărtă de masă. Nu voia să vomite pe un calculator de la bibliotecă.

După aproape cinci săptămâni de când plecase şi o săptămână de când îi trimisese e-mailul, Jason îi răspunsese trimiţându-i mesajul pe care i-l scrisese ea când plecase de-acasă. Pur şi simplu. Returnare către expeditor.

Asta însemna ea pentru el? Asta însemna absenţa ei? Atât de puţin, încât el nu avea nimic nou de spus? Tot ce se obosea să facă era să-i arunce în faţă propriile cuvinte?

Nu-şi amintea exact ce-i scrisese în acea dimineaţă nebună, dar, văzând acel prim rând… închise fereastra, şterse e-mailul şi goli coşul de gunoi, pentru a nu lăsa vreo urmă.

Doar că nu putea şterge ce făcuse Jason. Nu-i venea să creadă că făcuse aşa ceva.

Totuşi, în timp ce stătea acolo, cu lacrimile curgându-i şiroaie şi provocându-i mâncărimi, îi veni să creadă. De ce să-i fi răspuns Jason? De ce să se fi oferit să-i ducă din povară, când nu o făcuse niciodată? De ce să fi început din acel moment, după ce ea făcuse acel lucru de neiertat, renunţând la dreptul de-a poza în martiră şi dându-i-l lui, atât de uşor? Pe tavă. Ca întotdeauna.

Nu ştia de ce sperase la mai mult, dar o făcuse.

Nu ştia la ce ar fi trebuit să se aştepte, dar nu la aşa ceva.

43

Dragă Liv şi Oscar,
~~*Îmi pare rău*~~
~~*Nu mă urâţi*~~
~~*Voi fi mereu mama voastră*~~
~~*Am plecat pentru că*~~

44

A doua zi, era din nou pe canapea, în culcuşul improvizat din pături, cu televizorul urlând de zor. Janice o sună s-o invite la înot, iar ea o refuză. Todd şi Sunita îi trimiseră mesaj că aveau să-şi facă ieşirea săptămânală la cumpărături, iar ea nu le răspunse. Janice o sună din nou s-o întrebe dacă reuşise să dea de informaţiile care îi trebuiau, dar ea închise telefonul. Todd o sună, iar ea nu-i răspunse. Janice o sună a treia oară, să-i spună că avea nişte informaţii care s-ar fi putut s-o intereseze şi-i propuse să se întâlnească la bazin a doua zi, să le discute. Maribeth îi spuse că poate aveau să se întâlnească. Sunita îi trimise mesaj s-o întrebe dacă voia să meargă sâmbătă la târgul ăla de obiecte artizanale pentru hipsteri[131]. Maribeth nu răspunse.

Eşti bine? îi scrise Sunita.

— Habar n-am, răspunse ea cu voce tare.

Şi apoi îi scrise Stephen.

Voiam să ştiu ce faci. Şi mă cam panichez în legătură cu cadoul lui Mallory. Era să-i iau un scaun curbat.

Era prima oară când zâmbea, de când… de când îl văzuse ultima oară pe Stephen.

Se gândi la târgul de obiecte artizanale, pe care Sunita îl descrisese ca fiind un Etsy al pieţelor de vechituri. Părea a fi locul perfect pentru a găsi ceva pentru pretenţioasa Mallory.

Pleacă de lângă scaunul ăla, îi scrise Maribeth.

Împinse păturile de pe canapea cu piciorul.

Jason n-avea decât să se ducă dracului.

45

Când Janice spusese că voia să se vadă cu ea la centru ca să discute despre căutarea mamei ei biologice, Maribeth îşi dădu seama că era vorba de comoditate. Bazinul era chiar după colţ faţă de şcoala unde lucra Janice, iar ea îşi petrecea adesea pauzele de prânz înotând.

— Vezi să-ţi iei nişte şlapi de data asta, spusese Janice. Să nu te alegi cu vreo ciupercă.

Maribeth nu prea avea de gând să mai înoate, dar, ca să-i facă hatârul lui Janice, îşi luă costumul de baie. În vestiar, Janice începu să se dezbrace, iar Maribeth făcu şi ea la fel, ca să nu se simtă ciudat.

— Am nişte veşti care s-ar putea să fie foarte bune, dar nu vreau să-ţi faci speranţe prea mari. Nu e nimic sigur.

— Ce anume? întrebă Maribeth.

— Casa de copii Allegheny, una dintre cele mai vechi agenţii de adopţii din Pittsburgh, care încă funcţionează, are înregistrată o fetiţă cu data naşterii tale.

— Oare eu sunt?

— S-ar putea să fii tu, răspunse Janice. Ne-ar trebui mai multe informaţii ca să ştim sigur. Numerele de asigurare socială ale părinţilor tăi ne-ar ajuta foarte mult.

— O să fac rost de ele cât de repede pot, promise Maribeth.

— Când le-avem pe-astea, putem să încercăm să confirmăm. Şi ancheta de la Tribunalul Orfanilor e în desfăşurare, dar aia cred c-o să dureze până anul viitor.

Maribeth oftă.

Janice o bătu uşor pe umăr, apoi aruncă o privire picioarelor ei goale.

— Ţi-ai adus şlapii?

— Nu, dar nu cred că o să înot azi.

— Ei, vorbeşti prostii. Ţi-ai luat costumul de baie, nu?

— Da, l-am luat, dar…

— Şi uite, am adus eu o pereche în plus. Dacă-ţi vin bine, poţi să-i păstrezi.

— Dar nu cred că o să înot.

— Încearcă-i. Sunt buni?

Erau cu vreo două numere mai mari, dar era în regulă.

— Perfect, spuse Janice. Cât despre înot, mă gândeam c-aş putea să-ţi dau nişte indicaţii.

— Indicaţii?

Maribeth începea să-şi dea seama că întâlnirea de la bazin nu era legată doar de comoditate. Fusese păcălită.

— Am fost salvamar mulţi ani. Autorizaţia n-o mai am, dar am învăţat ceva copii să înoate la viaţa mea.

— Păi, eu nu-s tocmai copil, spuse Maribeth.

— Ştiu, răspunse Janice, dar sigur te pot învăţa şi pe tine.

Cinci minute mai târziu, Janice îi dărui lui Maribeth o placă de înot.

— Pe bune? întrebă Maribeth.

— Cred că-i bine să începi cu începutul.

— Dar parcă aveam nevoie de indicaţii, cum spuneaţi, ca să mă menţin în formă.

— E adevărat. Dar, uneori, asta înseamnă să te dezveţi de obiceiurile nesănătoase.

— Ce obiceiuri nesănătoase?

— Ah, nimic în mod deosebit.

— Dar nu e ca şi cum n-aş mai fi înotat până acum.

Poate că nu ştia să înoate cum trebuia, dar ştia să înoate. Cât de cât.

— Uneori, cea mai bună metodă de-a învăţa ceva e să începi cu începutul.

Dintr-o clipă în alta, avea să se transforme în Julie Andrews[132] şi să înceapă să cânte.

— Bine.

Maribeth se întinse după placa de înot.

Janice ţinu de placă.

— Ştii să dai din picioare?

Se simţea jignită. Atâta lucru ştia şi ea.

— Bineînţeles că ştiu.

— Problema e că foarte mulţi oameni dau din picioare cu genunchii îndoiţi aşa, spuse Janice.

Mimă lovirea apei cu degetele îndoite de la încheietură.

— Dar, de fapt, trebuie să ţii picioarele drepte şi să dai din şold, aşa. Făcu un gest cu degetele drepte.

Maribeth nu ştia ce să spună. Mereu dăduse din picioare cu genunchii îndoiţi.

Janice făcu o demonstraţie, apoi îi dădu placa lui Maribeth.

— Nu uita să-ndrepţi degetele, graţioasă ca o balerină.

Maribeth dădu din picioare. Placa se răsturnă, cu tot cu ea. Graţioasă ca un bivol african.

— Uite, spuse Janice luându-i placa. Ţine-o în faţa ta şi ţine coatele drepte. Pe urmă, din şold, loveşte. Uşor. Nu-i nevoie să te lupţi cu apa.

Traversă bazinul în lungime şi se întoarse. În sus. Şi se întoarse. Tendoanele şi coapsele începură s-o usture, iar degetul ţinut drept îi provocă spasme la picior. Nu era graţios, nu era plăcut. Dar, pentru un moment, reuşi să se lase suficient de absorbită de ceea ce făcea încât să uite de mama ei biologică, de Jason şi de copii.

Apoi, Janice îi luă placa.

— Ajunge pentru azi, spuse ea.

— Dar n-am dat decât din picioare, protestă Maribeth.

— Şi e destul pentru o zi, repetă Janice.

Ei bine, cel puţin nu fusese aproape să leşine. Sus, în vestiar, Janice îi reaminti să aducă informaţiile despre părinţii ei. Maribeth îi promise că le va avea până luni. Atunci stabiliră să se întâlnească şi pentru următoarea lecţie de înot. Maribeth nu era sigură ce părere avea despre asta, dar era prea târziu ca să mai poată da înapoi.

46

Sâmbătă dimineaţa, Maribeth îi trimise mesaj lui Stephen.

Mă iei la ora 11.00 sau ne vedem la târgul artizanal?

Un minut mai târziu, îi sună telefonul.

— Nu pot s-ajung, spuse Stephen.

Fusese atât de nerăbdător să meargă când îi propusese, cu doar câteva zile în urmă!

— Urgenţă medicală?

— Poţi să-i spui şi-aşa.

Vocea nu-i era doar răguşită, ci şi aspră, parcă ar fi băut sticlă pisată.

— Eşti bolnav?

— Dacă sunt bolnav, mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Ce vrei să spui cu asta?

El tuşi.

— Sunt mahmur, M.B. Foarte mahmur.

— Vin la tine, spuse ea.

— Nu sunt în stare să primesc musafiri.

— Nu mă aştept să mă distrezi.

— Sunt într-o stare jalnică.

— N-ai spus tu că-i în regulă să ceri ajutor?

Pauză la celălalt capăt al firului. Apoi:

— Vino la mine.

Era cenuşiu. Părul, pielea, tricoul şifonat, care mirosea a acru, toate-i erau cenuşii. Ea ştia că el avea aproape şaizeci de ani, dar aceea era prima oară când se gândea la el ca fiind bătrân.

Vinovatele pentru starea lui jalnică stăteau pe blat: trei sticle de vin goale şi o jumătate de halbă de altceva.

Maribeth vedea limpede că el se simţea stânjenit pentru că băuse, pentru că ea-l vedea în starea aceea. Aşa că trecu pe lângă el, cât de repede putu, ca şi cum ea ar fi fost menajera, iar situaţia aceea era una neplăcută, dar nu ieşită din comun.

Luă sticlele din coşul de gunoi, întrebându-se dacă ăsta era motivul scandalului. Un cardiolog alcoolic înrăit. Asemenea veşti ar fi circulat repede, chiar dacă n-ar fi ajuns la ea.

Când se întoarse înăuntru, îl găsi aplecat deasupra unei ceşti de cafea.

— Vrei să ţi-o încălzesc? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Nu o să poţi s-o ţii în tine?

Clătină din nou din cap, ca un băieţel trist. Ea scăpă de cafea, îi turnă un pahar cu apă şi i-l puse în faţă.

— N-ai nişte Alka-Seltzer[133]?

— Sus. Pe noptiera din dormitor.

În timp ce urca treptele, acestea scârţâiau, parcă gemând, ca şi cum toată casa ar fi fost în suferinţă. Găsi dormitorul mare, cu patul enorm nefăcut, şifonat, şi se opri în prag. Îi simţea mirosul, parfumul lui obişnuit de bergamotă şi piele amestecându-se cu mirosul de brânză stricată al vomei.

Mergând uşor, pe vârfuri, se îndreptă spre noptiera lui (presupunea că era a lui, pentru că era plină de reviste medicale). Deschise sertarul; înăuntru erau şi mai multe reviste medicale, un pachet de cărţi de joc, un Kindle[134], nişte bileţele cu notiţe, dar nici urmă de Alka-Seltzer.

Noptiera de pe cealaltă parte a patului era goală, cu excepţia unei fotografii de nuntă, înrămată, acoperită de un strat de praf. În acel moment, Maribeth chiar se simţi ca o băgăcioasă pentru că deschisese sertarul. Acolo, lângă un pachet de şerveţele şi o antologie veche de povestiri ale lui Junot Diaz[135], era o cutie deschisă de Alka-Seltzer.

O folosise Felicity ca să-şi liniştească stomacul pe durata chimioterapiei? Citise povestirile lui Diaz ca să-şi distragă mintea de la prezentul sumbru? De la viitorul nesigur?

Baia mare mirosea puternic a vomă. Ţinându-şi respiraţia, scotoci prin dulapul cu medicamente, găsi o sticlă de analgezice şi coborî la el.

Stephen stătea în faţa blatului, privind în gol, cu paharul cu apă neatins. Ea dizolvă pastilele Alka-Seltzer şi-l bătu uşor pe mână. Îi dădu trei tablete de Tylenol[136].

— Înghite, îi ordonă ea. Bea.

El bău apa, cu ochii închişi, dintr-o singură înghiţitură. Maribeth rezistă tentaţiei de a-i spune: „Ce băiat bun!" Când râgâi, mirosul de medicament fu atât de puternic, încât îl simţi şi ea din plin.

— Ţi-e mai bine?

O încercare forţată de zâmbet.

— Puţin.

— O să-ţi fac nişte ouă, ceva uleios. O să absoarbă alcoolul care a mai rămas în tine.

— Acum cine-i doctorul? întrebă el cu voce stinsă.

— Ai ouă?

El făcu un semn cu capul spre frigider. Era aproape gol, dar avea şase ouă, nişte lapte semidegresat şi nişte unt.

— Dar sos iute ai?

Stephen făcu semn din cap spre cămară. Ea scotoci pe acolo şi găsi câteva sticle de CaJohns[137], cu eticheta din Trinidad. Se întrebă dacă de-acolo era Felicity. Sau poate că de-acolo îl luaseră, din vacanţă. Sau poate, pur şi simplu, le plăceau sosurile iuţi.

— Doi din doi, spuse ea. Ne îndreptăm spre trei. Pâine?

— Vezi în congelator.

Găsi nişte chifle de hamburger şi le lăsă să se decongeleze. Bătu ouăle cu lapte semidegresat, sare şi piper, încălzi tigaia, topi nişte unt şi puse ouăle în tigaie.

— De ce miroase frumos în bucătăria mea doar când eşti tu aici?

— O să iau ca pe-un pas înainte faptul că spui că mâncarea miroase bine.

Băgă repede chiflele în cuptor, întoarse ouăle cu spatula şi le stropi cu sos iute.

— Unde ai învăţat să găteşti?

— Sunt doar nişte ouă jumări, Stephen. Chestii elementare.

— Dar ştii să găteşti ca lumea. Îmi dau seama.

— Da, ştiu. Am învăţat dintr-o revistă.

— Ce ingenioasă eşti.

— Nu am citit-o, am lucrat la ea. Prima mea slujbă a fost la o revistă culinară. Înainte de asta, ştiam să fac numai macaroane cu brânză, de-alea la cutie.

— Atunci, cum ai obţinut o slujbă la o revistă culinară?

— M-am prefăcut. Cu o săptămână înainte de interviu, am citit cărţi de bucate şi reviste de gastronomie şi m-am uitat la emisiuni culinare, aşa că, până să apar la interviu, ziceai că-s Julia Child[138].

— Cât ai lucrat acolo?

— Destul încât să-mi crească respectul pentru gătit.

— Se vede.

— Asta mi-a plăcut cel mai mult la reviste. Timp de câţiva ani, devii expert în ceva. Călătorii cu buget fix, scena internaţională, stilul de viaţă al celebrităţilor.

— Un fel de om bun la toate.

— Şi la nimic.

Ceea ce era adevărat. Era foarte pricepută ca editor, dar, în toate celelalte privinţe, era o diletantă. Doar că-n acel moment nu mai era nici măcar editor.

Puse ouăle pe farfurie şi începu să le scalde în şi mai mult sos iute. El ridică mâna.

— Cred că s-ar putea să ajungă atât.

— Trebuie să ai încredere în mine. Nu înţeleg motivul, din punct de vedere ştiinţific, pentru care mâncarea iute te scapă de mahmureală, dar aşa e.

— Poate c-ar trebui să scriem o lucrare pe tema asta.

— Atunci, trebuie mai întâi s-o testăm.

Ea îi puse farfuria în faţă, iar el se strâmbă.

— Ia o gură. Doar ce-ai zis că miroase bine.

El ridică furculiţa, luă o gură mică, mestecă şi înghiţi.

— Vezi? N-ai murit, spuse ea.
— Mai lasă-mă câteva minute, zise el.
— Îţi revine simţul umorului. Mai ia o gură. La fel de mică.
— Eşti o doctoriţă excelentă. Zâmbi slab. Sau poate-ar trebui să-ţi spun asistentă.
Ea ridică o sprânceană.
— Retrogradată după o gură?
— Promovată, răspunse el. Asistentele sunt adevăratele vindecătoare. Apoi, ca şi cum ar fi vrut s-o convingă, adăugă: Felicity a fost asistentă.
— Aha, spuse ea. Aşa v-aţi cunoscut?
— Nu, ea lucra la oncologie pediatrică.
— Oncologie. Maribeth clătină din cap. Ce ironie a sorţii!
Stephen luă o gură mai mare de ouă în furculiţă.
— Cred că merge chestia asta. Şi în ce sens e o ironie a sorţii?
Maribeth nu ştia dacă întrebarea lui era un fel de contră, de reproş pentru că se băgase în viaţa lui privată. Dar el fusese cel care deschisese subiectul. Maribeth bălmăji ceva despre ironia situaţiei unei asistente de la oncologie care murise de cancer.
Furculiţa lui Stephen se trânti de farfurie.
— Felicity nu a murit de cancer.
— Nu?
— De unde ţi-a venit ideea asta?
Faţa, gâtul şi braţele lui Maribeth se înroşiră.
— Nu ştiu. Era atât de tânără şi de frumoasă. Îşi dădu seama cât de penibil suna. Şi aveai panglicile alea roz în birou, adăugă ea.
El aproape zâmbi.
— Mallory lucrează pentru Breast Cancer Survivor's Network[139]. Se ocupă de organizarea evenimentelor. Aşa dau eu dovadă de spirit academic. Îmi pare rău. Credeam că ştii. Pentru că toată lumea de pe-aici ştie. Şi pentru că ai spus ce-ai spus la gelaterie.
Ce spusese? Ceva legat de o înţelegere, că el nu avea să-i sape în trecut şi nici ea nu avea să-i sape lui.

— Nu ştiam, bâigui Maribeth. Adică, nu ştiu.

— Nu-i vreun mare mister. A scris şi-n ziar, la urma urmei. M-aş fi aşteptat să mă investighezi mult mai amănunţit.

Clătină din cap. Nu-l căutase nici măcar o dată pe Google. Hotărâse că, în cazul în care el făcuse ceva groaznic, nu voia să ştie ce anume.

— A murit într-un accident de maşină. Ceea ce nu e ieşit din comun. Mulţi mor aşa. Doar că s-a întâmplat ca asta să fie din vina mea.

Inima ei fu luată ca de un val ciudat, apoi se opri brusc, ceea ce ea înţelese că nu avea legătură cu boala ei coronariană.

— Din vina ta?

— Poate că nu din punct de vedere legal. Dar asta nu schimbă nimic, nu?

Râse amar, cu totul necaracteristic lui Stephen, după părerea lui Maribeth. Era un sunet care ar fi fost mult mai potrivit ieşind din gura ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Ghinion. Karmă greşită. Cine ştie? Dădu din mâini, ca şi cum ar fi învinuit Universul. Ne-am dus să-i vedem pe nişte foşti pacienţi de-ai ei cântând cu o orchestră din Cleveland. Mereu făcea lucruri de genul ăsta, participa la piese şcolare, sau nunţi, sau concerte ale foştilor pacienţi, şi mă târa şi pe mine după ea. Am avut multe discuţii contradictorii pe tema asta. Eu eram de părere că datoria noastră e să tratăm pacienţii şi să-i ajutăm să-şi vadă de vieţile lor, nu să-i implicăm în ale noastre. Dar ea îşi aduna în continuare supravieţuitori. Uneori îmi ţinea morală, spunea că aş fi un doctor mai bun dacă n-aş fi atât de rece. De detaşat.

Râse din nou scurt, amar.

— În orice caz, m-am dus, deşi nu-mi doream, la concertul orchestrei şi, pe urmă, am fost invitaţi – mai bine spus, ea a fost invitată – la o adunare unde avea să fie şi o pacientă de-a ei care cânta la oboi. N-am avut de ales şi a trebuit să merg şi eu. Am ajuns să stau la bar, iar Felicity a fost sufletul petrecerii, ca de obicei. N-am pornit la drum decât după miezul

nopţii, iar ea m-a certat pentru că mă grăbeam atât de tare când n-aveam nimic de făcut a doua zi. Pe urmă s-a supărat pentru cât de repede conduceam, ne-am certat urât, mi-a fost distrasă atenţia şi când traficul s-a oprit în faţa noastră, n-am văzut. Am călcat puternic frâna, dar n-am putut să opresc la timp.

— Doamne, Stephen, îmi pare foarte rău.

— Nu, nu asta a fost. Din ăsta am scăpat. Ăsta a fost un accident minor.

Groaza lui Maribeth crescu atât de mult încât o simţi în stomac.

— Ce s-a întâmplat a fost c-am petrecut ultimele clipe din viaţa lui Felicity certând-o pentru că mă adusese în stare să fac accident. Ţipam la ea când a intrat o maşină din spate în noi, din plin. Nici n-aveam luminile de frână aprinse, pentru că începusem să parchez maşina.

— Nu, Stephen. Nu.

— Am suferit o contuzie şi mi-am dislocat umărul. Dar Felicity… făcu o pauză să-şi dreagă vocea. Partea ei din maşină… nici nu mai arăta a maşină.

Continuă să-i spună lui Maribeth cumplita poveste: cum stătuse faţă-n faţă cu Felicity, prinşi între fiarele contorsionate, implorând-o să reziste, văzând că nu reuşea. Maribeth începu să plângă.

Îi întinse un şerveţel şi continuă, fără să plângă. Ea avea impresia că nu mai vorbea cu ea, ci spre ea, folosind-o ca pretext pentru a-şi putea relata lui însuşi povestea. Semăna mult cu felul în care le scria ea gemenilor.

— După aceea, mi-am luat liber de la lucru o lună şi, când m-am întors, pierdusem deja câţiva pacienţi. Apoi, am mai pierdut câţiva, pentru că, presupun, termenul corect ar fi că m-am înăsprit, deşi mereu fusesem aspru, dar am devenit ceva greu de stăpânit. Poate că de-asta au început zvonurile. Felicity era iubită. Eu nu eram. Ea murise. Eu nu murisem. Se şuşotea pe la colţuri cum c-aş fi fost beat. N-am fost, deşi am făcut asta în multe nopţi de-atunci încoace.

Făcu un gest spre chiuveta unde erau paharele goale.

— Dar lumea a început să-şi dea seama că făcusem ceva rău. Sau poate că nu voia nimeni să aibă de-a face cu povestea asta groaznică. Poţi să-i învinuieşti? Cabinetul a început să aibă de suferit. Mi s-a spus să-mi iau concediu, deşi ştim cu toţii că era vorba de concediu permanent.

Împinse la o parte farfuria cu ouă.

— Poate că aşa a fost mai bine. Medicina necesită un fel de nebunie, ideea de-a te crede invincibil. Dar, când am văzut-o pe Felicity murind şi n-am putut să fac nici cât negru sub unghie ca s-o salvez, am rămas şi fără asta.

Deci, despre asta era vorba. Niciun proces de malpraxis. Nici faptul că era alcoolic. Nici măcar un scandal, cel puţin nu unul dintre cele la care se gândise ea. Doar o inimă rănită care-şi făcea rău singură. Asta putea să înţeleagă.

Stephen tăcuse, dar mâinile îi tremurau. Maribeth le prinse între ale ei şi le strânse până când se opriră. Apoi, îl sărută.

47

Înainte de lecţia de înot de luni, trecu pe la biblioteca din Squirrel Hill, să caute numerele de asigurare socială ale părinţilor ei în arhiva e-mailului. Pentru că ştersese mesajul de la Jason fără să-i răspundă, nu se aştepta să mai primească altul de la el, dar era acolo, cu un P.S. prevestitor de rău trecut la subiect.

Adică „P.S. Te urăsc?” „P.S. Să nu te mai întorci?” „P.S. Eşti cea mai proastă mamă din lume?”

p.s. Se pare că tu crezi că te pedepsesc. Aşa, ca să ştii, era Ziua Recunoştinţei şi eram la ţară şi pe urmă Oscar s-a îmbolnăvit, deci am stat cu el acasă, iar e-mailurile alea au fost trimise pe contul de la serviciu, deci le-am văzut abia luni seara. Cred c-o să mă scuzi şi tu că mi-a trebuit o singură nenorocită de zi ca să mă obişnuiesc cu toate astea, având în vedere că tu nu ai scos nici măcar un cuvânt o lună întreagă.

Pentru numele lui Dumnezeu, Maribeth, te las să-ţi vezi de-ale tale. Fac exact ce mi-ai cerut să fac. Nu ştiu ce mai vrei să-ţi spun.

Se uită la dată. E-mailul fusese trimis la o zi după ce primise primul mesaj de la el. Cu două zile înainte să-l sărute pe Stephen.

Se gândise la acel sărut cu un amestec ciudat de dragoste şi de confuzie, dar acelor sentimente li se alătura în acel moment şi o vină venită din urmă. Oare l-ar mai fi sărutat pe Stephen dacă ar fi primit acel al doilea e-mail de la Jason? Îl sărutase ca să-i facă în ciudă lui Jason? Nu simţise asta. Dacă se gândise la vreunul dintre soţii din acea bucătărie, se gândise la Felicity. Citi din nou mesajul. Fuseseră la ţară? Şi ce avea Oscar?

Oscar e în regulă? scrise ea imediat şi, fără să stea pe gânduri, apăsă pe trimitere.

Jason trebuie că era la birou, pentru că îi răspunse imediat.

E bine.

Jason nu intra niciodată în detalii. Nu era genul care să se consume pentru lucruri mici, deşi Maribeth nu era prea sigură ce însemnau în viziunea lui lucrurile mari. De exemplu, fuga ei de-acasă se punea?

Dar faptul că Oscar era bolnav era un motiv de îngrijorare. Era vorba de urechile lui? De tuburi? Oscar începuse să vorbească târziu – toată lumea presupunea că din cauza faptului că Liv răspundea la întrebări în numele amândurora – până când Lauren observase că Oscar spunea foarte des „Ce?” şi întrebase dacă-i făcuseră vreun test de auz. Se părea că urechile lui Oscar erau atât de pline de lichid, încât abia auzea şi de aceea nu vorbise. Maribeth fusese îngrozită, pentru că nu reuşise să-l ajute pe Oscar, pentru că Lauren observase problema înaintea ei („Hai, măi, are patru copii”, spusese Jason). Lui Oscar îi fuseseră introduse tuburi auriculare şi făcuse logopedie, reuşind să ţină pasul, dar, pe perioada verii, tuburile căzuseră, iar orelistul spusese că trebuia să se asigure că n-avea să se strângă iarăşi lichid.

Îi scrise un e-mail mai lung. Era vorba de urechile lui Oscar? Jason făcuse programare la orelist? Vorbise cu logopedul? Acum, că avea ocazia, puse mai multe întrebări generale: despre starea mentală a copiilor, despre starea lor fizică, despre programările la pediatru, despre tunsori. Când termină, umpluse tot ecranul de întrebări.

Răspunsul lui Jason veni prea repede ca să fi fost un răspuns ca lumea.

Copiii sunt bine, scrise el.

Poţi să te exprimi mai concret? întrebă ea drept răspuns.

Oscar e bine. Liv e bine. Am eu grijă de toate. Suntem bine cu toţii.

Bine? Tot ce era în neregulă cu Jason Brinkley putea fi redus la acel cuvânt nesincer. O parte era scenariul ideal, două părţi comoditate. Da, totul era bine. Pentru că ea era acolo să se asigure de asta.

Dar în acel moment nu era acolo, deci, cum anume era totul bine? spunea că n-o pedepseşte, dar de fiecare dată când se certau, Jason făcea exact acelaşi lucru: se transforma într-o ţestoasă, tot numai carapace dură. Era apărarea perfectă, arma perfectă. Ea pierdea de fiecare dată.

Înţelegea că merita ca el să fie furios pe ea. Nu căuta să fie iertată sau absolvită de păcat. Voia doar să ştie care era situaţia ei. Altfel, cum ar fi putut să se întoarcă? Dacă pământul îi fugea mereu de sub picioare, cum putea spera să-şi recapete vreodată echilibrul?

Bine? Cum putea avea vreodată încredere într-un cuvânt atât de nesincer? Cum putea avea vreodată încredere într-un om atât de nesincer? Care nu spunea niciodată ce simţea cu adevărat? Era bine, adică nu era pe cale să se ducă la fund, sau era bine, adică înflorea?

Dar apoi înţelese, şi asta o lovi ca un pumn în stomac. Dacă Jason spunea cu totul altceva?

Se descurcau.

Fără ea.

48

În Pittsburgh nu era atât de frig pe cât se aşteptase Maribeth – ea se aşteptase la troiene de zăpadă dar, pe măsură ce se apropia iarna, cerul albastru părea să dispară sub un continuu văl cenuşiu ce o făcea să simtă frigul până la oase. Maribeth îşi adusese haina de iarnă, dar aceasta nu făcea faţă aşteptărilor lungi, pe vânt puternic, în staţia de autobuz, iar ea ajunse să stea în apartament, uitându-se mai mult la televizor şi simţindu-se tristă şi neliniştită. Până când, într-o bună zi, avu o cădere şi se duse la elegantul magazin Goodwill[140] din Shadyside, şi cheltui cincisprezece dolari pe una dintre acele geci pufoase cu glugă, pe care ea şi Elizabeth îşi juraseră să nu le poarte vreodată.

Înainte să iasă din magazin, îşi puse haina cea nouă, înghesuind-o pe cea stilată, dar insuficientă, pe care-o avea pe ea, în punga din plastic. Cum ajunse afară, îşi dădu seama că, până atunci, purtase geaca greşită.

Cu noua haină, parcă mergea într-un sac de dormit. Aerul rece îi muşca nasul şi lobii urechilor, dar nu reuşea să ajungă la restul corpului. Cum Dumnezeu rezistase patruzeci şi patru de ani fără o astfel de geacă?

După următoarea lecţie de înot – încă nişte timp petrecut cu placa, pentru a învăţa să respire circular –, Maribeth se simţea atât de confortabil în noua ei haină, încât se hotărî să se întoarcă din Squirrel Hill în Bloomfield prin Shadyside. Era cel mai şic cartier pe care-l găsise până atunci în Pittsburgh, plin de cafenele *fusion*[141] cu specific asiatic, cafenele unde se servea cafea organică, gelaterii artizanale şi multe buticuri. În afară de produsele de papetărie, nu cumpărase nimic din Shadyside, nimic în afara strictului necesar. Dar uneori, când o apuca dorul de casă şi avea nevoie să-şi aducă aminte de New York, se plimba pe acolo. În acea zi, când admira vitrinele de pe Walnut Street, se opri în faţa unui lanţ de

magazine de produse cosmetice. În faţa magazinului era un panou care făcea reclamă la machiaje. Una dintre angajate se apropie de uşă. Era frumoasă, într-un fel care ducea cu gândul la Björk[142] – cu pomeţi proeminenţi şi ochi verzi, oblici.

— Minimachiajele sunt gratuite, spuse ea. Sau vă puteţi face un machiaj complet, cu produse în valoare de cincizeci de dolari.

De când se tunsese şi se curăţase de păduchi, Maribeth tot avusese de gând să-şi ia un tub nou de ruj, poate un rimel sau să-şi spele părul proaspăt tuns într-o manieră profesionistă. Ca şi cu atâtea alte lucruri pe care-şi dorise să le facă – să meargă la un film, să ia prânzul în oraş –, nu o făcuse. Abaterea de la existenţa ei de pustnică, pentru cel mai mic răsfăţ, i se părea greşită.

Dar de ce se pedepsea în acel fel dacă se descurcau atât de bine fără ea? Intră după tânără şi se aşeză pe un scaun rotativ, în faţa unei oglinzi mari şi luminate.

— Sunt ceva produse care vă plac? întrebă tânăra.

Pe ecusonul ei scria „Ash”.

— Nu neapărat.

Cele mai multe dintre produsele ei erau şterpelite din dulapul cu mostre de la serviciu; o zi Revlon, următoarea zi La Mer.

Ash îi trase părul lui Maribeth la spate cu o cordeluţă şi, pentru o clipă fugară, Maribeth văzu un alt chip în oglindă.

— Aveţi un ten foarte frumos, deci eu aş merge pe ceva minimalist. Poate o cremă hidratantă colorată, un ruj pal, un pic de rimel.

Senzaţia de a fi atinsă era atât de plăcută, încât Maribeth simţi cum se lăsa pe mâna lui Ash. Dacă aceasta i-ar fi recomandat un machiaj goth[143] complet, probabil că Maribeth ar fi acceptat.

Ash reveni cu o serie de produse şi o întoarse pe Maribeth spre ea, dând-o cu câte-un pic din fiecare produs pe încheietura mâinii, să vadă care i se potrivea cu tenul.

— Aveţi un ten superb şi v-a mai rămas mult colagen, spuse Ash. Trase de pielea de pe maxilarul lui Maribeth. Ştiţi cumva dacă aveţi ceva sânge scandinav?

Maribeth clătină din cap. În piept, simţea un zumzet plăcut.

— Nu ştiu.

— Am auzit că tenul scandinav îmbătrâneşte foarte frumos, pentru că acolo soarele nu-i atât de puternic. Tenul mamei a rămas la fel de tânăr?

— Nu ştiu. Adică, ştiu, dar nu ştiu sigur. Sunt adoptată.

— Şi eu! spuse Ash, un zâmbet enorm luminându-i faţa. M-am născut în Kazahstan.

— Kazahstan? întrebă Maribeth. Nici nu ştiu unde vine asta.

Ash râse.

— E în Asia Centrală. Între China, Rusia şi Mongolia.

— Pare departe.

— Ştiu. La anul, când termin studiile, o să merg cu ai mei în vizită.

— Încerci să-ţi găseşti mama naturală?

Era genul de întrebare intimă pe care Maribeth nici nu s-ar fi gândit s-o pună cu o lună înainte.

— Mă îndoiesc. Am fost găsită într-o cutie, la ieşirea dintr-un orfelinat, în puterea nopţii. Vreau doar să aflu de unde mă trag, ştiţi?

Maribeth încuviinţă.

— Da, ştiu. Ai noroc că părinţii tăi sunt dispuşi să te susţină.

— Au mai multe emoţii decât mine în legătură cu plecarea. Au fost nevoiţi să stea două luni în Almatî[144] ca să mă poată lua şi s-au îndrăgostit de locul ăla, aşa că sunt încântaţi c-o să se întoarcă.

Maribeth nu reuşise să găsească numerele de asigurare socială ale părinţilor ei în fişierele de pe e-mail şi, pentru o clipă, se gândi s-o întrebe pe mama ei. Apoi, îşi aduse aminte de toate comentariile subtile din copilărie. De circul cu musicalul *Annie.*

Apoi, mai era şi episodul cu scandalul monstru iscat atunci când Maribeth trecuse de ora la care trebuia să fie acasă, pentru că maşina prietenei ei, Stacy, se stricase. Mama ei o pedepsise timp de-o săptămână. Maribeth încercase să explice că nu era vina ei, dar când mama ei refuzase s-o asculte, îşi făcuse bagajul şi ieşise valvârtej din casă. Nu plecase departe, mersese zece cvartale, până la casa lui Stacy, unde fusese invitată la cină. La jumătatea mesei, tatăl ei sosise, cerându-şi scuze pentru deranj, dar spunându-i lui Maribeth că trebuia să meargă acasă. Chiar în acel moment.

Pe drumul spre casă, păstraseră o tăcere de mormânt, iar când oprise maşina pe alee, tatăl ei îi spusese:

— Maică-ta a crezut c-ai fugit de-acasă.

— Foarte bine! răspunsese Maribeth, bucurându-se că reuşise s-o sperie pe mama ei şi pregătită să intre în ring pentru încă o rundă, fiindcă mama ei era atât de nedreaptă!

— A crezut c-ai fugit să o găseşti pe ea, o lămurise tatăl ei.

Îi trebuise un moment ca să-şi dea seama cine era ea. Mama ei biologică. Apoi, lui Maribeth îi pierise tot cheful de ceartă. Intrase înapoi în casă şi, la insistenţele tatălui său, îşi ceruse scuze de la mama ei şi acceptase condiţiile de pedeapsă.

— Crema hidratantă vi se potriveşte perfect, spuse Ash. O să vă dau cu nişte rimel cafeniu şi pe urmă cu nişte luciu de buze de culoarea prunei, perlat, dacă nu vreţi ceva mai spectaculos.

— Cum crezi tu.

— Uitaţi-vă în sus şi la dreapta.

Ash aplică machiajul cu pricepere şi o întrebă pe Maribeth, ca fapt divers, dacă îşi cunoştea mama biologică.

— N-o cunosc. Dar cred că sunt pe cale să aflu cine e.

— Foarte tare! Frecaţi-vă buzele una de alta. Acum tamponaţi. Îi dădu lui Maribeth un şerveţel. Cred c-o să se bucure foarte tare să vă vadă.

— Nu sunt prea sigură de asta, spuse Maribeth. La urma urmei, m-a dat spre adopţie. Apoi, dându-şi seama că vorbea cu o persoană aruncată într-o cutie, spuse: Îmi cer scuze.

— Ah, e-n regulă. Din punctul meu de vedere, cred că a fost cel mai greu lucru posibil pentru mama mea să mă lase acolo, la orfelinatul ăla, nu? Şi pe lângă asta, cine n-ar vrea să ia legătura cu dumneavoastră? Sunteţi foarte frumoasă!

Ash o întoarse teatral pe Maribeth spre oglindă.

Machiajul îi transformase faţa, o făcuse să arate altfel, mai tânără. Când se privi în oglindă, văzu din nou acea faţă care semăna cu a ei, dar nu era a ei. Şi, deşi nu avea cum să ştie acel lucru, simţea că zărise un pic din chipul mamei ei.

49

Dragă Oscar şi Liv,

Mai ţineţi minte vara trecută, când am trecut pe lângă camionul ăla plin de câini care aveau nevoie de o casă, iar tu, Liv, ai întrebat-o pe doamna aceea cum se putea cumpăra unul şi ţi-a spus că nu erau de vânzare, ci erau daţi spre adopţie? Şi, tu, Oscar, ai întrebat: „Putem să luăm unul?” Iar doamna a spus că nu, că trebuia să completăm formulare şi să plătim. Şi tu, Liv, ai spus: „Parcă spuneaţi că nu-s de vânzare câinii”. Şi ea v-a spus că doar câinii din magazinele de animale sunt de vânzare. Şi că pe ăia daţi spre adopţie nu-i voia nimeni.

Maribeth nu fusese sigură că aceea era cea mai bună explicaţie, dar nu voia să intre-n detalii. Pe lângă asta, gemenii trecuseră de la nuanţele adopţiei la a implora să le ia un câine. (Nici nu se punea problema; în blocul lor nu era permis, iar proprietarul abia aştepta să aibă un motiv să-i evacueze şi să crească preţul chiriei).

Dar probabil că discutaseră din nou cu Jason pe acel subiect, pentru că la câteva nopţi după aceea, înainte de culcare, Jason o întrebase pe Maribeth de ce nu le spusese copiilor că fusese adoptată.

— Păi, nu prea părea o comparaţie reuşită, cea dintre mama lor şi un pitbull nedorit. Pe lângă asta, sunt şi prea mici, spusese ea. Îşi dăduse seama că el nu era de acord după tăcerea lui.

E ceva ce nu ştiţi despre mine. Când eram bebeluş, mama care m-a născut n-a putut să aibă grijă de mine. Aşa că m-a dat spre adopţie, iar Buni şi Bunu’ au devenit părinţii mei. Dar am şi alţi părinţi. Nu ştiu nimic despre ei. Şi poate, pentru

prima oară, vreau să ştiu. Ca să pot şti mai multe despre mine şi despre voi.

50

Căutarea mamei ei biologice intrase în aşteptare, spunea Janice, până când aveau mai multe informaţii despre părinţii ei adoptivi. Era enervant că Maribeth ştia exact unde avea toate acele date, acasă, pe laptop, în fişiere bine organizate.

Putea să i le ceară pur şi simplu lui Jason.

S-ar fi putut s-o ignore.

Dar, până la urmă, ce mai avea de pierdut?

Am o rugăminte ciudată, îi scrise ea. *Crezi c-ai putea să-mi găseşti numerele de asigurare socială ale părinţilor mei*? Îi spuse unde să găsească tot ce-i trebuia.

Primi informaţiile în aceeaşi zi. Maribeth le trimise mai departe, către Janice. Jason nu comentase şi nici nu se întrebase de ce îi trebuiau toate acestea, iar ea nu avea nevoie să-i explice de ce, dar simţea că trebuie s-o facă. Poate că Jason funcţiona pe baza neclarităţii. Dar lui Maribeth îi plăcea ca lucrurile să fie clare. Chiar şi în acel moment. Chiar şi cu el.

În caz că-ţi puneai întrebări, nu fac cerere pentru un paşaport nou sau ceva de genul ăsta. Îmi caut mama biologică.

Şi, pentru că nu mai părea să fie vreun pericol în a dezvălui unde se afla – nu avea cum s-o târască nimeni înapoi spre casă –, adăugă: *În Pittsburgh.*

M-am gândit c-ai putea fi acolo, scrise el.

Ea fu surprinsă. Chiar şi pentru cineva intuitiv, ar fi fost mare lucru, iar Jason nu era intuitiv.

Deci, ştiai că sunt în Pittsburgh?

El răspunse: *De unde era să ştiu, Maribeth*? *Am bănuit. Din biletul tău.*

Ce anume scrisese în biletul ei care să fi dat de înţeles că mersese acolo? Era în plin tumult emoţional când scrisese acel bilet, iar cu o săptămână în urmă, când văzuse primul rând, avusese un sentiment de déjà-vu care-i provocase greaţă. Era acelaşi regret simţit până-n stomac prin

care trecuse şi cu ani în urmă, când deschisese ziarul şcolii la articolul pe care-l scrisese despre Jason.

Biletul meu? răspunse ea rapid.

Da, biletul tău. Din şocul căruia nu-mi pot reveni. Nici măcar nu e vorba de toată melodrama venită din senin, deşi nici aia n-a fost plăcută. E vorba de faptul că ai pus stăpânire pe dreptul de-a te simţi terorizată pentru că eşti mamă… ştiu ce vrei să spui, Maribeth, dar, Dumnezeule mare, chiar credeai lucrul ăsta? Încă îl mai crezi? Chiar şi acum?

Nu ştia ce să creadă, pentru că nu ştia ce scrisese. Dar ce ştia sigur, ce putea simţi pulsând prin monitorul calculatorului, era că Jason era furios pe ea. Şi era ciudat, pentru că, deşi era lucrul pe care şi-l închipuise, pe care se supărase şi pe care-l aştepta se cu groază, de când el începuse s-o ignore – de când plecase, de fapt –, singurul lucru pe care-l simţea, acum că furia lui era prezentă, era uşurarea.

51

Casa de copii Allegheny avea înscrisă în arhivă o fetiţă născută pe 12 martie 1970, adoptată de domnul şi doamna Seth Klein.

Janice îi dădu vestea cea mare după a patra lecţie de înot – tot cu placa, să-şi lucreze braţele – în timp ce se relaxau la saună. Auzind vestea, Maribeth leşinase.

Era în regulă. Nu era de la inimă. Era de la căldură. Şi de la şoc.

Era în regulă. Serios.

— Trebuia să fi aşteptat până ieşeam, dar n-am putut să ţin pentru mine. Am văzut e-mailul pe telefon când m-am dus în vestiar să-mi iau geanta de toaletă, spuse Janice frângându-şi mâinile. Am crezut că sauna o să fie un loc liniştit în care să pot să-ţi spun. Îmi pare groaznic de rău.

Managerul de la centru nu era de niciun ajutor:

— O să am nevoie de o recomandare de la doctor din partea ta, ca să poţi să foloseşti sauna. A fost un gest de-a dreptul iresponsabil.

— A fost vina mea, spuse Janice. Eu am avut ideea cu sauna.

— Sunt adult, Janice. N-a fost vina ta. Maribeth se întoarse spre manager. Recomandare de la doctor? Pe bune?

— E strict în scopuri legale, îi explică medicul care o examina.

— De fapt, aş sta liniştit dacă aş şti că nu vă mai întoarceţi aici până n-aveţi recomandarea.

Bine. Avea să se vadă cu Stephen la prânz, a doua zi.

După ce Maribeth fu declarată în afara oricărui pericol, i se permise să se îmbrace.

— Hai să plecăm de-aici, îi spuse ea lui Janice. Să-ţi iau ceva cu spumă şi fără cofeină.

— Doar dacă-mi dai voie să fac eu cinste, având în vedere că din cauza mea ai leşinat.

Merseră la un Commomplace Coffee. Janice încă se autoflagela, aşa că-şi comandă doar un ceai.

— Nu trebuia să te fi lăsat să intri la saună.

— Sunt bine. Sunt fată mare, spuse Maribeth, deşi, de fapt, se simţea mai degrabă ca o fetiţă care aştepta să vadă ce e în cutia împachetată.

— Şi acum, ce se întâmplă?

— Casa de copii din Allegheny are fişa de intrare, trebuie doar s-o tehnoredacteze şi-o să ne dea o copie după ea.

— S-o tehnoredacteze?

— Da, să taie numele şi informaţiile de identificare. Apoi, dacă vrei, agenţia o să încerce s-o contacteze pe mama ta biologică şi putem iniţia legătura.

— Când pot să intru în posesia fişei?

— Poate într-o săptămână. Dar mai e ceva.

— Ce anume?

— Mama ta a fost internată la Beacon Maternity Home după naşterea ta.

— Ce-i aia?

— E un cămin pentru fetele necăsătorite rămase însărcinate. Acolo şi-au petrecut perioada de sarcină multe tinere. Avem tendinţa să uităm c-a fost un subiect tabu până de curând.

— Păi nu Casa de copii, sau cum i-o zice, se ocupă de asta?

— Nu, aia e agenţia de adopţie, unde ai fi mers pentru câteva luni până când se rezolva treaba cu adopţia prin tribunale.

— Câteva luni?

Maribeth crezuse mereu că durase mai puţin de-atât. Se născuse şi fusese adoptată.

— Uneori, dura câteva luni, îi explică Janice. Putea să dureze chiar şi până la un an.

În casa unde copilărise erau agăţate mai multe poze înrămate în hol – portrete de familie de la Sears[145] din primii ani, înlocuite de portrete de la grădiniţă, când Maribeth o începuse. Dar pozele începeau cu ea la un an, având deja părul vâlvoi şi patru dinţi de lapte. Maribeth presupusese mereu că

asta era din cauza faptului că pozele erau anuale, un mod de-a marca evenimentele importante. Însă, în acel moment, începu să se întrebe dacă nu era din cauza faptului că nu apăruse în poze înainte de vârsta de un an.

Cu cât înainte ca Maribeth să fie a ei ştiuse mama lui Maribeth că aşa avea să fie? Ce simţise, oare? Să ştie că era undeva acolo, dar să n-o poată ţine în braţe? Să n-o poată simţi? Să nu-i poată alina durerile? Se temea oare că mama ei biologică s-ar fi putut răzgândi? S-ar fi putut s-o ia înapoi? Maribeth îşi aduse aminte când era însărcinată cu gemenii cât era de liniştitor să-i ştie cu ea, înăuntrul ei. Simţea că le era mamă cu mult înainte de a se fi născut ei.

— Suntem aproape, spuse Janice. S-ar putea să găseşti toate informaţiile de care ai nevoie în raportul despre naşterea ta, dar, dacă vrei să afli mai multe…

Îşi pierdu şirul gândurilor.

Voia să afle mai multe? Nu ştia. Poate. Poate că era bine să vrea să afle mai multe.

— Nu sunt sigură, îi spuse ea lui Janice.

— Păi, dacă vrei, zise Janice, ar cam fi cazul să te-apuci de scrisoarea aia.

52

Ea şi Stephen se văzură a doua zi la prânz într-un bistrou dintr-un cartier în curs de dezvoltare numit Highland Park. Localul era plăcut şi răcoros, iar chelnerii recitau meniuri cu preparate precum raţă confiată sau miel de la fermele locale.

Stephen îi povesti lui Maribeth că se gândise la un cadou de Crăciun pentru Mallory.

— M-am hotărât să-i iau totuşi bilete la un spectacol. La un musical, ceva la care Felicity nu ar fi dus-o, dar cred c-o să-i placă lui Mal. *The Book of Mormon*[146]. Mergem în ajunul Anului Nou. O să se termine până la zece, şi după aceea eu o să mă pot retrage la hotel, ca un damblagit ce sunt, iar ea poate să iasă să se distreze.

— Se pare c-ai găsit un cadou grozav, spuse Maribeth politicoasă.

Nu se mai văzuseră de la acel sărut şi poate din cauza aceea atmosfera dintre ei era atât de formală, de plăcută.

Îi povesti lui Stephen cum leşinase la saună. Se gândi c-avea să găsească întâmplarea ca fiind amuzantă, dar, în schimb, el intră în panică. Dacă ar fi avut trusa medicală la el, Maribeth era sigură c-ar fi examinat-o pe loc (Nu că Maribeth ar fi ştiut de undeva că avea vreo trusă medicală la el; părea, pur şi simplu, genul de medic de modă veche, care avea aşa ceva).

— N-am păţit nimic, îl linişti ea. A fost doar de la…

Se opri înainte să spună „şoc”. Nu voia să-i spună că-şi găsise mama naturală. Părea prea intim, acum că se apropiau de un alt nivel de intimitate.

— De la căldură, termină ea fraza.

— Trebuie să ai grijă, spuse el.

— Ştiu. Nu mă mai lasă să merg la centru până nu le duc recomandare de la doctor. Făcu o pauză. Ăla eşti tot tu, nu?

— Dacă tot pe mine mă alegi.

— Ce?

Nu spusese nimic de Jason, de existenţa lui, darămite de faptul că reluaseră legătura. Iar Maribeth îl sărutase pe Stephen o singură dată. Nu ştia dacă asta garanta că o discuţie despre alegeri era potrivită în acel moment.

El îi reaminti cu blândeţe de declaraţia ei de la prima consultaţie.

— A, da, tot pe tine te aleg, spuse ea.

Dar declaraţia îi suna acum ca fiind mincinoasă.

— O să le trimit o scrisoare prin fax, spuse el. Îl ştiu pe manager.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Continuară astfel, cu ton scăzut şi subiecte lipsite de risc, până când Stephen ceru nota.

Afară, cerul era luminos, iar în aer se simţea miros de zăpadă. Proprietarii de magazine dădeau cu sare pe trotuare. Stephen se oferi s-o ducă acasă cu maşina, dar Maribeth prefera să meargă pe jos. În apropiere era un parc, iar ei îi plăcea cărarea şerpuită care împrejmuia rezervorul de apă. Era pe un deal abrupt, dar se descurca pe asemenea dealuri în acel moment.

Înainte să se despartă, făcură o pauză stângace.

— Mă tot gândesc că nu o să te mai văd. Acum că nu mai sunt programări săptămânale.

— Putem face asta în fiecare săptămână, spuse el. Sau mai des. Am timp.

— Mă tot întrebam. Ai şi alţi pacienţi?

Acum, că erau în frig, parcă puteau să fie iarăşi ei înşişi.

— Cei mai mulţi dintre pacienţii mei sunt care au venit, din loialitate, după mine, de la fostul cabinet, spuse Stephen. Am rugat-o eu pe Louise să te pună la urmă.

— De ce?

— Din acelaşi motiv pentru care mănânc desertul la urmă.

— Tocmai ai sărit peste desert.

El zâmbi.

— Mi se părea monoton deja. Şi, la acea primă consultaţie, mi s-a părut, nu ştiu, că ai avea nevoie să cazi pe moale.

— De-aia m-ai programat săptămânal? Şi de-aia mi-ai cerut atât de puţini bani?

— Ţi-am cerut cât ar fi rambursarea obişnuită pentru Medicare, spuse el.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Şi tu tot nu mi-ai spus cine eşti cu adevărat, spuse el.

— N-am făcut decât să-ţi spun cine sunt cu adevărat.

El nu părea pe de-a-ntregul convins. Ceea ce, presupunea ea, era de înţeles.

— Vorbim şi de sărutul ăla? întrebă el.

— Ce sărut? întrebă ea.

El îi luă bărbia în mână. Sărutul care urmă fu la fel de delicat şi de efemer ca unul dintre fulgii care începuseră să cadă.

— Sărutul ăla, spuse el.

53

Scrise cinci ciorne ale scrisorii către mama ei naturală. Fiecare mai slabă decât cea dinainte.

> *Mă numesc Maribeth Klein şi în urmă cu patruzeci şi cinci de ani m-ai dat spre adopţie. Nu sunt supărată. Nu caut explicaţii sau acuzaţii, ci în mare parte răspunsuri. Am suferit recent un atac de cord şi…*

Parcă era o scrisoare de intenţie. O făcu bucăţi.

> *Sunt fiica pe care ai dat-o spre adopţie. Am trăit o viaţă frumoasă. Nu sunt supărată. Acum patru ani am devenit mamă şi există lucruri pe care nu le recunosc la copiii mei…*

De ce să aducă vorba despre gemeni? Dacă mama ei ar fi vrut să-i cunoască într-o zi?

> *Pe 12 martie 1970, ai adus pe lume o fetiţă. Acea fetiţă sunt eu. Nu ştiu de ce nu am încercat până acum să iau legătura cu tine. Nu sunt supărată. Dar recent am…*

Niciuna dintre acestea nu îi plăcea cum sună. Şi de ce tot insista că nu era supărată?

Auzi de sus un răcnet şi un chiot. Era duminică. Probabil că era meci de fotbal. Todd şi Sunita nu o invitaseră să-l vadă împreună, dar ştia că avea să fie bine-venită şi avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia. Înghesui carneţelul sub albumul pe care-l cumpărase ca să păstreze-n el scrisorile pentru gemeni şi urcă la etaj.

Todd deschise uşa, cu jerseul pe el, cu linii negre la ochi.

— Mă omoară meciul ăsta.

— E strâns scorul? întrebă ea.

— Nu fac faţă la stres. Nu-i suport pe Falcons[147].

— A venit M.B.? întrebă Sunita.

— Da, cred că a venit să se uite cu noi la fotbal. Aşa e? întrebă Todd bănuitor.

— Chiar mi-ar plăcea. Dar vă supăraţi dacă-mi verific mai întâi e-mailul?

Todd pufăi.

— Poţi să laşi vrăjeala şi să recunoşti că te foloseşti de noi pentru net?

— Mă folosesc de voi pentru net cum vă folosiţi şi voi de mine pentru calităţile mele de bucătăreasă.

El zâmbi larg.

— Nu-i aşa că te simţi bine după ce mărturiseşti? Indică laptopul cu o mişcare a capului. Serveşte-te.

Ea se aşeză, iar Todd se întoarse în camera de zi. Trecuseră trei zile – şi încă un sărut – de la e-mailul lui Jason, iar ea încă nu-i răspunsese. Nu era vorba chiar despre evitare. Doar că nu ştia ce să-i spună. De unde să înceapă. *Mă bucur mult că eşti supărat pe mine, pentru că măcar nu ne mai prefacem* nu suna bine.

Dar nu avu timp să se gândească la cum să-i răspundă, pentru că atunci când se conectă la contul ei de Gmail o aştepta deja un mesaj de la Jason. La subiect era trecut „Mărturisire completă”.

> *Mai ţii minte când erai însărcinată şi eu tot aveam visele alea? Poate că nu. Am încercat să nu le scot în evidenţă. Nu voiam să te sperii, dar erau realiste, Maribeth. Atât de realiste, încât m-am dus la psiholog. Şi tipa mi-a spus că visele înseamnă că mi-e teamă să nu vă pierd, pe tine şi pe copii. Dar i-am spus că nu-i aşa, că eu chiar am crezut c-o să mori, am simţit teroarea aia. Când i-ai născut pe copii şi nu ai murit, visele s-au oprit, în mare, şi n-am mai mers la psiholog.*
>
> *Când a ieşit doctorul să mă ia din sala de aşteptare şi să-mi spună că a intervenit*

o problemă cu procedura, am crezut c-o să-mi spună c-ai murit. Expresia feţei lui, Maribeth, era ca de mormânt. Am crezut că mi s-a oprit şi mie inima. Chiar am crezut asta. Mi-a spus că nu muriseşi. Că erai operată pe cord deschis. Dar tot am simţit teroarea.

Deci, cred că asta m-a supărat cel mai tare în legătură cu biletul tău, pe lângă faptul c-ai plecat. Faptul c-ai sugerat că nu ştiu ce înseamnă teroarea. Poate că nu m-am simţit cum te-ai simţit tu în ziua aia în care s-au născut gemenii, dar am simţit şi dragostea, şi teroarea.

— Jason.

Mărturisire şi mai completă: După ce-ai ieşit din operaţie şi erai în regulă, am sunat la psihologul la care-am fost prima oară, şi-mi venea să-i zic vreo două, să-i cer banii înapoi pentru că visele mele fuseseră profetice. Doctoriţa Lewis m-a sunat, m-a lăsat să-mi vărs nervii şi pe urmă m-a întrebat dacă nu vreau să merg la ea, să discutăm despre nişte chestii. De-atunci, tot la ea mă duc.

p.p.s. Doctoriţa Lewis mi-a spus că, dacă tot voiam să-ţi contest dreptul de-a te simţi terorizată, măcar să mărturisesc toate astea.

— Eseeeu! ţipară Todd şi Sunita.

— Ce şoimi[148]? Ha! Mai degrabă vrăbiuţe! ţipă Sunita. M.B., pierzi meciul.

— Vin imediat.

Jason mergea la psiholog? Jason al ei? Pe vremea facultăţii, când părinţii lui erau în plină despărţire, căzuse în ceea ce Maribeth credea că e o depresie. Îl implorase să vorbească despre asta cu cineva de la centrul de consiliere, dar Jason spusese că nu suporta să se audă vorbind în felul ăla. Părea o indulgenţă prea mare.

— Dar eşti DJ, spusese Maribeth. Te-auzi mereu vorbind.

— Aia e altceva, protestase el.

Jason mergea la psiholog. Mersese şi când era ea însărcinată. Şi înainte să plece ea de-acasă.

— Tu o să vezi ceva din meciul ăsta? strigă Todd din camera de zi.

— Cred că se descurcă şi fără mine, răspunse Maribeth.

— Tu chiar te foloseşti de noi pentru net.

— Parcă stabiliserăm chestia asta.

Citi din nou mesajul şi se deconectă fără să răspundă.

Intră în camera de zi chiar în timp ce Todd închidea televizorul.

— Faină sincronizare. S-a terminat meciul.

— Am câştigat?

— Nu poţi să zici „am” dacă nu te-ai uitat, spuse el.

— Am câştigat, spuse Sunita. Nu-l băga în seamă. Şi poţi să foloseşti calculatorul de câte ori vrei. Ai găsit ce căutai? întrebă ea, schimbând o privire cu Todd.

Jason se speriase atât de tare la gândul că ea avea să moară, încât se dusese la psiholog. Şi înainte, şi în acel moment.

De ce nu-i spusese nimic?

Ce altceva nu-i mai spusese?

— Nu sunt sigură, răspunse ea.

54

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Terapie?
Aş fi vrut să-mi spui.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Terapie?
Nu ştiu de ce nu ţi-am spus. E o întrebare bună pentru terapeuta mea.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Terapie?
Oare e greşit că ideea că faci terapie mi se pare ciudat de satisfăcătoare? Mi-aş dori să pot spune că-i doar din motive altruiste, că mă bucur că eşti mai sănătos/fericit (şi, dacă e aşa, chiar mă bucur). Mă bucur că are cine să-mi ţină de urât. Mă bucur că din asta se înţelege că nu doar eu am probleme în familia asta.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Terapie?
Cred că doamnei doctor Lewis nu i-ar pica bine ideea că a face terapie a avea probleme. Acestea fiind spuse, recunosc că am dat-o în bară. Suntem o familie de duşi cu pluta. Poate cu excepţia copiilor. Ei sunt duşi cu pluta-n devenire.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Terapie?
Duşi cu Pluta-n Devenire sună ca numele unei formaţii pe care ai fi putut s-o conduci pe vremuri.

De la: jasbrinx@gmail.com

Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Terapie?
Îmi place ideea. Duşi cu Pluta-n Devenire. Plecăm cu trupa-n turneu şi ajungem ca familia Partridge[149]. Oscar poate cânta la chitară. Liv, la voce.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Terapie?
Tu ai auzit cum cântă Liv? Tu şi Oscar vă ocupaţi de partea vocală. Liv poate fi un fel de Reuben Kincaicd[150], dar mult, mult mai fioroasă ca el.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com Subiect: Terapie?
Liv e manager, eu şi Oscar ne ocupăm de muzică. Tu eşti în trupa asta?

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com Subiect: Terapie?
Nu-s sigură. Shirley Partridge era văduvă. Deci, unul dintre noi ar trebui să moară. Eu am şanse mai mari.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Terapie?
Nu-i amuzant, Maribeth.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Terapie?
Îmi cer scuze. Un terapeut ar spune că mă folosesc de umor ca să contracarez o stare neplăcută.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Terapie?

De fiecare dată când sună telefonul, mă gândesc că este cineva care îmi va da veşti proaste despre tine.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Terapie?
Nu-i de mirare că nu răspunzi niciodată.
(Scuze, mi-ar prinde bine şi mie nişte şedinţe de terapie).

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Terapie?
Tuturor ne-ar prinde bine nişte şedinţe de terapie, aşa cum aflu acum. Şi, ca să ştii, acum răspund de prima oară când sună telefonul.

55

Janice încă nu primise raportul de la Casa de copii Allegheny. Iar după câteva lecţii, Maribeth încă nu trecuse de nivelul plăcii de înot. Explicaţia lui Janice pentru ambele situaţii era că „unele lucruri necesită timp".

Maribeth nu avea control asupra sosirii raportului. Dar, după câteva lecţii, era destul de sigură că e în stare să înoate de una singură.

— Repetiţia e mama învăţăturii, spuse Janice.

— Da, dar uneori se întâmplă să te gândeşti prea mult la anumite lucruri.

— Nu eşti prima persoană pe care o învăţ să înoate, Maribeth.

— Ştiu, dar încep să nu mai am răbdare.

— Bun. Dacă te simţi pregătită, fă-ţi de cap.

Puse placa pe marginea bazinului.

— Bine, exact asta o să şi fac.

— În regulă. Eu o să mă duc să fac doar câteva ture.

Janice renunţase la turele ei de înot ca s-o ajute pe Maribeth. Aceasta ar fi putut măcar să nu fie aşa o nesimţită în legătură cu asta.

— Înot plăcut, spuse ea cu întârziere.

— Şi ţie la fel, rosti Janice, aparent, fără resentimente.

Culoarul lent era aproape gol, ceea ce era un lucru bun. De fiecare dată când o înotătoare apărea în spatele lui Maribeth, acea parte străveche din creierul ei, care încă se temea de prădători, intra în acţiune şi o făcea să se panicheze.

Porni cu picioarele drepte, cu braţele în cerc, cu capul de-abia ridicat. Punea în practică tot ce învăţase. „Vezi, Janice? Vezi ce elevă silitoare sunt?"

După vreo trei mişcări, inspiră când ar fi trebuit să expire, înghiţi o gură de apă şi începu să stropească. După ce luă o scurtă pauză, să-şi revină, încercă din nou, şi părea să fie în regulă, până când ieşi de pe culoarul ei în calea altei înotătoare.

— Vezi ce faci! şuieră aceasta.

— Scuze!

Maribeth făcu exces de zel, lovind apa cu mâinile şi picioarele cu atâta violenţă, încât se izbi puternic cu fruntea de perete.

Înotă înapoi spre celălalt capăt, îndreptând atât de brusc degetele, încât avu cârcei la picior. Îi intră şi nişte apă în nas. Când termină tura, gâfâia.

În timp ce se odihnea, o văzu pe Janice pe culoarul rapid, tăind apa cu enorm de multă graţie.

Maribeth o urmări câteva minute cu privirea. Apoi, luă placa de pe marginea bazinului şi se apucă de treabă.

56

Todd şi Sunita erau certaţi. Maribeth îşi dădu seama de asta când se întâlni cu ei la maşină, pentru a merge la repriza săptămânală de cumpărături. Todd conducea de fiecare dată; Sunita stătea mereu pe locul pasagerului şi făcea pe DJ-ul de radio.

— În seara asta, stai tu în faţă, M.B., pentru că Sunita se poartă ca o…

— Pentru că Todd are crize de personalitate, îl întrerupse Sunita.

— Tu nu trebuie să vii. Eu şi M.B. ne descurcăm. Ne-am mai descurcat. Te descurci tu s-ajungi la magazinul ăla asiatic. Poate-l rogi pe Fritz să te ducă.

— Poate c-o s-o fac.

Se apucă să-şi desprindă centura.

— Staţi puţin, spuse Maribeth. Trageţi-vă sufletul. Care-i treaba?

— Todd se pişă pe el c-am ieşit cu Fritz.

— La întâlnire, adăugă Todd, ca şi cum cuvintele lui ar fi oficializat acuzaţia.

— Da, bine. Sunita ridică brusc mâinile. La întâlnire.

— Despre care nu mi-ai spus.

— Despre care nu ţi-am spus.

— Când era seara noastră de urmărit *Outlander*[151].

— Putem să-l înregistrăm, nu văd care-i marea problemă.

— Eu nu te las niciodată baltă ca să stau cu Miles.

— A, îmi cer scuze, Miles e cumva iubitul tău? N-am de unde să ştiu, pentru că nu ne laşi aproape deloc să stăm în aceeaşi cameră.

— Exact. Ca să nu te simţi în plus.

— A, deci e pentru binele meu?

Sunita se trânti pe banchetă.

— Da! replică Todd. Pentru că toată lumea ştie că principalul factor care distruge prieteniile e o relaţie romantică.

— Asta-i cea mai mare prostie pe care-am auzit-o în viaţa mea.

— Chiar aşa? întreab-o pe M.B. Cred c-o să-ţi spună altceva.

Maribeth se simţi expusă pentru un moment, ca şi cum ei doi ar fi urmărit pelicula vieţii ei. Dar, desigur, Todd făcea presupuneri, pentru că era de părere că ea, fiind mai în vârstă decât ei, avea Experienţă de Viaţă.

— Păi, am avut pe cineva pe care-o consideram cea mai bună prietenă, m-am îndrăgostit de un tip şi s-au complicat lucrurile.

— Vezi? spuse Todd.

— Dacă s-au complicat lucrurile, nu înseamnă că s-a stricat prietenia, spuse Sunita.

— Ba exact asta înseamnă, zise Todd.

Amândoi se uitau la ea.

— Aşa-i? o îmboldi Todd.

— Nu sunt sigură ce înseamnă, spuse Maribeth. Elizabeth, care era prietena mea, a devenit foarte protectoare când eu m-am cunoscut cu tipul ăsta, dar, cu timpul, s-a apropiat de el. Eram prieteni, cu toţii. Până la urmă, a ajuns să-l ajute să-mi aleagă… Se opri. Cadoul de ziua mea de naştere.

Ceea ce fusese aproape să spună era că Elizabeth îl ajutase pe Jason să-i aleagă inelul de logodnă. Şi această alegere, mai mult decât oricare alta, se simţise ca şi cum ar fi avut Semnătura şi Parafa lui Elizabeth Ford, punctul culminant al răcelii şi începutul apropierii dintre Elizabeth şi Jason, sau mai degrabă dinspre Elizabeth spre Jason, deşi Maribeth nu-i mărturisise niciodată ce spusese Elizabeth când el reluase legătura cu ea printr-un mesaj pe Facebook:

— Nu-i răspunde. Nu vorbi cu el. Nu-i acorda nici pic de atenţie. Ţi-a frânt o dată inima. Nu mai merită a doua şansă.

Dar până la logodnă, cei trei fuseseră amici, chiar prieteni. Uneori ieşeau împreună să mănânce sau să vadă o piesă de teatru, iar într-un an, în august, închiriaseră aceeaşi casă de vacanţă pe Fire Island[152].

După ce Jason o ceruse în căsătorie, iar Maribeth acceptase, Elizabeth fusese cea care le organizase petrecerea de logodnă. Fusese o petrecere frumoasă, ostentativă, plină de detalii marca Elizabeth. Angajase muzicieni cu stiluri variate, aşa cum îi plăcea lui Jason – un mandolinist şi un contrabasist – şi ceruse celor de la firma de catering să servească toată mâncarea în pahare de shoturi, pentru că Maribeth nu se împăca bine cu ideea de-a ţine farfurii în echilibru stând în picioare. Deşi era o petrecere pentru ea şi Jason, lui Maribeth i se păruse că era o petrecere pentru toţi trei. Mai ales când, în timpul toastului, Jason glumise cum că Maribeth era o partidă atât de bună, încât ar fi fost dispus să se mute la celălalt capăt al ţării, să o însoţească la un concert al trupei Maroon 5 şi să accepte faptul că era deja căsătorită.

Cei mai mulţi dintre invitaţi râseseră din politeţe, neprinzându-se în totalitate de glumă, probabil crezând-o o aluzie la acea emisiune despre mormoni. Maribeth îi aruncase o privire lui Elizabeth, care făcuse cu ochiul şi bătuse uşor în inelul din aur filigranat pe care i-l cumpărase cu ocazia celei de-a douăzeci şi cincea aniversări şi pe care, până să vină Tom cu inelul lui cu diamant cât casa, Elizabeth îl purtase pe degetul inelar. Maribeth îşi pusese şi ea pe deget inelul de logodnă, cu safire. Nu aflase ce se alesese de vechiul inel al mamei lui Jason; nu se mai discutase nici despre el, nici despre logodna lor anulată. Nu că i-ar fi păsat foarte tare. Îi plăcea mult mai mult inelul pe care-l avea.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Sunita. Cu prietena asta a ta?

În ciuda a ceea ce-i spusese lui Todd, uneori încă-l mai vedea pe Jason ca fiind răspunzător pentru ruptura dintre ea şi Elizabeth. Jason le adusese împreună şi tot el le despărţise. Nu din cauza a ceva ce făcuse concret, ci pentru că nu putea avea şi un soţ, şi o soţie.

Deşi, când se gândea la acea petrecere de logodnă, ce-şi aducea cel mai bine aminte era cât de liniştită

se simţise. Se căsătorea cu Jason, aşa cum îşi dorise de pe vremea facultăţii, dar nu era bine să ştie c-o avea şi pe Elizabeth alături? Şi-i închipuia pe toţi trei ca pe un taburet cu trei picioare, zdravăn de tot. Apoi, se rupsese un picior. Apoi, celălalt. Şi tot ce mai rămăsese se răsturnase.

57

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Mai aproape

Am găsit-o. Pe mama mea biologică. Raportul trebuie s-ajungă dintr-o clipă în alta. Nu sunt sigură ce o să descopăr. S-ar putea să fi murit de infarct, din ce ştiu eu. O parte din mine crede c-ar fi mai uşor dacă ar fi aşa. N-ar fi atât de complicat. Aş afla ce vreau să ştiu. O dată pentru totdeauna. Sunt un gunoi de om.

Să NU îi spui mamei mele despre asta.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Mai aproape

Nu eşti un gunoi de om. Eşti doar om. Şi, oricum, nu cred că vorbeşti serios.

Şi nu-ţi face griji pentru mama ta. Are cine să aibă grijă de ea.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Mai aproape

Are cine să aibă grijă de ea? Aţi încuiat-o-n cămară?

Şi probabil că ai dreptate. Dacă maică-mea – cealaltă – a murit de infarct, atunci mi-aş face şi mai multe griji pentru ce transmit mai departe gemenilor. Atunci, chiar mi s-ar părea inevitabil.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Mai aproape

Taică-meu a făcut infarct. Amândoi ştim cum e. Nu-ţi asuma tu toate meritele. În plus, nimic nu e inevitabil.

De la: MBK31270@gmail.com

Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Mai aproape
Garantat. Nu vreau să-mi asum toate meritele. Doar vreau să-mi asum toată vina.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Mai aproape
E destulă cât să ne-ajungă amândurora. După ce te-ai operat, n-am luat atitudine, cum ar fi trebuit. Credeam c-am făcut-o, dar acum văd că nu e aşa. Îmi pare rău.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Mai aproape
Măi, să fie. Cred că-ncepe să-mi placă de doamna doctor Lewis.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Mai aproape
De asta mi-am dat seama singur. N-am apreciat niciodată ceea ce făceai tu pe-aici până nu a trebuit s-o fac eu însumi. Terapeuta spune că poate aveam nevoie ca toate să fie ca înainte, pentru că altfel trebuia să mă gândesc la alternativă, adică la ce ai fi putut să păţeşti tu. Şi chiar nu voiam să-mi închipui asta.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Mai aproape
Teroarea?

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Mai aproape
Da, teroarea.

58

Maribeth nu vorbise serios când spusese că se folosea de Todd şi de Sunita pentru internet. Chiar îi simpatiza. Dar profitase din plin de generozitatea lor în legătură cu Wi-Fi-ul şi laptopul, mai ales de când e-mailurile lui Jason veneau cu regularitate, iar vremea rece făcea plimbarea până la bibliotecă mult mai puţin tentantă.

Se hotărî să-şi demonstreze aprecierea faţă de ei gătindu-le din nou. Data trecută, distruseseră *paella,* aşa că se gândi să le facă un *bouillabaisse*[153]. Era săptămâna examenelor finale, iar dacă pe Maribeth o ajuta memoria, învăţatul îţi dădea o foame de lup.

Le trimise mesaj să-i invite la ea.

Vine şi Vulpoiul Argintiu? întrebă Todd în loc de răspuns.

Nu mai vorbise cu Stephen de la prânzul luat împreună cu o săptămână în urmă. Ideea de-a se vedea cu el, în afara serviciului, după ce se sărutaseră; acum, că luase legătura cu Jason prin e-mail, i se părea altfel. Nu o sunase; ei i se părea că el lăsase mingea în partea ei de teren, dar ea nu i-o înapoiase. Ceea ce nu însemna că nu voia să se vadă cu el. O cină părea un motiv destul de plauzibil, aşa că îi trimise un mesaj:

La mine în bucătărie o să miroasă frumos începând de mâine, în jurul orei cinci, dacă vrei să vii la cină. Vin şi copiii de deasupra.

O să aduc o cantitate adecvată de vin, îi scrise el drept răspuns.

Sosi când Maribeth încă mai curăţa scoicile.

— Ai venit devreme, spuse ea, iar eu sunt în întârziere.

— Nu mai am pacient la ora patru, răspunse el zâmbind, aşa că n-am ce face după-amiaza.

— Ai putea să te apuci de golf. Aud că doctorii fac treaba asta. Sau să-ţi programezi un alt pacient.

— Momentan, nu prea mai am chef să iau pacienţi noi.

— Pe mine de ce m-ai luat?
— Ca să încasez recompensa pentru că te duc înapoi la închisoarea Cambridge Springs, bineînţeles.
— Bineînţeles.
El intră. Brusc, Maribeth îşi dădu seama de nişte lucruri: apartamentul ei gol, patul din cealaltă cameră. Ea şi Stephen. Două săruturi. Jason.
— Ce-i ăsta? întrebă el, ridicând albumul în care ea ţinea scrisorile gemenilor.
— Un album, răspunse Maribeth, înghesuindu-l în sertar. Nimic interesant.
Îl observă uitându-se în jur, aşa cum făcuse şi ea când îi scotocise prin casă după indicii despre viaţa lui. Prin ochii săi, vedea în acel moment apartamentul: pereţii goi, tablourile banale, tip Best Western[154], lipsa bunurilor personale de orice fel: diplome, fotografii. Acolo nu se găsea niciun indiciu legat de viaţa ei. Ceea ce era, probabil, cel mai clar indiciu dintre toate. Ăsta nu prea era un apartament, ci mai mult o văgăună. Dar Stephen ar fi trebuit să înţeleagă. Şi el trăia într-o văgăună, fie ea şi una mai frumos mobilată.
— Ai nevoie de ajutor în bucătărie? întrebă el.
— Cât de bine ştii să manevrezi cuţitele?
— Nu-s chirurg, dar ştiu să scot un apendice dacă e nevoie, răspunse el.
— Atunci, poţi să cureţi creveţii.
Lucrară într-o linişte plăcută, desfăcând o sticlă de Cabernet la respectabila oră şase. În timp ce puneau totul pe masă, Sunita dădu buzna în încăpere.
— Încă un semestru şi scap de-aici, spuse ea, făcând un gest triumfător cu pumnul.
Todd era chiar în spatele ei.
— Aşa, răsuceşte cuţitul în rană.
— Mai ai doar un semestru. Ceva miroase foarte bine, M.B.
— Mulţumesc, spuse Maribeth.
— Pot să iau un pic din vinul ăla? îl întrebă Sunita pe Stephen. Am trecut cu brio la examenul final de la statistici.

— De la cât ai învăţat cu Fritz, o tachină Todd. Probabil că nici măcar n-avea nevoie de cursul de statistici, dar s-a înscris ca să fiţi parteneri de studiu.

— Numai tu puteai să faci termenul „partener de studiu" să sune pervers, spuse Sunita.

Todd îşi puse mâinile sub bărbie, înclinând capul ca un înger. Se întoarse spre Maribeth şi Stephen.

— A invitat-o să sărbătorească Hanukkah împreună cu întreaga lui familie. Doar ce s-au cunoscut şi el deja vrea s-o prezinte familiei. Cred că-i de datoria mea să le dau raportul Chandrei şi lui Nikhil.

— Nu-i aşa. Vorbeam despre Diwali[155] şi despre cum e tot o sărbătoare a luminii, ca şi Hanukkah, care stă să înceapă.

— De fapt, a început de două zile, spuse Maribeth.

O priviră surprinşi cu toţii.

— Ce-i? Sunt evreică.

Todd, Stephen şi Sunita se uitară ciudat unii la alţii.

— Ce-i? întrebă Maribeth.

— Femeia învăluită în mister dezvăluie un indiciu, spuse Todd cu o voce ca în trailerele filmelor.

— Mister? Ce-i aşa mare mister? Numele meu de familie e Goldman.

— N-avem de unde şti, spuse Sunita. Nu primeşti corespondenţă.

— Şi prenumele, M.B.? întrebă Todd.

Stephen ridică din sprânceană.

— Făceam mişto de tine, spuse Todd. Mi se pare supertare. Toţi pe care-i cunoaştem dau prea mult din casă. Tu te protejezi. Apreciez asta.

— Chiar nu-s vreo mare misterioasă.

— Noi am crezut că eşti traficantă de droguri, spuse Sunita.

Scoica pe care-o deschidea Maribeth îi zbură din mână.

— Traficantă de droguri?

— Plăteşti numai cu bancnote de o sută. Ai un telefon ieftin, cu o cartelă preplătită, căruia nu i-ai ştiut numărul, spuse Sunita. Şi n-ai un calculator al tău.

— Şi ai spus că eşti consultantă, spuse Todd. Ce consultantă nu are un calculator?

— Am calculator, doar că nu-l am la mine. Şi chiar nu sunt traficantă de droguri.

— Ne-am dat seama, spuse Todd. Pe-aici nu vine nimeni.

— A, şi traficanţii de droguri nu-şi scriu atâtea e-mailuri, adăugă Sunita.

— Tinerii îndrăgostiţi fac asta, glumi Todd. Sau cei mai în vârstă.

Se uitară la Stephen, care începea să roşească uşor.

— M.B. şi cu mine comunicăm strict prin mesaje, spuse el sorbind din vin. Nici măcar nu am adresa ei de e-mail.

— Ah? făcu Sunita, neînţelegând aluzia.

— A, făcu Todd, prinzându-se.

— Da, spuse Stephen, care probabil că-şi dăduse seama de la bun început, sau cel puţin bănuise că Maribeth trebuie că avea o familie pe undeva. Şi un soţ.

— Mă scuzaţi, spuse Maribeth.

Apoi, fugi afară.

Stephen o găsi la intrare. Nu avea haină, aşa că i-o puse pe umeri pe a lui.

— Ar trebui să ai grijă, spuse Maribeth. Sunt o prizonieră evadată de la Cambridge Hall.

— Cambridge Springs, o corectă el.

— Cum zici tu. Sunt înarmată şi periculoasă.

— Nu ştiu dacă eşti înarmată. Şi nici eu nu-s vreo stea de pe cer.

— Eşti steaua cea mai strălucitoare de pe toată bolta cerului. Arătă spre cer, să-i indice locul unde se afla, dar era înnorat.

— Mi-ai fost pacientă. Am depăşit limitele.

— M.B. Goldman ţi-a fost pacientă. Aia nu prea sunt eu.

— Păi, atunci, tu cine eşti?

— O ratată. O fugară. O fiinţă pe care n-o duce mintea, răspunse ea.

— Nu te duce mintea? Sunt doctorul care şi-a sărutat pacienta.

— Pacienta te-a sărutat prima.

— Şi mă bucur c-a făcut-o.

— Şi eu mă bucur.

Mai întâi îl sărutase ea. Apoi, o sărutase el. Apoi, se sărutaseră reciproc. Şi, de data aceea, li se păru nepotrivit. Ea se retrase.

— Îmi pare rău, spuse Stephen.

— Nu, mie îmi pare rău, spuse Maribeth. Se pare că nu mă pricep la limite.

— Nu, nici eu nu mă pricep.

În interiorul apartamentului lui Maribeth, Todd spumega de furie şi se descărca pe vasele ei.

— Uşor, măi, spuse ea în timp ce el trântea o farfurie în chiuvetă. Tânărul nu răspunse nimic, ci atacă farfuria cu buretele.

— Todd.

Maribeth îl atinse pe braţ, dar el o dădu la o parte cu brutalitate.

— Taică-său a lăsat-o pe maică-sa pentru secretară, spuse Sunita, căutând prin dulapuri după nişte casolete. N-a putut să treacă peste asta.

Todd se purta de parcă ar fi vrut să omoare vasul cu buretele din sârmă.

— Uite ce e, opreşte-te, spuse Maribeth, până nu nenoroceşti săracul ghiveci!

— N-ar trebui să înşeli, murmură el.

Ea oftă.

— Stephen e doctorul meu.

— Doctorul tău?

Renunţase la atitudinea îmbufnată şi părea supărat de-a binelea.

— Eşti bolnavă?

— Nu, dar am fost.

Apoi, le spuse despre atacul de cord, despre operaţie, omiţând faptul că toate acestea se

întâmplaseră în alt oraş, în altă viaţă. După aceea, Sunita o întrebă:

— Dacă te simţi mai bine, atunci, de ce te mai vezi cu el?

O întrebare mai bună ar fi fost: dacă se simţea mai bine, ce mai căuta acolo?

— Şi, dacă nu cu el ţi-ai dat e-mailuri, atunci, cu cine? întrebă Todd.

La acea întrebare putea răspunde.

— Cu soţul meu, rosti ea.

59

Dragă Liv şi Oscar,

Când am plecat, n-am luat cu mine foarte multe lucruri. În mare parte, haine şi medicamente. Am plecat în grabă, aşa cum fac oamenii care fug de-acasă.

Am luat o poză cu voi. Poate aţi observat că-i goală rama? E o poză de vara trecută, când ne-a făcut nenea ăla poze. Mai ţineţi minte ziua aia?

Omul era un fotograf celebru, cunoscut pentru portretele pe care le făcea copiilor celebrităţilor. Elizabeth se gândise c-ar fi fost grozav să arate cum lucra cu familiile „adevărate”, iar Maribeth se oferise voluntară pentru că Elizabeth îi spusese că era doar o poză mică într-un articol şi se alegea cu un portret de familie în valoare de 10.000 de dolari.

Fotograful voise să le facă poza în Battery Park, în lumina amiezii, cu silueta Manhattanului în spatele lor.

— Simplu şi frumos, spusese fotograful; dăduse cu băţu-n baltă.

Oscar înţelesese greşit expresia „vă trag în poză” ca însemnând c-avea să tragă cineva cu arma-n ei şi-l apucaseră istericalele. Liv sărise peste somnul de după-amiază şi se purta ca o dictatoare. Ca să-i liniştească pe copii, Jason se apucase să stea în mâini pe iarbă, iar Maribeth încercase să facă prima tumbă după douăzeci de ani. Oscar se oprise din plâns. Liv nu mai tuna şi fulgera. Începuseră să facă tumbe. Fotograful făcuse fără tragere de inimă câteva poze cu acrobaţiile lor înainte ca lumina să dispară.

„N-avem ce folosi de aici”, scrijelise editorul foto pe cele câteva poze pe care i le trimisese prin e-mail lui Maribeth. Ea îşi dăduse seama de ce. Pozele erau haotice. Costumul lui Oscar era murdar, lui Liv i se vedeau chiloţii. Nu era genul de fotografie potrivită pentru *Frap.*

Cred că poza aia cu voi doi făcând tumbe e poza mea de familie preferată. Ceea ce s-ar putea să sune ciudat, pentru că nu apare toată familia, ci doar voi doi. Mă văd şi pe mine şi pe tati, într-o parte, cum mergem în mâini. Asta-i ciudat la poze. Uneori, ceea ce vezi spune doar jumătate din poveste.

Vă iubesc pe amândoi.

Mami.

60

La următoarea lecţie de înot a lui Maribeth, Janice făcu două anunţuri importante. În primul rând, raportul privind naşterea ei era gata, urmând să sosească în acea seară. Cel târziu până luni. În al doilea rând, o anunţă cu la fel de mare pompă că era gata să părăsească placa de înot.

— E vremea să aducem laolaltă toate piesele, spuse Janice.

La început, se anunţa a fi un alt dezastru. Braţele lui Maribeth se învârteau ca moara, într-o direcţie, nesincronizate cu respiraţia. Picioarele i se mişcau prea repede, apoi prea încet, cu genunchii îndoiţi. Nu reuşea să ia aer suficient de repede, apoi ajungea să hiperventileze. Părea că încerca să coasă o rochie din mai multe modele diferite. Nimic nu mergea cum trebuia, iar Maribeth era sigură că arăta ridicol.

— Nu merge, îi spuse ea lui Janice.

— Mai încearcă.

Încercă. Iar şi iar. Nu îi ieşea. Şcolarii care luau lecţii şi înotau pe lângă ea o întreceau întruna. Îi privea cu un soi de admiraţie mută. Înotul i se părea uneori complicat, ca pilotatul unui avion pe timp de furtună. Nu c-ar fi avut experienţă cu aşa ceva.

— Îmi ajunge, rosti Maribeth.

— Mai ai răbdare câteva minute, spuse Janice.

În acele câteva minute se produse declicul. Nu ştia dacă era datorită faptului că nu se mai străduia atât de tare sau pentru că ştia că aproape-i expirase timpul. Dar, brusc, nu se mai gândi la nimic. Asculta pur şi simplu sunetul propriei respiraţii şi gâlgâitul apei; îi aducea atât de tare aminte de pântec, încât se lăsă dusă de val. Apoi, ajunse să nu se mai lupte cu apa. Plutea deasupra ei. Era vorba de efort, de oboseală, dar ea nu le simţea. Nu era greu. Absolut deloc.

Când se opri, Janice o privea radiind de fericire.

— Tocmai ai făcut patru ture, spuse ea.

— Serios? întrebă Maribeth.

Janice încuviinţă.

Maribeth era încântată peste măsură. Mult lăudatele endorfine îi inundau tot corpul.

— Am pierdut noţiunea timpului, spuse Maribeth. Am pierdut orice noţiune.

Janice dădu din cap, ca şi cum Maribeth ar fi descoperit vreun secret.

În timp ce se îmbrăcau, Maribeth nu-şi încăpea-n piele de bucurie. Nu-i venea să creadă. Ştia că era un pic penibil să te prosteşti atât de tare pentru patru ture de bazin, dar crezuse că înotul era menit să fie dificil, mai dificil decât alergatul. De asta făcea bine.

Janice râse când Maribeth îi povesti toate acestea.

— E greu doar când nu-l faci cum trebuie, spuse ea.

La ieşirea din centru, se întâlniră la recepţie cu managerul.

— Am vorbit cu doctorul Grant, spuse el zâmbind. Şi-a transmis binecuvântarea de-a folosi sauna.

— Serios?

Managerul era aproape servil.

— Nu ştiam că sunteţi prietenă cu familia Grant. Mă rog, acum mai e doar doctorul Grant.

— Da. E cardiologul meu.

— Da, bineînţeles, spuse managerul. Nu-l mai vedem atât de des în perioada asta. Soţia lui era una dintre clientele noastre fidele şi-i simţim foarte mult lipsa. Spuneţi-mi, o să vă înscrieţi ca membru la centrul nostru?

— Nu ştiu, răspunse ea.

Janice îi dăduse cele cinci invitaţii ale ei lui Maribeth. Îi ajungeau pentru tot restul anului. Janice se oferise să-i dea şi invitaţiile pentru anul următor. Stephen spusese că renunţă la statutul de membru, deşi ameninţa cu asta de o perioadă.

— Acum ar fi un moment excelent să vă înscrieţi. Avem o ofertă specială pentru membrii noi. Se renunţă la taxa de înscriere. Prima lună este gratuită.

— Nu prea ştiu cât mai stau pe aici.

— Avem diferite niveluri de membru. Anuale sau de la o lună la alta. Dacă vi se termină invitaţiile luna viitoare, să zicem, puteţi să aveţi calitatea de membru doar pentru o lună sau două. Ce ziceţi?

Nu ştia ce să răspundă. Toată viaţa îşi făcuse planuri, scheme, se mişcase greoi. Plănuia mesele cu o săptămână în avans, ca să ştie ce cumpărături să facă. Plănuia vacanţele cu un an în avans, ca să facă economie la biletele de avion. Plănuia articolele de la *Frap* cu şase luni în avans. Ştia calendarul pe de rost: cine unde se ducea, ce mânca la masă, ce scria, cu ce se îmbrăca.

Dar în acel moment? Habar n-avea ce avea să se întâmple peste o lună. Nici măcar peste o săptămână nu ştia ce avea să se întâmple. Nu ştia ce avea să se întâmple cu Jason. Cu Stephen. Cu gemenii. Cu mama ei biologică. În urmă cu un an, această nesiguranţă ar fi omorât-o. Listele, planurile erau paraşuta ei, lucrul care o oprea din cădere liberă.

În acel moment era în cădere liberă. Şi asta nu o omora. De fapt, începea să se întrebe dacă nu înţelesese situaţia invers. Cu toată fixaţia ei pe „cădere”, poate c-ar fi trebuit să se concentreze mai mult pe „liberă”.

61

Janice o sună în după-amiaza aceea.

— Îl am! Am raportul! În seara asta e şedinţă cu părinţii, deci nu pot să ţi-l arăt, dar mâine-dimineaţă, la prima oră, pot.

— Nu poţi să mi-l citeşti, pur şi simplu?

— Nu. Fără tine nu-l deschid. Vino mâine-dimineaţă la prima oră.

— Mâine?

— Ştiu cum e. Dar ai aşteptat atâta vreme, mai rezişti o zi.

Maribeth nu era sigură că avea să mai reziste. Bătu la uşa apartamentului lui Todd şi al Sunitei.

— Vă rog, spuneţi-mi că e vreun meci la televizor. Am nevoie de ceva care să-mi ţină mintea ocupată.

— O fi ceva meci între universităţi. Noi o să mergem în curând la film. o reprezentaţie dublă. Eşti bine-venită să ni te alături.

— Genul e acţiune-aventură, spuse Todd, dacă stai bine cu inima.

La început, ea crezu că vorbea serios, apoi îi observă rânjetul şmecheresc. La un moment dat, ajunsese să fie promovată, fiind tratată ca Sunita. Era încântată.

— O ieşire la film sună ideal, spuse Maribeth.

— Plecăm abia peste o oră. Dacă ai ceva de făcut, ce-ar fi să mergi să-i scrii un e-mail soţului tău?

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Eşti la lucru?

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Eşti la lucru?
Lucrez de acasă. Vrei să vorbim pe Gchat?
De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Eşti la lucru?

Cred că, oficial, suntem prea bătrâni pentru Gchat. Dacă încercăm, ni se topesc calculatoarele.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Eşti la lucru?
Ştii că-mi place să trăiesc pe muchie de cuţit, mamaie.

Câteva secunde mai târziu îi apăru o notificare cum că Jinx voia să converseze cu ea.

Jinx. Porecla lui o făcu să zâmbească.

5:40 PM
Jinx: Salut.
Eu: Salut.
Jinx: Uită-te la noi, cum stăm pe Gchat, ca nişte puştani.
Eu: Încă un pic şi intrăm şi pe Snapchat.
Jinx: Nici eu.

5:47
Eu: Deci, a venit raportul. Despre mama mea naturală. Mâine o să-l văd.
Jinx:!
Jinx: Cum te simţi?
Eu: În mare, foarte prost.
Eu: De la emoţii. Nu de la inimă.
Eu: Dacă a murit? Dacă a murit de infarct? Dacă a fost o femeie rea? Dacă a fost violată? Sunt atâtea variante groaznice!
Jinx: Poate că, dacă ştii sigur, îţi mai scade frica.
Eu: Sau îmi mai creşte.
Jinx: Nu ştiu ce să zic. E ceva aparte în a-ţi înfrunta direct teama. De exemplu, eu, când ţi-am citit biletul, m-am simţit groaznic, dar m-am şi liniştit văzând că se mai teme cineva de ce mă tem şi eu. Am luat-o ca pe-o dovadă că nu-s nebun.

5:52
Jinx: Mai eşti?

Eu: Da.
Jinx: Credeam că te-am speriat.
Eu: Nu. Mă întrebam cum să-ţi spun că nu mai ştiu ce-am scris în bilet şi, când mi l-ai trimis, m-am enervat şi l-am şters.
Jinx: Pe bune? De ce?
Eu: Am crezut că-mi trânteşti biletul în faţă. Primul rând… e de-a dreptul ridicol.
Jinx: „Mi-e teamă că o să mor”.
Eu: Te rog, nu. Îmi aduc aminte de partea asta.
Jinx: Dar de restul nu-ţi aduci aminte?
Eu: Să zicem că nu eram în apele mele când l-am scris.
Jinx: Probabil că nici eu nu eram în apele mele când ţi l-am trimis. Eram destul de supărat, deci cred că, într-un fel, chiar ţi l-am aruncat în faţă. Pleci, nu dai niciun semn timp de o lună şi după aia mă bombardezi cu toate acuzaţiile alea. Dar cel mai mult mi-am dorit să vezi, cu cuvintele tale, ce-mi cereai să fac.
Eu: Îmi pare rău.
Jinx: E în regulă. Dacă ajută la ceva, nu cred că ai fost ridicolă. Cred că ai fost sinceră. Şi, evident, a fost o teamă pe care am împărtăşit-o. Şi mie mi-a fost teamă c-ai să mori.

6:01
Eu: Jase? Îmi trimiţi din nou biletul?
Jinx: Acum?
Eu: Acum. Poţi să mi-l trimiţi prin e-mail?
Jinx: Pot să ţi-l ataşez şi aici, dacă vrei. Îl putem citi împreună.
Eu: Serios? Bun. Fă aşa.

Un fişier ataşat apăru chiar în fereastra de chat. Maribeth îl deschise şi citi cuvintele pe care le scrisese în acea zi groaznică.

Ştiu că tu crezi că-s bine, dar mie mi-e teamă c-o să mor.

Şi nu de moarte mi-e frică. Nu mă pot gândi decât la gemeni, la faptul că sunt prea mici ca să nu aibă mamă şi la ce o să se aleagă de ei dacă mor acum.

Şi apoi mă gândesc la noaptea aceea când ei erau nou-născuţi şi dormeau în hamuri, pe masă. Ţii minte noaptea aia? Eram atât de copleşită de dragostea pentru ei, că nu m-am putut opri din plâns. Tu ai râs, ai zis că-i de la hormoni. Dar nu era. Era de groază. Parcă-mi întorsese cineva pielea pe dos. Cum era posibil să iubeşti pe cineva atât de mult? Deveneai prea vulnerabil. Atunci mi-am dat seama de secretul dur al dragostei de mamă: îi protejezi ca să te protejezi pe tine.

Dar cum să le fac pe amândouă deodată? Cum să-i protejez şi pe ei, şi pe mine? Cum să-i protejez pe ei de mine?

Aşadar, o să plec. Să am grijă de mine. Ai tu grijă de ei.

Îmi pare rău. Să nu mă urăşti. Lasă-mă să fac asta. Lasă-mă-n pace. Mi-ai spus c-o să-mi oferi o bulă. Am nevoie de una mai mare.

Maribeth.

6:09

Jinx: Mai eşti?

Eu: Da.

Jinx: Eşti bine?

Eu: Da. Tu eşti bine?

Jinx: Da.

Eu: Mă urăşti?

Jinx: Nu te-am urât niciodată.

Jinx: Tu mă urăşti?

Eu: Dacă te-am urât, acum nu te mai urăsc.

6:17

Jinx: Maribeth?

Eu: Da?

Jinx: Eu şi copiii trebuie să pornim la drum.

Eu: Aha.

Jinx: Eşti bine?

Eu: Da.

Jinx: Să-mi spui cum te descurci mâine. O să îmi verific sigur e-mailul.
Eu: Da.

— Vorbeai pe Gchat? întrebă Todd, uitându-se peste umărul ei. Cu soţul tău?

Maribeth închise fereastra.

— Obrăznicătură mică! spuse Todd.

Plecară spre cinematograf. Fritz şi misteriosul Miles aveau să li se alăture la a doua reprezentaţie.

— În sfârşit am ocazia să-l cunosc pe Miles, spuse Maribeth.

— Lucrează mult, zise Todd. Nu-i ca şi cum l-aş ţine secret.

— Serios? Eşti sigur de asta?

— În mare. Dar, dacă eşti cuminte, s-ar putea să-ţi dau voie să vorbeşti cu el.

— Eu sunt mereu cuminte. Poate fac cinste şi cu o pungă de pop-corn.

Todd zâmbi larg.

— Atunci, s-ar putea să-ţi dau voie să stai lângă el.

Văzură unul dintre filmele din seria *Hobbitul,* un film bun pentru a se relaxa, chiar dacă era puţin cam lung. Când se termină filmul, se întâlniră cu Fritz, care, aşa cum spusese Todd, era înnebunit după Sunita, şi cu Miles, care, spre surprinderea lui Maribeth, nu era atât de bătrân. Avea în jur de treizeci de ani. Şi era, evident, topit după Todd.

Deşi făcuse cinste cu pop-corn, Maribeth lăsă cuplurile să stea împreună, aşezându-se între Sunita şi Todd. Al doilea film era a treia parte dintr-o serie distopică[156]. Maribeth nu văzuse primele două părţi, aşa că Sunita şi Todd o ţineau la curent cu acţiunea, şoptindu-i la ureche pe măsură ce se derula filmul.

— Pe Gale l-a iubit primul, explică Sunita. Dar acum, îl iubeşte şi pe Peeta. Triunghi amoros clasic.

— Credeam că astea se întâmplă doar în cărţi, şopti Todd, până am dat de tine.

— Nu sunt implicată într-un triunghi amoros, şopti Maribeth.

— Aşa zicea şi Katniss[157], răspunse Todd.

62

CASA DE COPII ALLEGHENY
FORMULAR DE TRIMITERE PENTRU ADOPŢIE

TRIMITERE:

Mama a fost trimisă la Casa de copii Allegheny, pe data de 12 martie 1970, de Căminul maternal Beacon, unde locuieşte de pe data de 27 decembrie 1969. La intrarea în Căminul maternal, Mama era în luna a şasea de sarcină şi este atât dorinţa ei, cât şi a familiei sale ca ea să rămână acolo până la naşterea copilului.

MAMA:

Mama are douăzeci de ani şi provine din zona XXXX din Pittsburgh. Este minionă (1,62 m, 48,9 kg înainte de sarcină) şi frumoasă, cu ochi albaştri, ten deschis, păr castaniu, cu o tunsoare modernă. Are nasul în vânt, nişte pistrui pe obraji, o ţinută excelentă şi dinţi drepţi, care nu necesită aparat dentar. Are o igienă dentară excelentă şi nu are carii.

Mama are sânge suedez şi englezesc pe partea paternă şi polonez şi german pe partea maternă.

Mama are o stare de sănătate excelentă. Cu excepţia unui episod de rubeolă, nu a suferit de boli grave. Înainte de sarcină, era preocupată de sport, jucând hochei de câmp şi patinând. Mama este alergică la penicilină şi la căpşuni.

Personalitatea Mamei pare a fi plină de amabilitate şi inteligenţă, ea fiind foarte interesată de artă şi de afacerile internaţionale.

În liceu, a fost premiantă şi membră a clubului de dezbateri. Anul trecut, a intrat la Colegiul XXXX, sperând să se transfere pentru patru ani la o universitate şi să obţină o specializare. Acolo l-a cunoscut pe Presupusul Tată şi a rămas însărcinată.

La început, Mama a fost timidă şi rezervată la Căminul maternal, dar, din spusele personalului,

după câteva săptămâni şi-a dezvăluit simţul umorului şi a devenit mai vorbăreaţă. Deşi şi-a păstrat prudenţa în prezenţa personalului şi a asistenţilor sociali, s-a împrietenit repede cu celelalte paciente, organizând multe evenimente, printre care şi o seară de jocuri şi o scurtă piesă comică, pe care a scris-o şi regizat-o ea însăşi.

Sarcina a fost rezultatul unei relaţii amoroase dintre Mamă şi Presupusul Tată, un profesor căsătorit de la XXXX. Deşi Mama este foarte sinceră cu privire la relaţie şi la natura ei extraconjugală, a refuzat să dea numele Presupusului Tată şi a oferit puţine informaţii despre acesta. Nu se ştie sigur dacă Presupusul Tată, despre care Mama spune că are o familie, ştie ceva despre sarcină.

Mama a fost de neclintit în hotărârea de a da copilul spre adopţie. Imediat ce şi-a dat seama că este însărcinată – abia în luna a cincea, ceea ce nu este surprinzător, având în vedere cât de puţin se observă sarcina –, a spus familiei şi a fost adusă la Căminul maternal Beacon.

Mama este singura fiică a unei familii cu cinci copii şi, de la moartea tatălui ei, şi-a asumat responsabilitatea de-a avea grijă de cei trei fraţi mai mici. Descriindu-şi familia, pare împovărată de situaţia ei şi îndurerată de pierderea bruscă a mamei sale, cu doar câţiva ani în urmă.

Mama este catolică şi protestantă după credinţa părinţilor, dar a declarat că nu se consideră religioasă. Nu a mai mers la biserică de la moartea mamei sale.

FAMILIE:

Tatăl Mamei are cincizeci şi şapte de ani şi este sănătos. Este proprietarul restaurantului XXXX din XXXX. A fost descris ca fiind înalt, cu tenul deschis, musculos şi cu o constituţie atletică.

Mama Mamei, pe care ea a descris-o ca fiind foarte isteaţă şi uneori melancolică, a decedat. A făcut colaps la vârsta de patruzeci şi doi de ani, când

Mama avea şaisprezece ani, posibil în urma unui atac de cord. Înainte de asta, era sănătoasă.

Fraţi: Mama are patru fraţi, un frate de douăzeci şi doi de ani, un frate de şaptesprezece ani şi gemeni în vârstă de paisprezece ani. Îşi descrie fraţii ca fiind băieţi energici, cuminţi, preocupaţi de sport, dar cărora le lipseşte curiozitatea intelectuală.

Fratele mai mare este momentan pe front, în Vietnam. Fratele în vârstă de şaptesprezece ani lucrează la restaurantul familiei. Fraţii mai mici sunt încă la şcoală.

Mătuşa din partea tatălui, cincizeci şi unu de ani: O mătuşă necăsătorită locuieşte cu familia de la moartea mamei. Este sănătoasă, cu excepţia surzeniei de o ureche, urmare a meningitei din copilărie. Se pare că, de la moartea mamei, relaţia mătuşii cu Mama este tensionată.

Unchiul din partea tatălui, cincizeci şi patru de ani: Producător de lactate, locuieşte în XXXX. Este sănătos.

Mătuşa din partea mamei, patruzeci şi şapte de ani: Este sănătoasă, locuieşte în XXXX.

Bunicii: Bunica maternă, şaptezeci şi doi de ani, are o stare de sănătate precară şi este internată într-un azil. Bunica maternă a decedat, din cauze necunoscute. Bunica paternă a decedat, cancer pulmonar. Bunicul patern a decedat, accident de automobil.

Presupusul Tată: Presupusul Tată este profesor la XXXX, unde Mama a urmat cursuri. Mama are reţineri în a oferi alte detalii, posibil temându-se că acestea ar putea avea repercusiuni de natură profesională şi personală, având în vedere că Presupusul Tată este căsătorit.

EVALUARE:

Deşi inteligentă, Mama pare a fi o tânără naivă, care s-a implicat într-o relaţie extraconjugală în legătură cu care exprimă puţine remuşcări, cu excepţia ideii de a fi nevoită să renunţe la cursurile instituţiei de învăţământ superior unde a studiat, din

cauza sarcinii. Deşi vorbeşte cu mândrie despre faptul că este primul membru al familiei ei care să ajungă în învăţământul superior, pare să nu fie conştientă de felul în care acţiunile sale i-au dejucat cel mai probabil aspiraţiile educaţionale, fiind astfel indispusă sau incapabilă de a-şi asuma complet responsabilitatea. Consideră că după naştere se va putea întoarce la colegiu, deşi tatăl şi mătuşa spun că este puţin probabil.

Mama menţionează în mod frecvent ideea de a evada din mediul familial, de a scăpa de afacerea familiei şi nu pare imposibil să fi văzut în sarcină o oportunitate de scăpare. Este clar că, în pofida vârstei, Mama nu este pregătită nici pe departe pentru calitatea de mamă, fapt pe care-l recunoaşte fără ezitare, ceea ce dovedeşte măcar puţină maturitate şi înţelegere.

INFORMAŢII ADIŢIONALE:

Mama a cerut în mod special ca pruncul său să nu fie adoptat de o familie catolică practicantă.

INFORMAŢII DESPRE NAŞTERE:

Mama a dat naştere unei fetiţe sănătoase, la Spitalul Shadyside, pe data de 12 martie 1970, cu trei săptămâni înainte de termen. La naştere, copilul a avut greutatea de 3,28 kg, normală pentru un copil sănătos, ceea ce sugerează o posibilă greşeală de calcul al datei estimative a naşterii. Mama, care a rămas rece şi detaşată pe durata unei bune părţi din sarcină, a devenit necaracteristic de emotivă şi reflectivă după naşterea copilului. Anterior, nu exprimase nicio dorinţă de a da un nume copilului, dar, după naştere, a insistat s-o facă. Copilul a rămas în spital cinci zile până să fie transferat la creşa de la Casa de copii Allegheny, ca să aştepte expirarea drepturilor părinteşti ale Mamei şi adopţia ulterioară.

INFORMAŢII LEGALE:

Audierea cu privire la predarea copilului a avut loc pe 17 mai 1970. Mama s-a prezentat neînsoţită,

părând binedispusă. Mama biologică a fost scoasă din drepturile părinteşti pe 8 iulie 1970.

63

Maribeth citi raportul în camera de zi a curatei case de fermă, din cărămidă, a lui Janice. Fu nevoită să pună foaia în poală. Mâinile îi tremurau prea tare ca să o poată ţine.

— Eşti bine, draga mea? întrebă Janice, de la o distanţă decentă.

— Sunt bine, se auzi Maribeth spunând.

— A avut noroc că a fost la Beacon. Janice se opri. Poate că „noroc" nu e cuvântul potrivit. Dar pot să fac o programare să ne uităm luni peste fişele de la Căminul maternal. Am putea face rost astfel de mai multe informaţii. Poate aflăm ceva despre piesa aia pe care a pus-o în scenă…

Maribeth nu prea era atentă.

— Bun.

— O să mă ocup luni de asta. Îţi promit.

— Crezi c-aş putea să-ţi folosesc calculatorul?

— Bineînţeles. E în birou.

Maribeth merse pe hol, ameţită. În spatele ei, Janice strigă:

— Să-ţi aduc ceva? Ceai? Whisky?

— Sunt bine, repetă Maribeth.

Ţinea formularul în mâna care încă-i tremura. Aflase tot – bunica ei murise de infarct, la patruzeci şi doi de ani – şi totuşi nu aflase nimic. Din tonul raportului, părea că mama ei era aproape bucuroasă că scăpase de ea. Dar scria şi că devenise emotivă după naşterea ei. Ce însemna asta? O iubise măcar un pic? Îşi dorise măcar un pic s-o păstreze? Regretase măcar un pic că o abandonase?

Îşi deschise programul de e-mail. Tastă adresa lui Jason.

Am găsit-o, dădu să scrie. Ceva de genul acela. Însă scrise: *De ce m-ai părăsit?*

Privi fix către ecran, către întrebarea care îi stătuse ascunsă în inimă atâta vreme. Apoi, izbucni în plâns.

Rămase la Janice toată după-amiaza. Se uitară la televizor, la reluări ale serialului *Ce vrăji a mai făcut*

nevasta mea. Mâncară pop-corn preparat în cuptorul cu microunde. Când Maribeth plânse în timpul unei reclame la Dove, Janice îi întinse un şerveţel şi nu scoase un cuvânt.

Rămase la cină, iar cele două se apucară să gătească în linişte în bucătărie. Când terminară şi Maribeth o ajuta să spele vasele, se uită prin casa lui Janice. Aceasta spuse că o cumpărase în urmă cu treizeci de ani, dar nu era foarte diferită de apartamentul mobilat fără personalitate al lui Maribeth, deşi avea mult mai multe plante în ghivece.

Nu existau fotografii de familie. Nu existau dovezi că avusese vreun soţ sau copii. Nu vedeai diplome înrămate sau căni vechi, ciobite, cu poze. Fotografiile de pe pereţi erau pozele de grup din fiecare an ale elevilor săi de la şcoală. Şi atunci, Maribeth îşi dădu seama că o înţelesese greşit pe Janice. Înţelesese greşit foarte multe lucruri în ultima vreme.

— N-ai deschis BurghBirthParents.org pentru că ai fost adoptată, nu-i aşa? întrebă Maribeth

— Nu, răspunse Janice.

— Ai dat pe cineva spre adopţie?

— O fetiţă, născută pe 25 iunie 1975.

— N-ai avut alţi copii?

— Nu, din păcate.

— Dar n-ai fost căsătorită? Parcă ziceai că tu şi soţul tău aţi cumpărat casa asta datorită şcolilor.

— Aşa e.

Zâmbi amar.

— Dar n-aţi avut copii? Se corectă. N-aţi mai avut?

— Din păcate, nu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Maribeth.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar a fost de vină infertilitatea. Nu a mea, e clar, deşi Richard, fostul meu soţ, tot aşa spune. A trebuit să trec printr-o grămadă de teste groaznice, pentru că, bineînţeles, el nu ştia. Până la urmă, când n-am mai putut să suport, i-am spus. Ridică palmele, apoi le întoarse, făcând

vânt amintirii. Mi-a spus că a fost ca şi cum l-aş fi înşelat. Deşi toate astea s-au întâmplat cu mult înainte de-a ne cunoaşte. Nu era un om foarte înţelegător. Oftă din greu. Totuşi, cred că-i înţeleg punctul de vedere. Poate ar fi trebuit să fiu mai sinceră. Nu mă pricep să discut despre lucruri neplăcute.

— Eşti de-a mea, spuse Maribeth. Şi fata ta, ea ştie că o cauţi?

Janice încuviinţă.

— Ştie. A acceptat să primească scrisori de la mine. Doar că nu mi-a răspuns. Încă.

— Încă, repetă Maribeth.

— Încă, rosti Janice, accentuând cuvântul. Unele lucruri necesită timp.

Janice întinse canapeaua din birou şi făcu patul. Puse cearşafuri noi, care miroseau a levănţică. Lăsă pe noptieră un pahar cu apă şi un pachet de şerveţele.

Maribeth încercă să doarmă, dar nu reuşi. Calculatorul rămase pornit toată noaptea, zumzetul lui sunând ca o mustrare blândă.

Maribeth fusese din nou surprinsă. Doar că, de data asta, nu avea de ce să fie.

Nu ştiuse asta de la bun început? În spatele uşii încuiate din adâncul minţii ei, unde ţinea lucrurile neplăcute, unde se convingea că durerile din piept i se trăgeau de la gaze, nu fusese conştientă că ea şi Jason nu se despărţiseră de fapt? Nu era nimic stabilit de comun acord în asta. Ea îl iubise, iar el o părăsise. Aşa cum o părăsise şi mama ei. Aşa cum o părăsise şi Elizabeth. Aşa cum avea s-o părăsească toată lumea, până la urmă.

Plânse, plânse până când udă cearşafurile. O auzea pe Janice cum se plimbă în sus şi-n jos, fără să treacă însă pragul. Era ca şi cum ar fi stat de pază, lăsând-o pe Maribeth cu durerea ei, să se cunoască, parcă, în noaptea nunţii lor.

Janice nu avea cafea, aşa că în dimineaţa următoare merseră la un Starbucks şi comandară un *latte* mare pentru Maribeth şi un macchiato mediu de

caramel (fără cofeină) pentru Janice. Băură cafelele în maşină, în parcare, cu radiatorul dat la maximum. Parbrizul începea să se aburească, iar atmosfera era plăcută.

— Îmi pare rău că nu te-am întrebat, spuse Maribeth. Despre fiica ta.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus, răspunse Janice.

— De când aştepţi?

— Am trimis prima scrisoare acum zece ani. Cea mai recentă, acum doi ani. Mă tot gândesc că, dacă o să-i spun ce trebuie, o să-mi răspundă. Am încercat să îi scriu altă scrisoare, dar parcă, pur şi simplu, nu-mi găsesc cuvintele.

— Ştiu, spuse Maribeth. E greu. Se gândi un minut. Aş putea să te ajut?

— Nu te chinui cu scrisoarea ta?

Janice îşi linse cu vârful limbii mustaţa de lapte.

Maribeth zâmbi.

— Am fost mereu mult mai bună la editat decât la scris. De fapt, din asta mi-am şi câştigat existenţa.

— Eşti editor? întrebă Janice.

— Păi, am fost, mai bine de douăzeci de ani.

— De-asta eşti aşa o perfecţionistă.

— Poate, dar nu mai sunt.

— Editor sau perfecţionistă?

Maribeth ridică din umeri.

— Poate că nici una, nici cealaltă.

Când veni vremea ca Maribeth să meargă acasă, Janice spuse:

— Vino la înot mâine.

Apoi, zâmbi trist.

— În bazin nu-ţi vede nimeni lacrimile.

Janice plângea în timp ce înota? Ce secrete ţineau unii oameni!

— Îţi pare rău? întrebă Maribeth. C-ai dat-o spre adopţie.

— În fiecare zi, răspunse Janice. Şi totuşi, aş mai face-o o dată.

Lui Maribeth îi venea greu s-o creadă. Sau poate că, pur şi simplu, nu voia. Expresia feţei lui Janice

era însă una hotărâtă, resemnată şi calmă.

— Situaţia mea de-acasă nu era plăcută. Existau multe abuzuri. Dacă aş fi păstrat-o, ne-aş fi condamnat pe amândouă la aşa ceva.

Se întoarse să se uite pe fereastră. În parcare era agitaţie, era plin de oameni care făcuseră cumpărături de sărbători. Oricare dintre acei oameni putea fi fiica lui Janice. Sau mama lui Maribeth.

— Uneori, lucrul cel mai plin de iubire pe care poţi să-l faci e să laşi pe cineva în urmă.

— Chiar crezi asta? întrebă Maribeth.

— Trebuie s-o cred.

— Mi-am lăsat copiii. Şi eu mi i-am lăsat.

Janice îi strânse mâna.

— Atunci, şi tu trebuie s-o crezi.

64

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect:
Nu mă întreba de ce am plecat. Întreabă-mă de ce m-am întors.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect:
Ce vrei să spui cu asta?

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect:
Întreabă-mă de ce m-am întors, Maribeth. Întreabă-mă de ce m-am întors la New York.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect:
Ştiu de ce te-ai întors. Pentru slujba ta. Slujba ta de vis.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect:
Nu e vorba despre slujba mea de vis. Nu pentru asta m-am întors.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect:
Ce *tot vorbeşti?*

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect:

Mi-am luat o slujbă la New York ca să mă întorc după tine.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect:
Nu are nicio logică.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect:
Gândește-te, Maribeth. Iar dacă nu mă crezi, întreabă-l pe taică-meu. Eram nefericit în San Francisco, am fost nefericit ani buni, m-am întrebat cum se putea să-mi fi scăpat viaţa de sub control Tata mi-a spus că era din cauză că te părăsisem. Avea dreptate. Dar nu puteam, pur şi simplu, să-ţi scriu pe e-mail sau pe Facebook ca să te recuceresc. Trebuia să repar răul făcut. Trebuia să mă întorc şi să te recâştig.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect:
Nu are nicio logică.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect:
Gândeşte-te mai bine. Are.

65

Se gândi. Se gândi la multe lucruri. La multe lucruri care păreau să nu aibă deloc logică.

Unu la mână, Jason luase legătura cu ea printr-un mesaj pe Facebook. Cu doar câteva luni înainte să-i scrie, Jason nu avea profil pe Facebook. Maribeth ştia asta pentru că se adaptase de timpuriu la tehnologie şi verifica din când în când să vadă dacă Jason îşi făcuse profil. Cu trei luni înainte să o contacteze, nu-şi făcuse. Dar apoi venise mesajul, ceva în legătură cu faptul că i se oferise slujba lui de vis, la New York, „o ofertă pe care n-o pot refuza", spunea el. Deci, se muta. Voia Maribeth să iasă cu el la un pahar de ceva?

Mereu presupusese că el se muta pentru slujba lui de vis, că aceea fusese oferta pe care n-o putea refuza. De aceea fusese supărată pe compania lui, ai cărei şefi îşi bătuseră atâta vreme capul să-l aducă la New York, dar nu-i oferiseră un salariu care să-i permită să trăiască decent acolo.

Dar, desigur, nu-l mutaseră la New York. De ce să o fi făcut? Jason lucra pentru o firmă fără profit, nu pentru o corporaţie uriaşă. Şi probabil că în New York erau destul de mulţi specialişti în muzicologie sau arhive care să-l înlocuiască.

Doi la mână, prima întâlnire. Un dezastru. Cei doi se întâlniseră la un pahar, după serviciu, într-un bar anost din centrul oraşului. Părea mai degrabă un priveghi decât o întâlnire, căci jeleau oameni care nu mai existau. Vorbiseră în termeni vagi despre vieţile lor din ultimii zece ani. Fusese o discuţie rigidă, formală şi, o oră mai târziu, ea se afla într-un metrou, întorcându-se spre centru. Elizabeth o aştepta pe canapea, cu o sticlă cu vin deja deschisă.

— Nu mă mai văd cu el, îi spusese ea lui Elizabeth, deşi se cam înţelegea de la sine din faptul că se întorsese devreme.

Elizabeth, care o descurajase vehement şi necaracteristic să meargă la întâlnire, din capul

locului, nu încercase să-şi ascundă uşurarea:

— Să aibă drum bun şi cale bătută, spusese ea.

Dar apoi, Jason sunase a doua zi. Maribeth fusese şocată să asculte mesajul lui. Nu numai pentru că încălca Regulile – lista de „Reguli” fusese foarte importantă în industria revistelor, şi, după mulţi ani, Maribeth şi-o însuşise întru totul, călcându-şi pe inimă –, ci pentru că acea primă întâlnire fusese de-a dreptul groaznică. Dar el o invitase la încă o întâlnire. Vineri seara. La două zile de la prima.

Bărbaţii nu procedau aşa. Nu bărbaţii atrăgători şi buni de soţi. Era evident că Jason Brinkley încă era atrăgător, deşi începea să chelească şi avea începuturi de riduri în jurul ochilor, dar ochii în sine încă luceau de parcă ar fi ştiut doar ei o glumă savuroasă, iar buzele încă arătau ca şi cum ar fi fost programate genetic pentru săruturi. Se lăsase de marijuana şi se apucase de alergat, deci trupul lui deşirat arăta de parcă ar fi fost dăltuit în piatră. Da, era evident: după standardele oricui, Jason era o partidă excelentă.

O dusese să vadă un cântăreţ şi compozitor de care ea nu auzise niciodată, la Joe’s Pub. Fusese ceva nepământean, cu o chitară şi sintetizatoare care imitau instrumente cu corzi, şi, în timp ce ascultase muzica şi pe Jason vorbind despre muzică, simţise cum se topeşte. Astfel, îşi dăduse seama că fusese de gheaţă pentru o vreme.

După spectacol, se duseseră la un restaurant şi împărţiseră o carafă cu bere şi porţii de mâncare ca la mama acasă şi vorbiseră câte-n lună şi-n stele: despre cum era să lucrezi la o revistă după 11 septembrie, despre cum spera ea că lucrurile aveau să se îndrepte într-o direcţie mai bună, să devină mai serioase, dar păreau că merg în direcţia opusă. Despre cum se căsătorise mama lui cu un dezvoltator imobiliar bogat, din sudul Californiei, şi devenise persoana care era menită să devină şi cum ajunsese tatăl lui Jason într-o puternică criză existenţială, nu pentru că îi lipsea Nora, ci pentru că fusese o confirmare a eşecului lui ca soţ. Vorbiseră despre

New York şi schimbările prin care trecuse. Despre San Francisco şi schimbările prin care trecuse acesta. Despre locurile unde-şi doreau să locuiască, lucrurile pe care-şi doreau să le facă şi oamenii care-şi doreau să devină. Vorbiseră despre politică, şi cărţi, şi piese de teatru, şi muzică. Vorbiseră repede, cu răsuflarea tăiată, cu lăcomie, ca şi cum ar fi ţinut în ei foarte multe lucruri pe care voiau să şi le spună în ultimul deceniu.

Rămăseseră până la ora închiderii, apoi, când stăteau împreună pe trotuar, pe străzile tăcute ale New Yorkului, ea îşi adusese aminte de ce îi spusese el chiar înainte s-o sărute:

— Mai sunt Superman al tău, Lois?

Şi înţelesese greşit replica drept una de un şarm studiat, presupunând că senzaţia de tânjire după el pe care-o avea – Dumnezeule, el era magnetul, ea era metalul – era cu desăvârşire a ei.

Când se sărutaseră, fusese de parcă ar fi repornit cineva întrerupătorul de circuite dintr-o casă abandonată, descoperind nu doar că toate circuitele încă funcţionau, ci că erau încărcate cu şi mai multă energie de când nu mai fuseseră folosite.

Dar din nou, credea că era vorba doar despre sentimentele ei. Pentru că în toată acea noapte, deşi se străduise din răsputeri să nu o facă, îşi adusese aminte de cum era sexul cu Jason: preferinţa lui de a o săruta în locuri care nu se sărută de obicei, încheieturile coatelor, tălpile. Era încântător de imprevizibil în pat, mângâindu-i părul într-un moment, imobilizându-i mâinile la spate în altul.

Camera pe care o subînchiriase Jason în acel apartament din East Village, îşi amintea ea, era plină de cutii nedespachetate, ca şi cum el abia ar fi ajuns, pentru că el chiar abia ajunsese. Aşternutul de pe patul făcut era tras uşor în jos, a invitaţie, sau a rugăciune.

Odată intraţi în cameră, Jason trântise uşa şi o devorase, cu gura, cu mâinile, care-o atingeau peste tot, de parcă era hămesit.

Iar ea îşi aminti cum stătea în faţa lui, cu rochia ce căzuse pe podea, şi cum începuse să tremure, cu genunchii ciocnindu-i-se, de parcă ar fi fost virgină, ca şi cum ar fi fost prima oară. Pentru că, dacă şi-ar fi putut îngădui să spere, la asta ar fi sperat. Şi, în acel moment, era în faţa ei. Şi era cumplit.

Jason îi luase palma şi i-o pusese pe pieptul lui dezgolit, în dreptul inimii, care începuse să bată la unison cu a ei. Ea crezuse că el era doar încântat, excitat.

Nu se gândise că şi lui i-ar fi putut fi o teamă cumplită.

66

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: De ce…
...nu mi-ai spus?

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: De ce…
Voiam să-ţi spun. Dar ne-am luat cu altele şi totul mergea foarte bine, şi m-am temut că, dacă am aduce vorba despre asta – de tot ce s-a întâmplat înainte să plec la San Francisco –, nu ştiu, ar strica tot. Ţi-ai fi amintit ce făcusem şi nu mi-ai fi dat voie să rămân lângă tine.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: De ce…
Credeai c-o să uit?

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: De ce…
Nu, dar mă convinsesem, într-un fel, că nu contează. Ne căsătoriserăm. Aveam copiii. Reuşiserăm să mergem mai departe. Dar, când ai plecat, aşa furios şi tulburat cum am fost, o parte din mine s-a simţit uşurată. Era ca şi cum m-aş fi aşteptat la asta. Eram chit. Cred că nu numai tu aşteptai să cadă şi celălalt pantof.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: De ce…
Credeai c-am plecat ca să mă răzbun?

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com

Subiect: De ce…

Credeam c-ai făcut-o dintr-o grămadă de motive, cele pe care le-ai spus şi cele pe care nu le-ai spus. Pentru că n-am discutat niciodată despre asta.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: De ce…

Prin „asta” te referi la motivul pentru care m-ai părăsit.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: De ce…

Da. La motivul pentru care te-am părăsit.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: De ce…

De ce m-ai părăsit, Jason?

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: De ce…

Nu a fost cu intenţie. Aveam douăzeci şi unu de ani. Părinţii erau în plin divorţ, un divorţ urât. Şi, pe de-o parte, te iubeam şi-mi doream să fiu cu tine. Dar eram foarte tineri. Dacă dădeam greş? Dacă ajungeam ca ei? N-am vrut neapărat să ne despărţim, ci mai degrabă să o luăm mai încet.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: De ce…

Ai luat-o încet, da. Zece ani.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: De ce…

Uite ce e, am dat-o-n bară. M-am speriat. După aia am încercat să dreg lucrurile într-o manieră

imperfectă. Ce pot să zic, Maribeth? Nu sunt perfect.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: De ce…
Păi, nici eu nu sunt. Cred c-am demonstrat asta fără vreo umbră de îndoială.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: De ce…
Nici nu am pretenţia să fii perfectă.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: De ce…
Poate că eu am pretenţia asta de la mine.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: De ce…
Nu poţi să fii în trupa noastră ambulantă, Duşi cu Pluta-n Devenire, dacă eşti perfectă. Ştii, probabil c-o să mă-mpuşti dacă-ţi zic chestia asta, dar când ne-am împăcat, după zece ani, fiind mai în vârstă şi pregătiţi să ne luăm un asemenea angajament, am simţit că totul mergea aşa cum trebuia să meargă.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: De ce…
Totul va fi bine.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: De ce…
În cazul ăsta, da.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: De ce…

Încă mai crezi asta?

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: De ce…
Depinde.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: De ce…
De ce anume?

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: De ce…
Dacă mai crezi şi tu.

67

În ziua în care Stephen trebuia să plece în California, o sună pe Maribeth să-i facă o ofertă.

— Îmi dau seama că te sun în ultima clipă, dar m-am gândit să-ţi spun că te poţi folosi de maşina mea cât sunt plecat, spuse el. Poţi să şi stai la mine dacă vrei.

Pe Maribeth n-o interesa ideea de a locui în casa lui, oricât de frumoasă ar fi fost acea clădire. Cât despre maşină, nu era sigură. Se obişnuise cu autobuzul. Cu viaţa fără laptop, fără telefon mobil. Era chiar incredibil de cât de puţine avea cineva nevoie.

— O să stea acolo, pur şi simplu. Şi-o să mă scuteşti de costurile aferente parcării de la aeroport.

— Deci, aici e vorba despre parcare.

— Nu. E vorba despre faptul că vreau să te văd înainte să plec.

— Păi, atunci, vino să mă vezi înainte să pleci.

Ningea uşor când o luă cu maşina în după-amiaza aceea.

— Te descurci s-o conduci pe asta? întrebă el.

— E în regulă, răspunse Maribeth, apoi îi citi îngrijorarea pe chip. Ce zici, dacă se înrăutăţeşte vremea, lăsăm maşina la aeroport. Dar eu oricum ştiu să conduc pe zăpadă.

— Chiar ştii?

— Am crescut în suburbiile din New York.

— Mai adaugi o piesă la puzzle.

— Aşa o mare enigmă ţi se pare că sunt?

— Da, dar întotdeauna mi-au plăcut enigmele.

În acel moment erau în tunelul Fort Pitt. Drumul de întoarcere de la Janice fusese primul drum cu maşina pe care Maribeth îl parcursese astfel prin oraş.

— Acum văd de ce vorbeşte toată lumea, îi spusese ea lui Janice când dăduseră cu ochii de

silueta uluitoare a oraşului, de clădiri, de râul albastru-cenuşiu-închis, de podurile din fier.

— Priveliştea e impresionantă.

Chiar aşa era. Dar factorul-surpriză fusese cel care-i plăcuse lui Maribeth cel mai mult. Intrarea în tunel, pe dealurile în pantă din Pennsylvania, fără să aibă habar ce-o aştepta la celălalt capăt.

Nu se ştia niciodată, nu? Poate că ideea de a nu şti nu trebuia să fie atât de îngrozitoare. Poate că aşa era, pur şi simplu, viaţa.

— Când te întorci? îl întrebă Maribeth pe Stephen.

— Pe 3 ianuarie, deşi Mallory încearcă să mă convingă să rămân mai mult.

— Cu cât mai mult?

— De ce întrebi? O să-mi duci dorul?

După nodul pe care-l simţea adânc în stomac, îşi dădu seama că da.

— Mă tot bate la cap să mă mut acolo. Spune c-am nevoie de un nou început. Sunt prea multe stafii aici.

— Stafiile au obiceiul de-a se ţine după oameni, rosti Maribeth.

Se gândea la mama ei biologică, stafia tăcută care se ţinuse după ea toată viaţa. Trecuseră două zile de când citise raportul. Janice o întrebase dacă voia să facă pasul următor, să ceară agenţiei să trimită o scrisoare mamei biologice, dar Maribeth nu era pregătită.

— Bănuiesc că ai dreptate, spuse el. Dar pentru mine, faptul că Mal îşi doreşte să mă mut aproape de ea înseamnă foarte mult. Aşa că am aranjat o întâlnire cu un coleg de al meu, care-i acum decan la Facultatea de medicină a USFC[158].

Îi aruncă o privire pe furiş.

— Deci, cam cât de tare urăşti San Francisco?

— E ura aia de moarte.

— Păcat. Ştii că i-am luat lui Mallory bilete la *The Book of Mormon?*

— Pentru ajunul Anului Nou, nu?

El încuviinţă.

— Am mai luat un bilet.

Butonă radiatorul, deşi temperatura era în regulă.

— A, rosti ea.

— Ştiu că gândesc departe, adăugă Stephen, când Maribeth nu-i răspunse, având în vedere părerea ta despre oraş.

Ajunseseră la aeroport. El se îndreptă direct spre panoul de plecări, nu spre parcări.

— Nu vrei să vin cu tine? întrebă ea.

— Poţi să mă laşi la colţ, răspunse el. Mai bine porneşti înapoi înainte să înceapă să ningă şi mai tare.

Trase pe dreapta şi deschise portbagajul. Înăuntru era o servietă mare.

— Se pare c-o să fii plecat ceva vreme.

El ridică din umeri, ca şi cum nu ar fi fost sigur cât timp avea să lipsească.

— Gândeşte-te la oferta mea pentru Anul Nou. Sunt dispus să-ţi plătesc şi biletul de avion, deşi asta ar presupune să-mi spui numele tău adevărat.

— Maribeth, rosti ea. Mă cheamă Maribeth. Îşi puse eşarfa lui. Mulţumesc c-ai avut atâta grijă de mine, Stephen.

— Şi tu de mine, Maribeth.

Închise portbagajul. Se priviră preţ de un moment, iar Maribeth îşi dădu seama că putea să lase nespus ceea ce avea de gând să spună, pentru că Stephen ar fi înţeles. Dar nu avea de gând să facă asta de data aceea.

— Găseşte pe cineva căreia să-i dai acel al treilea bilet, Stephen. Dacă nu acum, atunci, în curând. A venit timpul. Meriţi să fii fericit. Cred că Felicity şi-ar dori lucrul ăsta pentru tine.

El clipi de câteva ori, apoi zâmbi.

— Asta spune şi Mallory.

Îşi pipăi buzunarele, căutându-şi portofelul şi telefonul, înainte de a-i da cheile.

— Poţi să-i laşi astea lui Louise când termini.

Ea îl urmări îndreptându-se spre terminal. El făcu un ultim semn cu mâna înainte să intre.

68

Janice o sună în seara aceea.

— N-o să-ţi vină să crezi ce-am găsit. Îi tremura vocea la telefon. N-ar trebui să-ţi arăt, dar nu mă pot abţine. Pot să vin la tine?

— Am maşină. Vin eu la tine.

Se aşteptase la o bombă. Alt atac de cord sau o mărturisire a motivului pentru care mama ei o dăduse spre adopţie. Dar era vorba de alte hârtii. Maribeth nu înţelegea de ce era Janice atât de agitată.

— Uite, spuse Janice arătând cu degetul. Acolo.

Era un fragment de jurnal. Cu scris cursiv.

> *Ştiu că o să am o fetiţă. Toată lumea spune că am colul mic, că-i băiat şi că vin dintr-o familie numai cu fraţi, dar eu îmi dau seama că nu-i aşa. Aud vocea mamei. Şi îmi spune că e fetiţă. N-am spus nimănui despre asta, pentru că toate fetele sunt teribil de emotive în legătură cu bebeluşii lor. Şi vorbesc despre ei de parcă i-ar cunoaşte. „Copilul meu o să fie…”*
>
> *Ea nu o să fie a mea. Dar o parte din ea o să fie. M-am hotărât să o numesc după mine şi după mama mea. Chiar dacă va merge într-o familie nouă şi nu va şti niciodată care este numele ei, tot al ei va fi. Astfel, ea va fi a mea. În primul rând, şi pentru totdeauna. Va fi Mary Beth.*

— Sunt confuză. Mary Beth? Asta e ea? E mama mea?

— Nu, Beth e mama ta, răspunse Janice. Mary Beth te-a botezat pe tine.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com

Subiect: Mama mea biologică
O *chema Beth. Pe mama ei o chema Mary.*
Mi-a pus numele Mary Beth.
Eu sunt Maribeth.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Mama mea biologică
Misterul numelui tău confuz din punct de vedere cultural a fost elucidat. Ai mai aflat ceva despre ea? Şi cum mai eşti?

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Mama mea biologică
În mare parte, confuză. Mama mea adevărată, nu Beth, ci Evelyn, a păstrat numele pe care mi l-a dat mama mea biologică, adică numele ei şi al mamei ei. Toată viaţa mea, ea s-a simţit foarte ameninţată de mama mea biologică. De parcă n-ar fi crezut că eram cu adevărat a ei. Aşadar, de ce a făcut asta? De ce a păstrat numele pe care mi l-a dat mama mea biologică, nume care era şi al ei? Nu avea să fie o continuă amintire a faptului că nu eram a ei?

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Mama mea biologică
Sau a faptului că erai şi a altcuiva.

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Mama mea biologică
Nu pot să cred c-a făcut asta. Şi c-a păstrat atâţia ani secretul.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Mama mea biologică
O *să încerci să te întâlneşti cu ea? Cu Beth?*

De la: MBK31270@gmail.com
Către: jasbrinx@gmail.com
Subiect: Mama mea biologică
Nu ştiu. Deocamdată vreau să stau aici şi să mă odihnesc. Pentru prima oară, încep să mă întreb dacă m-a iubit vreun pic, Jase. Poate că m-a iubit, măcar puţin.

De la: jasbrinx@gmail.com
Către: MBK31270@gmail.com
Subiect: Mama mea biologică
E atât de greu de crezut?

69

Venise momentul unei alte despărţiri. Sunita pleca în Ajunul Crăciunului să petreacă vacanţa de iarnă în India. Cu o seară înainte, avea musafiri la cină şi o invită şi pe Maribeth.

— De data asta, eu mă ocup de gătit.

— „Gătit” e un termen optimist, spuse Todd. Poate „exersat”. Se întoarse spre Maribeth. Vrea să-i demonstreze maică-sii că e-n stare să gătească singură, ca să poată fi prezentată drept o fată indiană bună când vine vremea măritişului. Bietul Fritz o să sufere ca un câine.

— Tacă-ţi fleanca! spuse ea îmbrâncindu-l pe Todd. Apoi, către Maribeth: Părinţii mei nici măcar n-au avut o căsătorie aranjată. Nu mărită ei pe nimeni.

— Ce uşurare pentru Fritz, spuse Todd.

— De ce eşti aşa de nesimţit? întrebă Sunita.

— Pentru că pleci.

— Ah, spuse Sunita pe un ton mai blând. Dar vin înapoi. Sunny se întoarce mereu.

— Dacă nu mai vii? întrebă Todd. Dacă rămâi acolo, ca părinţii tăi?

Sunita îşi dădu ochii peste cap.

— Trebuie să vin acasă şi să termin facultatea. Şi să-mi găsesc o slujbă.

— Şi dacă-ţi găseşti o slujbă acolo?

— Atunci, va trebui să te muţi în India cu mine.

Ideea părea a-l fi liniştit pe Todd.

— Ce să aduc la cină? întrebă Maribeth.

— Vin, dacă vrei. Dacă vinul merge alături de curry. Şi poţi să-l aduci şi pe Stephen.

— E în California, dar pot să chem pe altcineva?

— Adică, tu umbli cu trei tipi? întrebă Todd.

— Nu chiar.

Se strânseseră mulţi. Fritz. Miles. Alte două persoane de la cina de Ziua Recunoştinţei. Sunita era îmbrăcată cu un *shalwar kameez*[159] mov, foarte frumos. Todd purta un frac.

— Nu ştiam că-i un eveniment de ţinută, spuse Maribeth.

— Doar ce-am ajuns de la lucru, zise Todd. Sunt multe sindrofii, acum, de sărbători.

— Preia turele suplimentare ale altora pentru că-i supărat că pleacă Sunita, spuse Miles.

— Ce, eşti gelos? întrebă Todd.

— Un pic, răspunse Miles. E greu să ai concurenţă.

— Aşa zicea şi soţul meu despre cea mai bună prietenă a mea, spuse Maribeth.

— A, şi-acum mă însori sau ce faci? întrebă Todd.

— Păi, ce, numai eu să fiu aia care se mărită? glumi Sunita.

Sosi Janice. Maribeth o prezentă ca fiind o prietenă de la clubul de înot. Chiar dacă Janice îi spunea Maribeth, nimeni nu părea să fi observat.

Băură vinul. Sunita puse pe masă o tavă de *papadum,* biscuiţi crocanţi din linte.

— Ăştia nu i-am făcut, spuse ea. I-am cumpărat. Dar restul e gătit de mine.

Tot apartamentul mirosea puternic a mirodenii şi a ceapă.

— Ce-ai gătit? întrebă Janice.

— *Jalfrezi*[160] de pui. A ieşit cam picant.

— Dar de data asta n-ai ars ceapa. Chiar a exersat toată toamna, spuse Todd.

Sunita rupse o bucată de *papadum.*

— Nu am mai fost în India de mai bine de cincisprezece ani. Mă trec fiorii când mă gândesc că mă întorc acolo.

Puiul nu era cam picant; era iute de te usturau buzele. Maribeth şi Todd începură să bea cu disperare apă. Janice, care făcuse un efort eroic înainte să renunţe la pui şi să treacă la pâine cu orez, le spuse că apa nu avea niciun efect. Le goli paharele de Pinot Grigio şi le umplu cu lapte.

— Parcă aş fi un copil de cinci ani, spuse Maribeth.

— Pe bune? întrebă Janice. Eu beau mereu lapte. Vreau să previn osteoporoza.

Îşi turnase şi ea un pahar şi avea mustăcioară de lapte. Maribeth începea să aibă bănuieli că şi le făcea intenţionat.

După ce spălară vasele, Sunita se schimbă într-o pereche de jeanşi şi un pulover. Ea, Todd şi restul prietenilor lor ieşeau la o petrecere. În timp ce toată lumea îşi lua rămas-bun, Maribeth le puse pe furiş o felicitare pe televizor. Înăuntru erau două bilete la musicalul *Vrăjitorul din Oz,* care urma să joace în Pittsburgh în februarie.

Ea şi Janice îi urmăriră pe tineri plecând. Apoi, merseră la apartamentul ei. Ele două aveau alte treburi.

70

Iubita mea fiică,

Aceasta este a treia scrisoare pe care ai primit-o de la mine. Trei scrisori nu par multe în cei zece ani de când ţi-am trimis-o pe prima sau în cei aproape patruzeci de ani de când te-ai născut. M-am gândit să profit de ocazia asta ca să-ţi spun despre toate scrisorile de la mine pe care nu le-ai primit.

Ţi-am scris cu ocazia primei tale aniversări. Nu a fost o felicitare; la acel moment, eram încă prea tristă şi cu inima prea zdrobită ca să marchez într-o manieră atât de concretă acel eveniment. Dar mi-am imaginat cum ar putea arăta o felicitare pe care ţi-aş fi trimis-o. Am scris „Te iubesc", dar nu m-am semnat, pentru că nu ştiam ce denumire să-mi dau.

Cu ocazia altor aniversări chiar ţi-am cumpărat felicitări. Este una de când ai împlinit şaisprezece ani[161]*. Are desenate câteva lumânări, legate într-un buchet, şi scrie „Fiica mea, iată şaisprezece lumânări. De-aici încolo e doar strălucire".*

Am cumpărat sau m-am gândit la o felicitare la fiecare aniversare de-a ta şi la cele importante, cum ar fi cea de 30 de ani, şi la cele cu mai puţin tam-tam, cum ar fi cea de la douăzeci şi trei. Uneori, mă simt aiurea cumpărând felicitările. Alteori, mă simt mândră. Mai ales atunci când cei care le vând le văd şi vorbesc cu ei despre tine, aşa cum se întâmplă uneori, şi despre fiicele lor.

Îţi scriu şi scrisori; uneori sunt reale, alteori imaginate. Cu doar câteva luni în urmă, cerul a fost deosebit de frumos într-

o noapte. Luna plină era mare, Venus strălucea puternic, iar când m-am uitat la ea, m-am gândit că şi tu, oriunde-ai fi, te uiţi în sus, spre ea. Gândul la acelaşi cer al nopţii acoperindu-ne pe amândouă m-a liniştit foarte mult. Aşa că m-am întors acasă şi ţi-am scris despre asta.

Trebuie să-ţi mărturisesc că ocaziile nu sunt mereu fericite. Când mama mea a murit – de bătrâneţe, aşa cum vei fi uşurată să afli, longevitatea e o trăsătură a familiei noastre –, m-am gândit la tine, la linia de femei care se continuă cu tine. M-am întrebat dacă ai o fiică.

Ţi-am mai scris despre circumstanţele dificile care m-au împins să te dau spre adopţie, deci mă aştept să ştii, chiar fără să înţelegi în totalitate, în ce fel de casă am crescut şi de ce nu m-am simţit nici pe departe pregătită pentru a te creşte într-o astfel de casă. Dar nu prea ţi-am vorbit despre mama mea, care a trebuit să suporte şi ea să trăiască în acea casă. Poate că atât a putut face. Nu a putut să se apere de tatăl meu, nu m-a putut apăra pe mine, dar a rezistat. În cele din urmă, a trăit mai mult ca el. A trăit mai mult decât a durat toată suferinţa aceea. Şi-a petrecut ultimii ani din viaţă într-un azil de bătrâni. Lumea are o impresie proastă despre locurile astea, dar mama mea şi-a trăit acolo cei mai frumoşi ani. A avut ocazia să înoate. A avut ocazia să citească o carte dacă aşa avea chef. Să se uite la televizor la ce voia ea. N-o lovea nimeni. N-o făcea nimeni în toate felurile.

Şi apoi a început să vorbească despre tine, chiar dacă atunci când te-ai născut mi-a spus nişte lucruri îngrozitoare, şi, de-a lungul anilor, s-a comportat ca şi cum nu ai fi existat. Dar acum ştiu că nu ea a

vorbit, ci nenorocirile pe care le-a îndurat. La sfârşit, a vorbit cu drag despre tine, despre toate pragurile pe care îşi imagina că ai să le treci. Te-a strigat pe numele pe care ţi l-am dat eu. M-a făcut să-mi dau seama că-n toţi anii ăştia ai trăit în ea. M-a făcut să mă întreb dacă nu cumva, în felul ei, îţi scria şi ea scrisori în minte. M-a făcut să simt că am o familie.

O să continui să-ţi scriu scrisori şi să-ţi „scriu" scrisori. Poate că, la un moment dat, o să-mi dai voie să le împărtăşesc cu tine. Chiar şi dacă n-o faci, e-n regulă. Contează că le scriu. Şi îmi place să cred că, fie că le citeşti sau nu, tot ajung cumva la tine.

Janice Pickering.

Când Janice termină, plângeau amândouă.

— Mulţumesc, spuse ea. Îţi mulţumesc că mi-ai dat ideea să scriu despre scrisori.

Făcu un gest spre albumul cu scrisori către gemeni pe care i-l arătase Maribeth.

— Pe-astea le trimiţi lor?

Luă albumul în mână. Pe copertă era gravat cuvântul *AMINTIRI* şi, cu toate scrisorile pe care le scrisese, părea greu, plin de conţinut.

Maribeth bănuia că Janice avea dreptate. Faptul că le scrisese conta. Îi plăcea să creadă că avea dreptate în legătură cu dragostea. Cu faptul că avea să ajungă la ei. Şi că şi ea avea să ajungă la ei.

— Într-o bună zi, răspunse ea.

71

În noaptea aceea, se trezi brusc. Când se ridică în şezut, în pat, mâna îi ajunsese deja la inimă.

Rahat.

O durea. O durea în piept. O durere corozivă, care radia până-n torace şi în sus, pe braţ. Pe braţul stâng.

Dacă la birou fusese ceva subtil, în acel moment era la fel de evident ca un pumn în faţă.

Nu! Avusese atacul de cord, făcuse analize la inimă, îi fusese injectată cu substanţă de contrast, scoasă din piept, oprită, operată şi adusă înapoi la viaţă prin şocuri electrice. Trecuse prin toate astea ca să prevină un al doilea episod de genul ăla.

— Un episod… ulterior… fatal, îl auzi spunând pe doctorul Sterling, cu vocea lui enervantă, de măgar.

„Pleacă din capul meu, doctore Sterling, te-am concediat."

Inima îi bătea nebuneşte, zbătându-i-se-n piept ca o pasăre prinsă într-o capcană.

„Linişteşte-te, îşi spuse ea. Linişteşte-te. Respiră adânc, de zece ori."

Unu, doi, trei.

O durea să respire. Trebuia să meargă la spital. Să sune pe cineva. Telefonul? Unde era telefonul?

Îl găsi, pus la încărcat lângă pat. Ar fi trebuit să sune la 911, dar formă numărul lui Jason.

— Salut, sunt Jase. Ai ajuns la temuta căsuţă vocală. Lasă-mi mesaj.

Era prima oară când îi auzea vocea după atâtea luni. Şi-i intrase nenorocita aia de căsuţă.

— Ai spus că răspunzi de la primul sunet. Tonul vocii îi era vecin cu isteria. Sunt eu, Maribeth. Cred că fac infarct. Sună-mă. Mi-e frică.

Zece respiraţii adânci. Unde era? La trei? La patru. Continuă. Sună la 911.

— Nouă-unu-unu, ce urgenţă aveţi?

— Cred că am un episod cardiac.

Vocea-i era o şoaptă.

— Doamnă, puteţi vorbi puţin mai tare?

— Atac de cord. Am un atac de cord. Am mai avut unul.

— Unde vă aflaţi, vă rog?

Îşi recită adresa.

— Doamnă, trebuie să rămâneţi calmă. Vreau să luaţi nişte aspirină. Aveţi la îndemână?

— Da.

— Rămâneţi la telefon şi luaţi o aspirină.

În timp ce-şi căuta cu frenezie aspirina, începu să plângă.

— Doamnă, mai sunteţi la telefon?

— Sunt singură, spuse Maribeth plângând. Ştiu că murim cu toţii singuri, dar nu vreau să rămân singură.

— Doamnă, nu o să muriţi şi nu sunteţi singură. Mă aveţi pe mine.

— Tu nu contezi. Nu am vrut să spun asta. Oricine contează.

— Apreciez.

— Dar nu vreau să fiu singură. Pot să merg după Todd şi Sunita? Sunt vecinii mei.

— Mergeţi după Todd şi Sunita.

— Eşti de treabă. Cum te cheamă?

— Kirsten.

— Frumos nume.

— Rămâneţi la telefon şi mergeţi după Todd şi Sunita.

Bătu cu putere la uşa lor. S-ar fi putut să fie încă plecaţi la petrecere. Habar n-avea cât era ceasul.

O Sunita ameţită de somn îşi târşâi picioarele până la uşă.

— M.B., te simţi bine?

— Cred că fac infarct, spuse Maribeth.

— Ce? Todd, trezeşte-te! ţipă ea, dar Todd era deja treaz. M.B. Face iarăşi infarct!

— Sună la ambulanţă! strigă Todd.

— Am sunat eu deja, spuse Maribeth. Auzea sunetul strident al sirenei în noapte. Cred că asta-i pentru mine.

— Mă îmbrac, spuse Sunita. Vin cu tine.

— Şi eu, adăugă Todd.

Maribeth reveni la telefon.
— Prietenii mei, Todd şi Sunita, vin cu mine.
— Asta-i bine. Par a fi nişte prieteni buni.
— Chiar sunt.
Todd se întâlni cu medicii în hol. Până să intre în camera de zi, deja îi pusese la curent.
— Al doilea atac de cord? întrebă doctoriţa, punându-i lui Maribeth tensiometrul.
Maribeth încuviinţă.
— Primul a fost în octombrie şi a suferit o operaţie de bypass, spuse Todd.
— Aţi mai avut alte simptome până în seara asta? întrebă doctorul masiv.
Todd se uită la Maribeth.
— Nu. M-am trezit cu dureri în piept şi-n braţ. Braţul stâng.
— Şi-acum, vă doare-n piept sau altundeva? Vi se taie respiraţia? Ameţeli? Greţuri?
— Nu ştiu. Poate un pic.
— Bun. Vorbi în lavalieră. Femeie, patruzeci şi patru de ani, suspectă de infarct miocardic, semne vitale bune, pe drum spre UMPC[162].
Îi administrară oxigen, fu pusă pe targă şi împinsă spre uşă. Ambulanţa o aştepta, cu luminile sclipind. Todd şi Sunita se grăbiră după ea, cu îngrijorarea întipărită pe feţe.
— Putem să venim cu ea? întrebă Sunita. Cu ambulanţa?
— Avionul? întrebă Maribeth.
— E mâine. Putem să venim cu ea?
— Cine sunteţi voi? întrebă medicul.
— Suntem… începu Todd.
— Copiii! Maribeth ridică privirea de pe targă. Sunt copiii mei.
Cei doi medici îşi dădură ochii peste cap.
— Ce? El e biologic; eu sunt adoptată, spuse Sunita.
— Suntem precum cuplul Jolie-Pitt, zise Todd.
Niciunul dintre medici nu părea convins, dar îi lăsară să urce în ambulanţă.

Pe drumul spre spital, Todd şi Sunita o ţinură de mâini.

— Dacă mor… începu Maribeth.

— Nu o să mori! o întrerupse Todd.

— Dar, în caz că mor, mă cheamă Maribeth. Maribeth Klein. Soţul meu e Jason Brinkley. Din New York.

— Bine, Maribeth Klein, spuse Todd. Acum, nu ai cum să mori pentru că eu şi Sunita am pus pariu în legătură cu numele tău real şi am câştigat zece dolari şi-ar fi de prost gust să-i iau dacă ai muri.

— Nu mă face să râd, zise Maribeth ţinându-se de piept. Mă doare.

— Atunci, nu muri, rosti Todd.

La spital, Todd şi Sunita fură trimişi în sala de aşteptare. Maribeth fu dusă în grabă la triaj. Îşi explică istoricul medical şi episodul recent.

— Cine este cardiologul dumneavoastră? întrebă asistenta de la Primiri.

Nu ştia ce să răspundă. Stephen era în California. Doctorul Sterling fusese concediat.

— Nu cred că mai am cardiolog.

Era obişnuită de-acum. EKG. Analize de sânge. Aşteptare. Todd şi Sunita nu aveau voie înăuntru, dar ţinură legătura cu ea prin mesaje din sala de aşteptare.

Eşti bine?

N-am murit încă, scrise Maribeth ca răspuns.

Tot n-am murit.

Sunita, dă-i 10 dolari lui Todd.

Nu până nu ieşi de-aici, îi scriseră ei.

— Bine, bine, bine, totul pare a fi bine, spuse cardiologul de la Urgenţe.

Era înalt, părea obosit şi avea o mustaţă tip ghidon, exagerat de mare, motiv pentru care Maribeth îl plăcu imediat.

— EKG-ul, analizele, tensiunea, toate arată complet normal.

— Dar aşa a fost şi data trecută. N-a apărut nimic imediat.

— De asta o să vă monitorizăm câteva ore. Spuneţi-mi, durerea se aseamănă cu cea de la primul atac de cord?

— Nu. Acolo a fost ceva mai gradat. Cu asta m-am trezit pur şi simplu.

— Şi cum aţi putea s-o descrieţi? O durere zdrobitoare?

— Nu. Mai degrabă ca o arsură.

— Arsură. Bun. Aţi mâncat recent ceva mai neobişnuit?

Jalfrezi de pui.

— Am mâncat mâncare indiană la cină.

— Iute?

— Foarte.

— Aia e. S-ar putea să fie reflux gastric. O să vă dau un antiacid, să vă rezolve problema. Durerea s-ar putea să vină şi de la cum vi se vindecă inima. O să stăm cu ochii pe dumneavoastră pentru o vreme, dar, având în vedere că aţi suferit recent o operaţie de bypass şi că toate analizele arată perfect, nu mi-aş face prea multe griji.

— Deci, nu mor de infarct?

— Nu în momentul de faţă.

— Credeţi c-aş putea să-mi văd prietenii?

— Vorbiţi de „copiii” de-afară? Au tot zgrepţănat pe la uşă. Să-i las să intre?

— Vă rog.

— O, Doamne, mă simt groaznic. Ştiu să gătesc atât de bine, încât ţi-am provocat gaze intestinale.

— Să nu se ducă vorba prin Hyderabad, spuse Todd. Nu-ţi mai găseşti soţ. A, stai aşa. Poate să se ocupe Fritz de gătit. Mmm. Drob de nuci.

Maribeth râdea. Nu se mai oprise din râs de când veniseră să-i ţină de urât. Nu o mai durea. De când luase antiacidul, durerea dispăruse ca prin farmec.

Pe la ora şase, Sunita începu să-şi verifice telefonul. Zborul ei era la ora unu, dar trebuia să fie la aeroport până la ora zece.

— Ar trebui să plecaţi. Tu ai avion, iar tu, Todd, ar trebui să dormi câteva ore până pleci spre Altoona.

El se prinse de piept.

— Altoona! Trebuia să-mi aduci aminte!

— O să fii bine, îi spuse ea lui Todd. Şi tu o să fii, îi spuse Sunitei. Şi eu o să fiu bine. Până la urmă, totul va fi bine.

Se opri brusc, şocată că spusese aşa ceva. Şi poate şi mai şocată pentru că o şi crezuse.

72

Aşteptă până la ora şase şi jumătate ca să-l sune pe Jason. Nu voia să-l trezească, dar nu voia nici ca el să se trezească auzind acel mesaj. Voia doar ca el să ştie că era bine, foarte bine.

Îşi scoase telefonul din geantă şi văzu că are câteva apeluri pierdute de la un număr cu prefix 413. Care era un număr de Pittsburgh, se gândi ea, dar nu unul pe care-l recunoştea. Poate că era Stephen, deşi nu era numărul lui de mobil, sau Todd şi Sunita, dar nu avea sens, pentru că unele dintre apeluri se suprapuneau cu momentele în care ei erau cu ea.

Apăsă butonul de răspuns la apel. Când auzi pentru prima oară vocea de la celălalt capăt, crezu că avusese într-adevăr un atac de cord şi că avea halucinaţii. Pentru că vocea care striga: „Maribeth, tu eşti?" nu era a lui Todd sau a Sunitei. Era a lui Elizabeth.

— Maribeth, unde eşti? întrebă Elizabeth. Jason îşi pierde minţile.

O sunase Elizabeth? De ce? Şi de ce vorbea despre Jason?

— Maribeth, zi ceva! strigă Elizabeth.

— Elizabeth? întrebă Maribeth foarte confuză. Unde eşti?

— Unde sunt? Sunt la ţară. Tu unde eşti? Eşti bine?

Maribeth îşi privi fix telefonul. Prefixul pentru Pittsburgh era 412, nu 413, despre care îşi dădu seama că era prefixul folosit de Elizabeth în Berkshires. Se lămurise cu privire la locul unde se afla Elizabeth, dar confuză în ceea ce privea restul detaliilor.

— Tu m-ai sunat? întrebă Maribeth.

— Nu eu, Jason. De-o oră tot încearcă să dea de tine.

— Jason e acolo? întrebă Maribeth. Cu tine?

— A fost. Acum încearcă disperat să găsească semnal pe mobil în caz că-l suni înapoi. Mi-a zis că

ai mai făcut un infarct.

— N-am făcut. Doctorii cred că-i de la gaze. Unde e?

— Se îndreaptă către Lenox. Sau către Pittsburgh. Nu ştiu. Îşi pierde minţile, Maribeth. Niciodată nu l-am văzut în halul ăsta. Ştii cum e semnalul de mobil aici, face foarte multe figuri. Dar a prins destul cât să-ţi trimită un mesaj vocal. Şi a încercat să te sune, dar n-a reuşit. Acum, i-a dus pe copii în oraş ca să te poată suna. Sau să-ţi poată trimite un e-mail. Sau un porumbel voiajor. I-am spus lui Tom c-ar trebui să ne punem Wi-Fi aici, dar, îl ştii, îi place stilul rustic.

Erau la ţară? fason şi copiii? Cu Elizabeth şi Tom?

— De ce?

— Iisuse, nu ştiu! Pentru că vrea un refugiu din calea stresului de zi cu zi.

— Nu. De ce sunt Jason şi copiii acolo, cu voi?

— Ah, pentru că mâine e Crăciunul, răspunse Elizabeth, ca şi cum asta ar fi lămurit lucrurile.

— Dar… de ce? repetă Maribeth.

— Vin foarte des, în weekenduri. Şi au venit şi de Ziua Recunoştinţei, răspunse Elizabeth.

Maribeth tăcu, lăsând cele aflate să-i pătrundă-n minte. Jason şi copiii. Weekenduri. Ziua Recunoştinţei.

Elizabeth continuă:

— Aşa că ne-am gândit să sărbătorim Crăciunul în linişte, în familie, deşi tu nu eşti aici, chiar dacă mama ta crede că eşti.

— Stai aşa. Ce? Mama e încă la New York?

— Doamne, nu. Jason a ştiut că s-ar speria groaznic dacă ar afla ce-ai făcut, aşa că i-a spus că tu ai venit aici la odihnă şi să se întoarcă în Florida. Ea crede că tu eşti tot aici. Că te vezi cu Jason şi copiii în weekenduri, dar nu vorbeşti cu nimeni altcineva. O sun s-o ţin la curent. Acum zice că şi ea vrea la odihnă. Prietenul ei, Herb, cică ar fi avut parte de aşa ceva.

— Tu şi Jason aţi făcut asta?

— Am complotat. Chicoti uşor. Asta a fost singura parte plăcută din toată povestea asta.

Auzind acestea, Maribeth începu să înţeleagă. Şi, când înţelese, începu să plângă.

— O, scumpo, spuse Elizabeth, te rog să nu plângi. Nu aşa am vrut să sune. Mi-a plăcut la nebunie să stau cu gemenii. Şi ei sunt bine. Serios. Jason a concediat-o pe bona aia neserioasă şi a angajat o doamnă nouă, grozavă, pe care copiii o iubesc. El stă foarte mult cu ei, iar Niff vine seara; s-au implicat şi câţiva prieteni de-ai tăi de la cursul de *parenting*. Şi eu sunt aici. Ştiu c-ar fi trebuit să fiu aici mai mult, şi-mi pare tare rău că nu am fost. Dar sunt aici acum, aşa că trebuie să mă crezi când îţi spun că O. Şi L. sunt bine. Au chestia aia tipică gemenilor, se bazează unul pe celălalt. Le e dor de tine. Doamne, ce dor le e de tine – tuturor ne e –, dar Jason le arată în fiecare seară un filmuleţ cu tine şi-ţi fac desene pentru când o să te întorci. Ei ştiu c-o să te întorci. Nu fi tristă, te rog.

Dar Maribeth nu plângea pentru că era tristă. Îşi aducea aminte de noaptea petrecerii ei de logodnă, când se închipuise pe sine, pe Jason şi pe Elizabeth ca pe bazele solide ale taburetului ei cu trei picioare. Destul de rezistente încât s-o ţină. Să ţină, aşa cum i se părea în acel moment, întreaga familie.

Deci, aşa stăteau lucrurile. Oamenii intrau în viaţa ta. Unii rămâneau. Alţii, nu. Unii se îndepărtau, dar se întorceau la tine. Ca Elizabeth. Ca Jason. Şi, în acel moment, ca Maribeth însăşi, care plecase, precum mama ei, dar avea să se întoarcă, aşa cum mama ei nu reuşise.

Şi atunci îşi dădu seama că venise vremea. Să se întoarcă la Jason. La Oscar şi la Liv. La viaţa ei, deşi habar nu mai avea cum arăta acea viaţă. Totul părea incomplet la ea. Ca o cicatrice care încă se vindeca. Sau poate ca o poveste care încă nu se terminase.

Trebuie că avea iar semnal. Pentru că, de data aceea, Jason ridică telefonul de la primul sunet. Şi era acolo, vocea aceea de care ea se îndrăgostise în urmă cu mai bine de douăzeci şi cinci de ani, vocea aceea pe care nu încetase să o iubească.

— Jase, spuse ea. Eu sunt.

— Lois, reuşi el să spună până să-şi piardă vocea de tot.

Apoi, ea nu mai auzi nimic în afară de răsuflarea tăiată de plâns liniştit a soţului ei.

— E în regulă, spuse ea. N-am făcut infarct. Sunt bine.

El tot nu vorbea. Pe fundal, auzea sunetul ritmat al CD-ului trupei They Might Be Giants pe care îl puneau ca să-i menţină pe gemeni binedispuşi pe drumurile lungi cu maşina.

— Jason, ascultă-mă. Vin acasă. Elizabeth e deja pe drum, vine după mine. Mă întorc diseară.

— Tati, de ce oprim? Glăsciorul lui Oscar se auzi limpede pe linie. Cu cine vorbeşti?

Apoi, o auzi pe fiica ei.

— Mami? întrebă Liv, de parcă ar fi fost absolut normal ca Maribeth să sune. Vorbeşti cu mami?

Mulţumiri

Cu ani în urmă, când această carte a început să prindă viaţă, am vorbit despre proaspăta mea idee cu medicul meu cardiolog, la care mergeam să-mi fac un test de stres. A fost de acord să mă ajute. Câţiva ani mai târziu, când scrisesem o ciornă, doctorul Stephen Weiss a răspuns la telefonul de la cabinetul său într-o seară şi s-a ţinut de cuvânt. Am avut, de asemenea, norocul de-a o întâlni pe doctoriţa Kristen Healy, cardiolog şi mamă muncitoare a două fetiţe mici, care a reuşit să mă ajute atât cu aspectele fizice, cât şi cu cele emoţionale ale stării de sănătate a lui Maribeth. Mulţumesc şi doctorilor Lucy N. Painter şi Mukesh Prasad pentru ajutor şi generozitate.

Kristen Thompson, de la Casa de copii din Pittsburgh, mi-a explicat cu amabilitate şi răbdare aspectele concrete ale legii adopţiei din Pittsburgh şi Pennsylvania şi mi-a dat detalii despre căutarea părinţilor biologici. Mi-a oferit şi câteva observaţii esenţiale din perspectiva unui nativ din Pittsburgh. La fel a făcut şi Siobhan Vivian, care şi-a rupt din timpul ei preţios, de scriitoare ocupată şi de părinte, ca să mă înveţe despre mulţimea de minunăţii ale acestui oraş şi să-mi facă un tur.

Stephen Melzer m-a informat exact ce se întâmplă dacă o declaraţie de venit rămâne necompletată (nu-ţi pune nimeni imediat cătuşele) şi cum îşi poate retrage o persoană sume uriaşe din contul de economii (destul de simplu). Joe Dalton s-a asigurat că ştiu bine detaliile despre arhivare (migraţia datelor!) Sarah Patzhawl s-ar putea să fie mai tânără cu vreo patruzeci de ani decât Janice, dar, cu toate astea, a folosit placa de înot la fel de frecvent ca şi ea când m-a învăţat să înot şi, făcând lucrul ăsta, a inspirat nu doar un personaj, ci şi o obsesie. Îi mulţumesc şi lui Courtney Sheinmel, pentru încurajările de la început. Lui Eshani Agrawal, pentru că a citit atât de repede şi de atent. Lui Karen

Forman, pentru că a editat cu ochi de vultur. Lui Stephanie Perkins, pentru că a intervenit cu notiţele ei, senzaţionale ca de obicei. Lui Robin Wasserman, pentru propunerile de titlu. Lui Deb Shapiro, pentru geniul ei strategic. Lui Emily Mahon, pentru supracoperta superbă. Lui Courtney Stephens, pentru că mi-a împărtăşit câte ceva din inima ei cât o balenă albastră. Şi lui Tori Hill, pentru că a fost, din nou, spiriduşul meu din timpul nopţii.

Taburetul meu cu trei picioare are atât de multe baze, încât funcţionează mai bine ca metaforă decât ca piesă de mobilier. Când fug de-acasă, sau, cum spun eu, „călătoresc în interes de serviciu” (pe bune), mă bazez pe mulţi oameni care-mi completează spaţiile goale, inclusiv uimitoarea Beth Ann Kurahara şi tot complexul din cartierul nostru (în ordine geografică, nu alfabetică): familia Wilson, familia Clarke, familia Iannicelli şi familia Brost-Wang.

Mă bazez zilnic şi pe inteligenţa, umorul şi sinceritatea celor mai dragi prietene ale mele: Tamara Glenny, Marjorie Ingall, Kathy Kline, Isabel Kyriacou, E. Lockhart şi Tamar Schamhart. Puncte bonus se îndreaptă către draga mea Libba Bray, care m-a ascultat citind vreo jumătate din cartea asta cu voce tare, fără să ţin cont de ordine. Fii binecuvântată!

Că tot vorbeam despre oameni pe a căror inteligenţă, umor şi sinceritate mă bazez: Michael Bourret mă încurajează să fiu vulnerabilă pe pagină şi îndrăzneaţă în afara ei. Le mulţumesc şi lui Lauren Abramo, Erin Young şi întregii echipe de la Dystel&Goderich, dar şi lui Caspian Dennis şi Danei Spector.

Este un clişeu să declari că la o editură te simţi ca în familie, dar chiar aşa mă simt la Algonquin Books – poate nu ca în familia mea, ci ca într-o afacere de familie din care fac parte. Mulţumesc, Jackie Burke, Steve Godwin, Brunson Hoole, Debra Linn, Annie Mazes, Michael McKenzie, Craig Popelars, Kendra Poster, Elizabeth Scharlatt, Ina Stern şi Anne

Winslow pentru că m-aţi primit la masa voastră. Îi mulţumesc şi lui Amy Gash, un editor a cărui memorie extrem de precisă a detaliilor, înţelegere profundă a personajelor şi dragoste necondiţionată pentru procesul de creaţie sunt egalate doar de simţul umorului. Drept cadou pentru tine, Amy, te rog să remarci lipsa caracterelor italice din aceste mulţumiri.

În cele din urmă, familiei. Mulţumiri călduroase ca o pătură tuturor membrilor familiilor Forman/Tucker/Schamhart, cu o menţiune specială pentru Ruth Forman. Mama mea a suferit prima ei operaţie de bypass la patruzeci şi opt de ani şi, deşi această carte este dedicată fiicelor mele, a fost inspirată de ea.

Cât despre fiicele mele, Willa şi Denbele, şi tatăl lor, Nick, soţ şi partener de ani buni: voi sunteţi cei spre care alerg.

„Această poveste surprinzătoare, plină de compasiune, trezeşte la viaţă fanteziile secrete şi vinovate ale multor femei.“
People Magazine

„În primul său roman pentru adulţi, Gayle Forman nu se sfieşte să pună întrebări dificile. Cartea este amuzantă, dar te va face să îţi pui multe probleme; cititorii o vor însoţi pe Marybeth în călătoria sa, chiar şi atunci când aceasta face un lucru de neconceput: îşi abandonează copiii.“
Family Circle

„Romanul lui Gayle Forman este un basm pentru adulţi şi, ca orice basm, aduce în prim-plan temerile şi visurile oamenilor, împărtăşind, în acelaşi timp, şi o serie de lecţii de viaţă.“
Minneapolis Star-Tribune

ISBN 978-606-006-025-3

[1] Medicament sub formă de pastile împotriva indigestiei (n.tr).

[2] „Început bun” (aprox.) (n.tr.).

[3] În original, *circle time,* perioadă în care copiii de la o grădiniţă se aşază în cerc pentru o activitate comună (n.tr.).

[4] *Gentuţa mov din plastic a lui Lilly* (n.tr).

[5] În original, *twins parenting potluck.* Se referă la o masă compusă din ce se găseşte prin casă, neorganizată în prealabil (n.tr.).

[6] *New York Times,* unul dintre marile cotidiene americane (n.tr.).

[7] Dietă bazată pe alimentele aflate la dispoziţia oamenilor preistorici. (n.tr.).

[8] New York University (n.tr.).

[9] Cartier din Lower Manhattan, New York, al cărui nume este obţinut prin crearea unui cuvânt telescopat din *Triangle Below Canal Street* (Triunghiul de sub Canalul Street).

[10] Şcoală care acoperă atât ciclul primar, cât şi cel gimnazial (n.tr.).

[11] An de pauză la terminarea unui ciclu educaţional (n.tr.).

[12] În original, „Valley Girl lilt” „Valley Girl” este un stereotip sociocultural care se referă la fetele de bani gata din California de Sud (n.tr.).

[13] Joc de cuvinte intraductibil între *demo* şi *demagogue* (demagog) (n.tr.).

[14] „Cobe”, „piază-rea” (n.tr.).

[15] Complex format din trei proteine, prezent în muşchiul inimii (n.tr.).

[16] Marcă de biscuiţi americani cu diverse arome, în formă de peştişor auriu (n.tr.).

[17] Companie specializată în producţia de biciclete şi echipamente de sport şi fitness (n.tr.).

[18] Etnie vorbitoare de franceză, răspândită în majoritate în Louisiana (n.tr.).

[19] Cunoscut popular sub numele de „gură de lup” palatoschizisul este despicarea boltei palatine (n.tr.).

[20] Boală ereditară degenerativă (n.tr.).

[21] Director al operaţiunilor la Facebook (n.tr.).

[22] Aluzie la Lois Lane, iubita lui Superman (n.tr.).

[23] Procedură intervenţională de lărgire a unei artere coronare (n.tr.).

[24] Probabil o referire la Roadmaster Skylark, model de maşină produs de Buick (n.tr.).

[25] Lanţ de magazine vestimentare pentru femei (n.tr.).

[26] Companie americană care livrează mâncare comandată on-line (n.tr.).

[27] În original, *deli,* un fel de restaurant unde mâncarea este gătită pentru a fi vândută (n.tr.).

[28] Canapea din piele, prezentată la Târgul Mondial din Barcelona, în 1929, de către arhitectul american de origine germană Ludwig Mies Van Der Rohe (n.tr.).

[29] Cocktail din votcă, triplu sec, suc de afine şi de lime (n.tr.).

[30] Cartier din New York, aflat între Central Park şi Fifth Avenue (n.tr.).

[31] Expresie franţuzească tradusă „nobleţea obligă", în sensul că o persoană cu spirit nobil este obligată să se comporte ca atare (n.tr.).

[32] În original, *big-picture editing* (n.tr.).

[33] Regiune muntoasă din zonele vestice din Massachusetts şi Connecticut (n.tr.).

[34] Firmă de curierat americană, înfiinţată sub acest nume în 1998 (n.tr.).

[35] Personajul unui sitcom american din anii '60, un puşcaş marin împiedicat şi naiv (n.tr.).

[36] Lanţ farmaceutic american (n.tr.).

[37] În original, *Enchanted,* film fantastic, muzical, romantic, cu secvenţe de animaţie (n.tr.).

[38] *Cântecul muncitorilor veseli* (n.tr.).

[39] În original, *Calgon, take me away* (n.tr.).

[40] Gara Pennsylvania (n.tr.).

[41] Telefon cu o cartelă preplătită, frecvent înlocuit (n.tr.).

[42] *The Wire,* serial american despre traficanţii de droguri din Baltimore (n.tr.).

[43] Prefixul pentru Manhattan (n.tr.).

[44] Lanţ de farmacii şi magazine de cartier americane (n.tr.).

[45] Cartonaşe de colecţie cu celebrele creaturi din seria de jocuri video omonimă lansată de Nintendo în 1996 şi din serialul animat bazat pe această serie lansat în 1997 (n.tr.).

[46] Program guvernamental american de servicii medicale pentru persoanele cu venituri mici (n.tr.).

[47] În original, *Affordable Care Act,* proiect de lege în domeniul asigurărilor de sănătate introdus în 2010 de Administraţia Obama (n.tr.).

[48] Prietenie (n.tr.).

[49] Joc de cuvinte intraductibil între numele oraşului Pittsburgh şi *pit,* care înseamnă „groapă”, „şanţ” (n.tr.).

[50] University of Pittsburgh Medical Center (n.tr.).

[51] Cartier istoric din Pittsburgh, situat de-a lungul râului Allegheny (n.tr.).

[52] Serial animat produs de Disney Channel (n.tr.).

[53] San Quentin State Prison, închisoare de stat din California (n.tr.).

[54] Denumirea folosită în Pennsylvania pentru lanţul de supermarketuri independente ShurFine (n.tr.).

[55] Lanţ american de supermarketuri (n.tr.)

[56] În original, *sugar daddy*, termen peiorativ folosit pentru o persoană în vârstă şi bogată care întreţine pe cineva, de obicei o femeie tânără (n.tr.).

[57] Intersecţie comercială importantă din centrul Manhattanului (n.tr.).

[58] Rasă de câini de talie mică, din categoria terrierilor (n.tr.).

[59] Cartier din Pittsburgh, cunoscut pentru diversitatea sa culturală (n.tr.).

[60] Cartier comercial din Pittsburgh (n.tr.).

[61] Companie de dans sincron (n.tr.).

[62] Marcă de cereale cu aromă de cacao. (n.tr.).

[63] Lanţ de magazine de mărfuri ieftine (n.tr.).

[64] Producător de îmbrăcăminte, cu preţuri accesibile (n.red.).

[65] Reţetă chinezească de pui prăjit (n.tr.).

[66] Creştere anormală a nivelului de lipide din sânge (n.tr.).

[67] Joc de cuvinte intraductibil: *progressive* înseamnă atât „progresist”, cât şi „degenerativ”. (n.tr.).

[68] Brânză din soia (n.tr.).

[69] Friptură franţuzească din coastă de vită (n.tr.).

[70] Cartier din estul Pittsburgh-ului, cunoscut pentru numeroasele magazine (n.tr.).

[71] Închisoare pentru femei din Pennsylvania (n.tr.).

[72] Medicament care scade nivelul lipidelor din sânge, recomandat pentru afecţiunile cardiace (n.tr.).

[73] Aluzie la Evanghelia după Ioan, capitolul 8; versetul 32: „Şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi” (n.tr.).

[74] Preparat tradiţional spaniol pe bază de orez şi fructe de mare (n.tr.).

[75] Tennesse Titans, New York Giants şi New York Jets, echipe de fotbal american (n.tr.).

[76] Pittsburgh Steelers, echipă de fotbal american din Pittsburgh fondată în 1933. (n.tr).

[77] Meciul de campionat naţional de fotbal american (n.tr.).

[78] Lanţ de magazine vestimentare. (n.tr.).

[79] Site american de ştiri, mai ales din domeniul divertismentului (n.tr.).

[80] Culorile echipei Pittsburgh Steelers (n.tr.).

[81] Cinematograf din cartierul istoric Lawrenceville din Pittsburgh (n.tr.).

[82] Trupă rock (n.tr.).

[83] Alter ego-ul celebrului supererou Superman, Clark Kent este un jurnalist timid de la cotidianul Daily Planet (n.tr.).

[84] Radioul local din LaCrosse, Wisconsin (n.tr.).

[85] Terry Paxton Bradshow (n. 1948), unul dintre jucătorii de legendă ai echipei Steelers (n.tr.).

[86] Musical lansat pe Broadway în 1977, care spune povestea unei fetiţe orfane (n.tr.).

[87] Bulevard din centrul Manhattanului, cunoscut pentru cele 41 de teatre unde se joacă musicaluri celebre (n.tr.).

[88] Cântec optimist pe care Annie i-l cântă căţelului vagabond pe care-l găseşte pe stradă, în primul act al musicalului (n.tr.).

[89] Musical lansat pe Broadway în 1971, despre tinerii rebeli ai anilor ’60, controversat iniţial pentru subiectele şi scenele considerate indecente la acea vreme. Există şi o variantă pentru marele ecran, din 1978, în regia lui Randal Kleisner, cu John Travolta şi Olivia Newton-John în rolurile principale (n.tr.).

[90] Ceremonie religioasă iudaică prin care este marcată maturizarea fetelor (n.tr.)

[91] În original, The Orphans’ Court, tribunal specializat pe probleme ce ţin de drepturile orfanilor (n.tr.).

[92] Parc din Manhattan, cu suprafaţa de 25 de hectare (n.tr.).

[93] Companie americană care produce hârtie pe bază de bumbac (n.tr.).

[94] *Dreadlocks,* frizură din codiţe împletite (n.tr.).

[95] Capitala statului Telngana din nordul Indiei (n.tr.).

[96] Oraş din sudul statului Pennsylvania (n.tr.).

[97] În original, *Keystone State,* nume dat statului Pennsylvania pentru că se află printre primele colonii americane (n.tr.).

[98] În original, *goyish. Goyim* este termenul ebraic pentru oamenii de altă religie decât cea iudaică (n.tr.).

[99] Lanţ american de magazine de îmbrăcăminte, încălţăminte şi accesorii casnice (n.tr.).

[100] Sărbătoare religioasă iudaică, ţinută cam în aceeaşi perioadă cu Crăciunul (n.tr.).

[101] Cel mai sudic oraş din Florida (n.tr.).

[102] North West Kardashian, fetiţa cuplului format din rapperul Kanye West şi fotomodelul Kim Kardashian (n.tr.).

[103] Poreclă a oraşului Philadelphia (n.tr.).

[104] Vin din regiunea omonimă din Spania (n.tr.).

[105] Echipă de fotbal american din Philadelphia, fondată în 1933 (n.tr.).

[106] Vinerea de după Ziua Recunoştinţei, în care reducerile din magazine sunt uriaşe, mai ales la electronice şi electrocasnice (n.tr.).

[107] Canal american de televiziune, fondat în 1984, cu programe dedicate preponderent publicului feminin. Este celebru pentru dramele siropoase, de-aici şi atitudinea ironică a autoarei (n.tr.).

[108] Târg independent pentru meşteşugari (n.tr.).

[109] Site de comerţ on-line, care se concentrează pe obiecte vintage şi lucrate manual (n.tr.).

[110] Phipps Conservatory and Botanical Gardens, grădină botanică din Pittsburgh (n.tr.).

[111] Reţea de televiziune de shopping (n.tr.).

[112] Companie americani de comerţ şi shopping on-line (n.tr.).

[113] Pod peste râul Allegheny (n.tr.).

[114] Scârbă autoritară (n.tr.).

[115] Lanţ de magazine specializate în mobilier şi aparatură casnică (n.tr.).

[116] Fabrică de bagaje din South Plainfield, New Jersey (n.tr.).

[117] Designer american de modă (n.tr.).

[118] Lanţ de magazine vestimentare (n.tr.).

[119] Companie americană de accesorii casnice (n.tr.).

[120] Poreclă dată oraşului San Francisco, datorită podului omonim care leagă golful San Francisco de Oceanul Pacific (n.tr.).

[121] Antibiotic utilizat în tratarea infecţiilor urinare (n.tr.).

[122] Arteră principală din San Francisco (n.tr.).

[123] Stradă din San Francisco (n.tr.).

[124] Parc şi fost fort militar american (n.tr.).

[125] Cartier din Manhattan cunoscut drept centrul artistic al New Yorkului (n.tr.).

[126] Lanţ de magazine (n.tr.).

[127] Lanţ de magazine de haine *casual* şi echipamente de înot (n.tr.).

[128] Cocktail cu gin şi vermut (n.tr.).

[129] Program educaţional pentru copii (n.tr.).

[130] Stil de înot în care înotătorul stă cu faţa în jos, în poziţie orizontală. Termenul provine din limba engleză, unde *crawl* înseamnă „a se târî“, de unde şi jocul de cuvinte al autoarei (n.red.).

[131] Subculturi contemporană, caracterizată de nonconformism din toate punctele de vedere. (n.tr.).

[132] Julia Elizabeth Andrews (n. 1935), actriţă britanică (n.tr.).

[133] Comprimate efervescente folosite pentru o varietate de tulburări, printre care şi cele gastrice (n.tr.).

[134] Dispozitiv pe care pot fi descărcate şi citite cărţi in format electronic (n.tr.).

[135] Scriitor american de origine dominicană (n.tr.).

[136] Medicament analgezic foarte comun în SUA (n.tr.).

[137] Marcă americană de sosuri picante (n.tr.).

[138] Julia Carolyn Child (1912-2004), bucătăreasă americană celebră pentru popularizarea bucătăriei franceze în SUA (n.tr.).

[139] Centru comunitar pentru femeile care au supravieţuit cancerului la sân, din Georgia, SUA (n.tr.).

[140] Lanţ de magazine cu produse second-hand vândute în scop caritabil (n.tr.).

[141] Cafenele cu influenţe din mai multe zone de pe glob (n.tr.).

[142]Björk Guðmundsdóttir (n.1965) – cântăreaţă, actriţă, compozitoare şi producătoare de muzică, născută in Reykjavik (n.tr.).

[143] Stil apărut iniţial în muzică, drept reacţie la postpunk. În vestimentaţie este caracterizat de culoarea neagră şi machiajul pronunţat, palid, cu roşu sau negru în jurul gurii sau ochilor, dând un oarecare aspect vampiric (n.tr.).

[144] Cel mai mare oraş din Kazahstan, considerat „capitala sudică” (n.tr.).

[145] Studio de portrete deţinut de lanţul de magazine omonim (n.tr.).

[146] Musical satiric lansat în 2011, care ironizează controversata grupare religioasă mormonă, sau a Bisericii lui Iisus Hristos a Sfinţilor din Zilele de pe Urmă, creaţi de Matt Stone (n.tr.).

[147] Atlanta Falcons, echipă de fotbal american fondată în 1965 în Atlanta, Georgia (n.tr.).

[148] „Falcon” înseamnă „şoim” în limba engleză (n.tr.).

[149] Aluzie la sitcomul american *The Partridge Family* (1970-1974), care urmăreşte aventurile unei familii de muzicieni (n.tr.).

[150] Managerul trupei sus-menţionate din serial, interpretat de Dave Madden (n.tr.).

[151] Serial lansat de compania de televiziune Starz (n.tr.).

[152] Cea mai mare insulă paralelă cu ţărmul sudic al Long Island, din New York, cu suprafaţa terestră de 24,9 kilometri pătraţi (n.tr.).

[153] Supă de peşte şi crustacee considerată mâncarea tradiţională a pescarilor din Marsilia (n.tr.).

[154] Cel mai mare lanţ hotelier din lume, fondat în 1946, în Phoenix, Arizona (n.tr.).

[155] Sărbătoare hindusă a luminii, celebrată la sfârşit de octombrie sau început de noiembrie (n.tr.).

[156] E vorba despre seria Jocurile Foamei (n.tr.).

[157] Katniss Everdeen este personajul principal al seriei de cărţi şi filme *Jocurile Foamei* (n.tr.).

[158] University of San Francisco California (n.tr.).

[159] Costum tradiţional indian, purtat atât de femei, cât şi de bărbaţi (n.tr.).

[160] Soi de mâncare popular în bucătăria indiană (n.tr.).

[161] Vârsta de şaisprezece ani este, de obicei, sărbătorită în SUA şi Canada ca fiind vârsta ultimei petreceri din adolescenţă (n.tr.).

[162] University of Pittsburgh Medical Center (n.tr.).

Table of Contents

NEW YORK
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
PITTSBURGH
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
Mulţumiri

Table of Contents

NEW YORK 3
1 4
2 11
3 23
4 27
5 30
6 33
7 40
8 43
9 47
10 52
11 57
12 62
PITTSBURGH 65
13 66
14 69
15 74
16 80
17 84
18 88
19 92
20 94
21 99
22 101
23 102
24 107
25 108
26 117
27 126
28 128

29	137
30	140
31	145
32	148
33	152
34	157
35	159
36	161
37	163
38	165
39	176
40	180
41	183
42	190
43	192
44	193
45	194
46	197
47	205
48	208
49	213
50	215
51	217
52	220
53	223
54	227
55	230
56	232
57	236
58	238
59	244
60	246
61	249
62	255

63	260
64	265
65	267
66	271
67	275
68	278
69	281
70	284
71	287
72	293
Mulţumiri	297